

A FELSŐSZÖLLŐSI
SZÖLLŐSY-CSALÁD
KRÓNIKÁJA

IRTA :
SZÖLLŐSY KÁLMÁN
OKL. MÉRNÖK

BUDAPEST
"Pátria" irodalmi vállalat és nyomdai részvénytársaság nyomása
1911

A FELSŐSZÖLLŐSI
SZÖLLŐSY-CSALÁD
CÍMERE

Tartalomjegyzék.

	Oldal
Előszó	7
Bevezetés	11
A család története és birtokviszonyai általában	15
A leszármazási tábla magyarázata	22
Az egyes családtagok története a szétágazásig	31
A szétágazás	40
Simon ágának tagjai	41
Mihály ágának tagjai	43
A tulajdonképeni elefánti ág	47
A barsi ág	57
A csöpönyi ág	64
Gáspárnak gyermekei, kik a családot nem vitték tovább	88
Pál ág	90
Elek ág	93
József ág	97
Előnév és címer	111
Zárszó	114
Az alapul szolgáló okmányokra vonatkozó jegyzetek	116
Néhány nevezetesebb okmány másolata	129
A családi levéltár regestrumának másolata	162
A leszármazási tábla	

ELŐSZÓ.

Ez a kis krónika nem a nyilvánosság elé van szánva; kézirat gyanánt a családtagok részére állítottam azt össze, hogy a már-már elmosódott hagyományokat a végleges feledéstől megmentsem, a homályos dolgokat tisztázzam s a kutatásnak most még könnyen összeköthető fonalán a család leszármazásáról és viselt dolgairól annyit, amennyit lehet, megörökítsek. Aki tehát e sorokat olvassa, ilyen szempontból bírálja el azokat.

Kutatásaim fokozatos eredményét időnkint családi körben elmondtam; több ilyen alkalommal azt a szemrehányást kaptam, hogy nagyon időszerűtlen munkát végzek, mert a mai demokratikus korban idejét múlta az eféle avult dolgokon rágódni. Minthogy ez a szemrehányás talán más oldalról is érhet, szükségét érzem annak, hogy kijelentsem, hogy tölem — ki ifjúságomnak legfogékonyabb korát a valódi demokráciának *egyedüli* hazájában, Schweizban éltem át s ki megtanultam az embert csakis saját egyéni értéke szerint becsülni — nagyon távol áll az olyan felfogás, mely szerint egy bizonyos számú őst felmutatni tudó egyén nagyobb

súlylyal bírjon, mint ősokeet felmutatni nem tudó, de különben tudásban, jellemben őt messze túlszárnyaló polgártársa. Ez azonban nem zárja ki azt, hogy elődeink emléke iránt kegyelettel ne viseltessünk. S ha érdeklődhetünk az asszíriaiak, babiloniak vagy áctékek őstörténete iránt, talán nem bűn, ha saját családunk története iránt is érdeklődünk.

Most pedig még egy kedves kötelességet kell teljesítenem. Ezen a helyen is hálás köszönetet mondok azoknak az uraknak, kik szívesek voltak nekem az öt éven át tartó kutatásban segíteni, engem, a laikust, útbaigazítani és szóval is tettel is támogatni; ezek: Belák József nyitrai szemináriumi igazgató, a székeskáptalan helyettes levéltárosa; Jakubovits Emil nemzeti múzeumi gyakornok; Magurányi József esztergomi főkáptalani alapítványi ügyész, hiteles helyi jegyző; Polatsék Ernő szeredi róm. k. plébános; Romhányi János nyitramegyei főlevéltáros; Spalovszki Gyula pozsonymegyei főlevéltáros és végül Bártfai Szabó László dr. nemzeti múzeumi segédőr, ki csak a betűrend miatt utolsó a sorban, de aki nekem legtöbbet segített s akinek én ezért leginkább tartozom hálával. Nem mulaszthatom el egyúttal köszönetemet kifejezni Forgách László gróf úrnak, aki hozzája intézett kérdéseimre valóban lekötelező szívességgel adott felvilágosítást s útbaigazításával hozzájárult kutatásaimnak helyes irányba való tereléséhez, — továbbá Karácsonyi János dr. akadémiai tag, nagyváradi kanonok úrnak, ki hasonló előzé-

kenységgel adott felvilágosítást és figyelmeztetett az okmányok közt előforduló hamisítványokra — és végül a nemzeti múzeum Széchényi könyvtárának és az Országos Levéltárnak, amelyek szíves útbaigazításukkal szintén hozzájárultak a kutatás sikeréhez.

Nagybecskerekén, 1910. évi december hóban.

Szőllősy Kálmán.

BEVEZETÉS.

Minthogy a családtagok részére írom e kis krónikát, mindenekelőtt elmondom, hogy mi adta az első lökést arra, hogy kutassak.

Családunk is beleesett abba a hibába, amelyet sok más család szintén elkövetett, t. i. hogy bizonytalan szájhagyományok és egyéb kellően meg nem vizsgált adatok alapján helytelen előnevet használt s ezzel a család eredetét illetőleg hamis irányba tévedt.

Nagyapámtól, Lajostól hallottuk, hogy az ő nagyapja birtokos volt a pozsonymegyei Alsó-Csöppönyben; ezen a réven a család egyrésze azt hitte, hogy ősi fészke ez volt s némelyik tagja használta is a „csöppönyi“ előnevet. Ez volt az egyik tévedés. A másik tévedés onnan eredt, hogy rokonom Gyula — Elek ágából — egy armálist örökölt magánál, melyet Herczeghzeöleősy János és neje Ilona kaptak 1580-ban és amelyről nem tudható, hogy mi módon került hozzá. A családnak ez az ága azt hitte, hogy ez az armális az övé s annak alapján a „hercegszöllősi“ előnevet használta, melyet az én ágam is, amikor Elek ágával sze-

mélyes összeköttetésbe lépett, minden kritika nélkül elfogadott és használt, pedig ebben az armálisban Herczegszöllősy nem is mint előnév, hanem mint *név* fordul elő. A jóhiszemű felületességben én is követtem családom többi tagját annyira, hogy gyermekeim születése alkalmával én is ezt az előnevet vétettem be — természetesen hibásan — az anyakönyvbe.

Nagyapám, Lajos, mikor Torontálmegyébe költözött, Pozsonymegyétől egy nemesi bizonyítványt kapott, melyben igazolta a vármegye közgyűlése, hogy az ő nagyapja Gáspár az 1766-ban tartott nemesi vizsgálat alkalmával bemutatta Szöllősy Ferentől való leszármazását, ki 1569-ben kapott egy nova donatiót Vág-Szerdahelyen. Ennek az okmánynak az említett armálissal való összehasonlításából azt a meggyőződést merítettem, hogy a kettő nem vonatkozhatik ugyanarra a családra; ezt egyébként már a név különbözősége is mutatja; mi tehát a család eredetét nem is kereshettük a baranyamegyei Herczegszöllősön. Ez a zavar indított arra, hogy a kérdés tisztázását megpróbáljam.

A kutatást azon kezdtem, hogy lefordítottam a családi levéltárról összeállított regestrumot (kivonatos tartalomjegyzéket), amelyet később a nemzeti múzeum Széchényi könyvtárában deponáltam. Ezt a jegyzéket Gáspár készítette az 1747. évben; maga a levéltár, fájdalom, elpusztult; a jegyzéket azonban nagyapám Lajos magával hozta, amikor Csöponyból Torontálba jött le s az tőle apámra, apámról pedig reám maradt. Nálam is számos

évig érintetlenül hevert ez a latin nyelven írt okmány, míg végre a fentemlített zavar megadta arra az impulzust, hogy lefordítsam. Ennek a regestrumnak a lefordítása után tisztán láttam az irányt, amelyben a család leszármazását kutatnom kell. Mindenekelőtt megbizonyosodtam arról, hogy családuknak a nyitrai megyei Felső-Szöllős volt ősi fészke és birtoka, hogy a pozsonyi megyei Alsó-Csöppönybe beházasodás folytán jutottak őseink, hogy a Herczegheölleösy-család egészen más család és hogy Nagy Iván és Csergheő Géza (Siebmacher) ismeretes munkáiban említett „szöllősi és elefánti” Szöllősy-család azonos a mienkkel s annak egyik ágát képezte, mely ugyancsak beházasodás útján jutott Felső-Elefántra.

A regestrumban kivonatban ismertetett osztálylevelek alapján a családfának egy részét már össze tudtam állítani és pedig öt generáción keresztül Miklóstól Gáspárig (Miklós, Pál, Gáspár, Boldizsár, Gáspár); a további leszármazást egy, apámról szintén rámmaradt, német nyelvű genealogiából állítottam össze, melyben Gáspártól apámig Ernőig négy generáción át megvan a dedukció (Gáspár, József, Lajos, Ernő); ugyanabban megvan a másik két élő ágnak leszármazása is (Gáspár, Elek, János, Gyula és Gáspár, Pál, József, Kálmán).

Mint hogy azonban ez a német nyelvű genealogia, sőt maga a regestrum is tulajdonképpen csak magánjellegű feljegyzés, törekvésem most már oda irányult, hogy az összeállított családfa helyességét hiteles okmányokkal beigazoljam.

Ebből a célból széleskörű kutatást kezdtem; először a szeredi plébánián, azután a pozsonyi és nyitrai vármegyei levéltárakban, a nyitrai és esztergomi káptalan, valamint a garamszentbenedeki konvent levéltárában, végül az országos levéltárban és a nemzeti múzeum levéltárában. Magát a kutatást nem akarom leírni, mert úgy hiszem, hogy annak részletei senkit sem érdekelnek; csak az eredményt közlöm a következőkben azzal, hogy ez a várakozást messze fölülmúlta.

A család története és birtokviszonyai általában.

Az a könyv, amelyből kis deák koromban a magyarok történetét tanultam, evvel a mondattal kezdődött: „A magyarok eredetét homály fedi”. Így kezdek el én is a család történetét, mert sajnos, ennek eredetét nem sikerült teljesen kipuhatolnom.

Ismeretes dolog, hogy a tatárjárás alkalmával, az ezt megelőző időre vonatkozó okmányok legnagyobb része elpusztult s így alig van remény arra, hogy valamikor még előkerüljön olyan okmány, amely világot vethetne a család történetére a tatárjárás előtti korban. Arra azonban mindenesetre van remény, hogy a tatárjárás utáni időre vonatkozólag lesz még okmány található; s ezért — mint Csoma József megjegyzi — az eféle munka soha sem lesz bevégezett, mert a ma még fel nem fedezett okiratok között lehet több olyan, amely újabb adatot tartalmaz a családra nézve.

Legjobban megvilágítja a család eredetét az az okirat, amelyet a nyitrai káptalan 1285 november 30-án állított ki és amely szerint a család akkor két ágra oszlott; ez a két ág Szöllösön megoszto-

zott olyképen, hogy az egyik (Busa, Gula, Pál és Botka illetőleg fiaik) a birtoknak délfelé eső kétharmad részét kapta, amely az esztergomi főkaptalannak szintén Szöllős elnevezésű birtokával határos; a másik pedig (István, Cholke, Benedek, Dénes, Módos, Jakab és Ipse illetőleg fiaik) a birtoknak észak felé eső egyharmadrészét kapta, amely Cétény felé esik. Megjegyzi az okirat, hogy mind a két ág ugyanabból a nemzetségből való (de eadem generatione) és hogy Szöllős (Zeuleus) annak ősi birtoka (terra hereditaria).

Nincs megemlítve, hogy a két ághoz tartozó hét, illetőleg négy család milyen fokú rokonságban van egymás közt és hogyan rokon a két ág egymással; a felsorolt családfők tehát legfeljebb első ízi unokatestvérek lehetnek, de lehet, hogy csak másodíziak; ha az első esetet fogadjuk is el, legalább három generatiót kell feltételezni addig a közös ősig, amelytől mind a két ág származott; a három generatio körülbelül 100 évnek felel meg; a közös őszületése tehát legalább is már a tizenkettedik század elejébe nyúlik vissza; ha azonban négy generatio volt a közös ősig, úgy a tizenegyedik század végébe. Itt tehát nagyon közelfekvő az a gondolat, hogy a család az ősi birtokot talán „jure primae occupationis“ vagyis az „első foglalás jogán“, más szóval a honfoglalás óta birta (1. c.). Eme feltevésem mellett szól még az 1285. évi okmányon kívül az a körülmény is, hogy a nemesítések, vagyis az alsóbbrendű osztályokból a kiváltságos osztályba való felemelések, — amelyek akkor

mindig birtokadományozással jártak —, csak a XII. század második felében vették kezdetüket III. István király alatt, ki 1162—1172 közt uralkodott (1. d.); amely nemzetség tehát a XI. század végén vagy a XII. elején a kiváltságos osztályhoz tartozott és nem volt külföldi, az minden valószínűség szerint az első letelepedés óta volt tagja ennek az osztálynak. Nagyon valószínűtlen, hogy abban az időben egy, a kiváltságos osztályhoz tartozó nemzetségnek birtoka ne lett volna; mint-hogy pedig a mi nemzetségünknek abban az időben Szöllösön kívül más birtoka nem volt, elesik az a feltevés is, hogy talán a XI. század folyamán adományban kapta azt.

Családunk tehát egy olyan ősnemzetségből származik, amelynek nem volt megállapodott elnevezése. Karácsonyi János dr. kimutatta (1. b.), hogy körülbelül 180, ilyen, határozott elnevezéssel bíró nemzetséget ismerünk ma; az okmányokban előforduló „genus“ és „generatio“ elnevezések tehát nem jelentik azt a 108 nemzetséget, amelyből a krónikák szerint állítólag a magyar nemzet beköltözésekor állott, hanem jelentik több vérrokon családnak gyűjtőnevét, amelylyel e családokat valamelyik kiváló nevezetességű tagjuk után nevezték el. Családunknak, úgy látszik, nem volt abban az időben ilyen kiváló tagja, akiről az egész nemzetséget elnevezték volna, azért nincs is megállapodott nemzetségnév s a fentemlített okmány csak mint ugyanazon nemzetséghez tartozókat (de eadem generatione) említi a két vérrokon ágat.

A legrégebbi okiratokban általában csak Szöllősről van szó, jelző nélkül; több okmányban található határleírásokból (1. a. — 1. c.) azt látjuk, hogy így nevezték azt az egész területet, amelyen ma Felsőszöllős és Alsószöllős fekszenek, továbbá azt a területet is, amely Csornok, a két Mánya és Gyarak között fekszik.

Szöllősről II. Endre emlékezik meg 1217-ben, tehát a tatárjárás előtt, amikor annak egy, két ekényi részét (amely körülbelül 200 holdnak felel meg és amelyen akkor királyi udvarnokok laktak) a Hunt-Páznán nemzetség szentgyörgyi ágából való Sebesnek adományozza (1. a.); a határleírásból következtethető, hogy ez a „Szöllős” elnevezésű területnek legalsó részén feküdt s az adományozás előtt királyi birtok volt.

Az 1285. évi osztálylevélből látható (1. c.), hogy az a terület, amelyen ma Alsószöllős fekszik, az esztergomi káptalané volt s ezért Káptalanföldének is nevezték (3. d.). Ugyanabból az okmányból kitűnik végre, hogy családunk ősi birtoka a „Szöllős” elnevezésű területnek északi, vagyis az a része volt, amelyen Felsőszöllős fekszik; ez az utóbbi elnevezés különben már a XV. század elejétől kezdve állandóan előfordul az okmányokban.

Az 1285. évi osztálylevélben felsorolt, egy nemzetséghez tartozó családok és a XV. század elején kelt okmányokban előforduló családtagok között egy, illetőleg két generációra terjedő hénag van. A XIII. század végén még népes nemzetség erősen lefogyott, mert a XV. század elején már csak

három osztályos atyafi osztozik meg az ősi birtokon; valószínűnek tartom, hogy a XIII. század végén és a XIV. század elején dúlt véres belháborúk pusztították ki ennek a nemzetségnek is nagyrészt, mint ahogyan ez más nemzetséggel is megtörtént.

Dacára az említett hézagnak, minden kétséget kizárólag megállapítható, hogy a XV. század elején szereplő osztályos atyafiak egyenes leszármazói a XIII. század végén előforduló két ágnak; hogy a két ágból származó melyik két családnak leszármazói, az ezidőszerint ki nem mutatható. Ugyanis 1425 július 6-án a nyitrai káptalan előtt megjelennek egyrésről Felsőszöllősi Tamás fiai Dénes és Gáspár, másrésről Felsőszöllősi János fia Pál és kijelentik, hogy *még elődeik megosztottak* a felsőszöllősi birtokon olyképen, hogy abból öröklés útján két rész Dénesre és Gáspárra, egy rész pedig Pálra jutott; a később kitört perlekedéseket most békésen elintézték s a birtokot újból úgy osztották fel, hogy délen két rész Dénesre és Gáspárra, északon egy rész Pálra jut; ez az 1425-ben történt osztozkodás tehát teljesen azonos az 1285. évvel. Látjuk ebből azt is, hogy annak az ágnak, amely 1285-ben hét családból állott, 1425-ben már csak egy ivadéka, Pál, él; a másik, négy családból állott ágnak csak Dénes és Gáspár az utódai (3. c.).

A család később ismét elszaporodott s a XVI. században két ágra oszlott: a csöppönyire és az elefántira. A csöppönyi ágat Miklós alapította, aki

a XVI. század végén beleházasodott a fiágon kihalt Csöpenyi családba s így megszerezte a pozsonymegyei Alsó-Csöponyt. Miklós át is költözött ide s azontúl a családnak ez az ága állandóan itt lakott mindaddig, míg Alsó-Csöpony birtokában volt; amikor ettől elesett, egyik tagja, Lajos, Torontálmegyében telepedett le s ettől származik tulajdonképpen a ma élő generáció; mert a csöponyi ágból származott többi mellékág kihalófélben van. Az elefánti ágat szintén egy Miklós alapította, ki a XVI. század közepe táján elvette Gyepes Magdolnát, Gyepes András és Elefánthy Anna leányát. Miklós fia Mihály pedig elvette Elefánthy Zsófiát; a család ezen ága megszerezte házasság útján a nyitra-megyei Felső-Elefántot, oda is költözött s Mihály fia, György, már „szöllősi és elefánti“ előnevet használt. Az elefánti ág a XIX. század elején kihalt. Egyik mellékága volt a barsmegyei, amelyet az imént említett Mihály fivére, János, alapított, ki a barsmegyei Németi helységben lakott; hogy ez az ág kihalt-e csakugyan, arra nézve kellő okmányok nem állottak rendelkezésemre.

Áttérek ezek után a birtokviszonyokra. Első-sorban birtokolta a család a nyitra-megyei Felső-szöllőst, amely ősi birtokát képezte és amelytől nevét és előnevét vette; voltak azonban Alsó-szöllősön is részbirtokai. Felsőszöllőst 1726-ig birta a család csöponyi ága, amikor a birtok átment a később báróságra emelkedett Szörényi családra; az elefánti ág valamivel tovább birta ottani részét. A vonatkozó okmányokat az egyes családtagok

történeténél fogom felsorolni. Teljesség okáért fel-
említem még, hogy a birtok a Szörényi családról
a Motesiczky családra, erről pedig a báró Wodianer-
családra ment át, amely azt jelenleg is bírja.

A másik főbirtoka a családnak a pozsonymegyei
Alsó-Csöppöny volt, amelybe, mint fentebb említet-
tem, házasság útján jutott; Alsó-Csöppönt, amelyre
1749-ben nova donatit (új adományt) kapott a
család, a XIX. század elején zálogba adta, azután
végleg eladta a Szászy családnak, amely azt jelen-
leg is birtokolja.

A harmadik nagyobb birtok a felsőelefánti volt,
melyet az erről elnevezett ág birt. Ez az ág tar-
totta meg legtovább felsőszöllősi részét is, mert
az 1754—55. évi országos nemesi összeírásba az
elefánti ágból származó Gáspár, fia Ferenc és
testvére Boldizsár felsőelefánti és *felsőszöllősi*
birtokjog alapján lett felvéve. Hogy hogyan szál-
lott ennek az ágnak a része a mai birtokosra,
erre nem volt adatom.

Részbirtokai voltak még a családnak Ürmény-
ben, Krencsén, Szentmihályuron, Czabajon, Kéren,
Kis-Surányban (Suránka) s még több nyitra-,
pozsony- és barsmegyei helységben.

A leszármazási tábla magyarázata.

Mielőtt az egyes családtagok részletes ismertetésére áttérnék, közlöm a leszármazási tábla magyarázatát, idézve mindenütt az okmányokat, amelyek az illető adatok alapjául szolgálnak.

A leszármazási táblára nézve általában meg kell jegyeznem, hogy ez csak az 1500 körül született Ferenc generációjától kezdve teljesen biztos; az ezen Ferenc előtt élt nemzedékeknél többször kellett összetett bizonyítékokhoz és valószínűségekhez folyamodnom; ezeknél általában azt az eljárást követtem, hogy összeszedtem az illető levéltárakból az összes adatokat, amelyek a családra vonatkoztak s abból az elvből indultam ki, hogy akinek birtoka volt, annak okvetetlenül kellett lennie valamiféle ügyének egyik vagy másik hiteles hely előtt, tehát ennek levéltárában nevének elő kell fordulnia. Ilyképen összeszedtem az egyes generációkban szerepelt összes egyéneket s ott, ahol az okmányokban az apa és fiu ezen viszonya határozottan kitéve nem volt, valószínű kombinációk alapján állítottam össze a leszármazást. Megengedem, hogy ez nem egészen biztos, de az azon korbeli adatok hézagossága miatt ezt a dolgot jobban nyélbe ütni nem lehetett; így legalább az

egész családról tiszta képet nyújtó, átnézetes le-
származási táblát tudtam összeállítani, melynek
legfeljebb az a hibája van, hogy helyenként esetleg
az unokatestvérek össze vannak cserélve; ezt a
körülményt különben némely íz leszármazásánál
vagylagos jelöléssel magán a táblán is feltüntettem.

Åz okmányilag ismert első két generációként
szereplő két ágról, illetőleg tizenegy családról már
az előző fejezetben szólottam; pótlólag még fel
kell említenem Matót és fiát Bátort (1), továbbá
Gált és fiát Sándort (3); ezek szintén kortársai az
előbbieknél, az 1285. évi osztálylevélben azonban
nincsenek névszerint felsorolva; valószínűleg a
sommásan említett „alii fratres et cognati“, vagyis
a „többi rokonok“ közé tartoznak (1. c.).

Åz északi ágnál (rövidség okáért északinak és
délinek nevezem a két ágat a kapott birtokrész
fekvése után) egy generáció hiányzik; ezen hiányzó
után következik Miklós, ennek fia János, ezé pedig
Pál; hogy Pál az északi ág leszármazottja, azt
már előbb kimutattam (3. c.). Å déli ágnál két
generáció hiányzik; a hiányzók után következik
Tamás, ennek fiai Dénes és Gáspár, veje pedig
Domokos (3. a.); Dénesnek és Gáspárnak volt
tehát még egy leánytestvérük is, ki azonban nincs
megnevezve (3. b.). Dénes fiai voltak Miklós és
István (3. b.—3. c.), leánya pedig Orsolya (7.).

Ezen generáció többi tagjára felvilágosítást nyújt
egy okmány (5.), melyből látható, hogy az osztá-
lyos atyafiak, Pál és Gergely között 1470-ben pör
támadt; 1446-ban szerepel még László mint homo

regius (6.). Ennek a generációnak tagjai tehát Gergely, László, Pál, Miklós, István és Orsolya voltak. Pál Mátyás király kancelláriájában jegyző volt (8.); több mint valószínű, hogy ő az előző generációbeli Pál fia, amit a név azonosságán kívül az is támogat, hogy az idősebb Pál, mint a Forgáchok megbízottja, gyakran fordult meg Budán (9.) s minden valószínűség szerint ő juttatta be az ifjabb Pált a királyi udvarba s befolyását bizonyára saját fia érdekében érvényesítette.

Hogy Miklós, István és Orsolya Dénesnek voltak a gyermekei, azt már kimutattam; Gergely és László tehát csakis Gáspárnak a fiai lehettek.

Lehetetlen biztosan megállapítani a leszármazást a következő generációnál. Az ifjabb Pálnak és Istvánnak gyermekeik nem voltak; ezt az okmány (7) eme szavaiból következtetem: „onera Pauli fratris sui in se assumens“ (t. i. István); ha lettek volna gyermekeik, István ezeket is felsorolta volna. A „frater“ szó alatt itt nem testvér, hanem rokon értendő.

Gergely 1482-ben zálogba ad egy birtokrészt Lászlónak (10.); az okmány stílusából látszik, hogy ez a László nem volt Gergelynek fia, tehát valószínűleg az előző nemzedékbeli Lászlónak a fia volt. Ezen időben többször szerepelnek László, Demjén, Albert és Ozvald (11.); Albert mint homo regius szerepel egy vizsgálatnál, melyben László és Demjén a vádlottak; ez kizárja, hogy Albert a kettő testvére lett legyen. Van azonban ebben a generációban még három tag és pedig Simon

(11a.), Mátyás és Mihály (12.), Simonról ugyan nincs felemlítve, hogy a felsőszőlősi volt, Mihályról és Mátyásról azonban igen (13.); sőt Mihály fiát Györgyöt illetőleg is látható, hogy felsőszőlősi (14.); Simonról ezt az teszi valószínűvé, hogy Mihálylyal egy ügyben lettek fiaikkal együtt birtokukról (tehát egy birtokuk volt?) megidézve s így atyafiak lehettek (12.); ez azonban, természetesen nem bizonyos. Ebben a generációban tehát Álbért, László, Demjén, Ozvald, Simon, Mátyás és Mihály szerepelnek; hogy ezek közül melyik származik Gergelytől, melyik Lászlótól és melyik Miklóstól, az meg nem állapítható; ezen okból itt vagylagos a jelölés a leszármazási táblán.

A következő nemzedék könnyen megállapítható. Simon fia Péter, Mihály fia György (12.) volt; György testvérei Lőrinc és Miklós voltak (14); az okmányból ugyanis az látható, hogy Miklós felesége, Anna, nyugtázza sógorainak, Lőrincnek és Györgynek a visszkapott hozományt. Demjén fia Zsigmond (15.), László fia Sándor volt (16.). Mátyásnak fia nem volt; leánya Ágota, füssi Myczke Ándrás felesége volt (16. a.) Ebben a nemzedékben tehát szintén heten voltak: Sándor, Zsigmond, Péter, Miklós, Lőrinc, György és Ágota.

Nehezebb a következő generáció megállapítása s ez részben feltevéseken alapszik. Miklós, György és Mihály testvérek voltak (17.); hogy az előző generációbeli György fiai voltak, azt a keresztnévek ismétlődéséből kombinálom. Lőrinc fia László volt (18.). Valószínűleg ennek testvére volt Gergely,

amit ugyancsak a nevek ismétlődéséből kombinálok; ugyanis Gergely fiai: Lőrinc, László és Albert voltak (19.). Miklósnak utódai nem voltak, mit az bizonyít, hogy felesége visszakapta sógoraitól a hozományt (14.). Simon, András és Gábor testvérek voltak (20.); valószínűleg nővérük volt Veronika (20. a.); hogy Péternek a gyermekei, azt a Simon név ismétlődéséből és abból is kombinálom, hogy András fia Péter volt (21.); tehát ez a név is ismétlődik. Szerepel még ebben a generációban Pál (22.) és Ferenc (23.) s így összesen tizen voltak: Pál, Ferenc, Simon, András, Gábor, Gergely, László, Miklós, György és Mihály. Ferencről ugyan nincs megmondva, hogy felsőszöllősi, de unokájáról Miklósról ez határozottan tudva van, minthogy birtoka Felső-Szöllősen volt (24.). Pálnak és Ferencnek az előző generációbeli Sándortól és Zsigmondtól kellett származniok, minthogy azon generáció többi tagjának leszármazói — bár részben szintén csak a valószínűség elvei szerint — ismeretesek s így csak e kettőnek, Sándornak és Zsigmondnak lehettek leszármazói Pál és Ferenc; hogy azonban melyik melyiknek volt a fia, az meg nem állapítható; azért vagylagosan van a leszármazás jelölve.

Meg kell jegyeznem, hogy egyidejűleg élt egy alsószöllősi Ferenc (25.) és egy kispácsi Ferenc is (26), akiknél azonban a származási hely határozottan meg van jelölve, tehát az azokkal való összetévesztés ki van zárva; sőt a kispácsi valószínűleg nem is Szöllősy, hanem Szeles, mert ott

egy ilyen nevű család volt akkor birtokos, melynek neve a régi írásmód szerint a Szöllősyvel könnyen összehazarható.

Ferentől származik a ma élő generáció, amelynek leszármazása már könnyen kimutatható. Ferenc neje apagi Füßy Dorothea, fia Ferenc, leánya Anna volt, az ifjabb Ferencnek felesége pedig Gosztanyi Katalin (27.). Az ifjabb Ferenc fia volt Miklós ez ugyan egyenesen nincs megmondva egyik okmányban sem, de indirekte teljesen bebizonyítható, mert ki van mutatva, hogy Boldizsár és Rozália Ferentől származnak (28.); hogy Boldizsár fia Gáspár is Ferentől származik (29.) és végül, hogy Boldizsár és Rozália Miklóstól származnak (30). Miklós felesége Bodich Katalin (30.), fivérei pedig Pál és János voltak (31.); ez utóbbi körülmény nem egészen bizonyos s csak abból következtetem, hogy bizonyos birtokokkal kapcsolatban együttesen vannak említve és járnak el; Pálnak nővérei is voltak, kik azonban névszerint nincsenek felsorolva (31. a.); Pál felesége Nyomárkay Dorothea (32.), Miklós gyermekei János, Pál és Judith (33.), (30.). János felesége Török Borbála volt (34.), Pálé Gróff Judith (35.). Szöllősy Judith férje Pap Gergely (36). Pál gyermekei István, Gáspár, Katalin és Julianna voltak (35), Gáspár felesége Sántha Erzsébet (37.), Katalin férje Kostyál János volt (37. a.).

A következő generációkra nézve ennél az ágnál már a születési anyakönyvek szolgálnak biztos adatokkal; ezeknél tehát mellőzhetőnek vélem a

leszármazási tábla helyességének külön való bizonyítását, annál is inkább, mert az egyes családtagok történeténél minden esetben felemlíttem, hogy az illető hol született s így a születési hely anyakönyvéből bármikor meggyőződés szerezhető adataim helyességéről; ugyanott idézni fogom az okmányokat azokban az esetekben, amelyekben az anyakönyvek nem adnak felvilágosítást.

Visszatérek most a többi, valószínűleg kihalt ágakra. Az 1500 körül született Ferenczel egy generációban levő Pálnak fia volt István (22.), ez utóbbi testvérei Sebestyén, Antal és Mátyás (38.) Simon ágáról kiegészítésképpen felemlíttem, hogy Péter felesége Kürthy Borbála volt, fiuk pedig Ferenc (21.), kinek felesége Nékery Eufrosina (39.); ezeknek utódaik nem voltak. Simon felesége Mrathy Katalin, fiai Bálint és Miklós (40.). Miklós felesége Szobonya Krisztina, gyermekei János és egy ismeretlen nevű (41.), János felesége Ferenc Erzsébet volt (253.). Gábor leánya Anna, kinek férje Göndör György; fia, úgy látszik, nem volt (41. a.) Simon testvérének, Mihálynak ágánál a fentebb mondottakat kiegészítem még a következőkkel: Gergely felesége Katalin volt (19.), Miklós feleségei Szöllősy Zsófia (42.) és Sárffy Katalin (43.), György felesége Török Ilona (44.), leánya Orsolya, férjezett Török Mihályné (45.). Mihály felesége Babos Erzsébet, leányai Margit (Dejthey alias Zakács Jánosné) és Ilona (első férje Szánthó György, második Chiuka Sebestyén), fia Miklós, (neje Gyepes Magdolna (49.), ennek fia János (46.). Ilona és Margit nővére volt

Dorothea, utóbbi férje Barsy Benedek (47.) és Katalin, kinek férje Kolozsváry Benedek (48.). Mihály fia volt még János is (48. a.), kinek felesége Ochay Dorottya, leányai pedig Ilona és Borbála voltak (48. b.), Miklósnak Jánoson kívül fia volt még Mihály (49.), leányai Magdolna (Csehy Orbánné) (50.) és Anna (Baeszkády Jánosné) (51.), Mihály (kinek anyja Gyepes Magdolna, Elefánthy Anna leánya volt) Elefánthy Zsófiát vette nőül (52.) s ezáltal megalapította az elefánti ágat; testvérétől Jánostól pedig a barsi ág ered.

Mihály fia György, ennek fia Ferenc, ezé János, Jánosé pedig Gáspár volt (53.). György neje Csergheő Zsófia (54.) Ferenc neje Babóthy Anna (55.), nővére pedig Magdolna, kinek első férje Nyáry Mihály (56.), második Gyürky István volt (57.), Ferenc gyermekei Jánoson kívül még Erzsébet, Katalin és Judith (58.), János felesége Kőszeghy Borbála (58. a.), Erzsébet férje Buesy János, Katalin férje Pesty János volt (59.) Gáspár fivére Boldizsár, fia pedig Ferenc volt (60.), mivel az elefánti ág kihalt. Gáspár felesége Beliczay Zsuzsanna, leányai pedig Anna férjezett Tarnóczy Lászlóné és Erzsébet férjezett Jánoky Adalbertné voltak. (52.), (61.), (62.) Ferencnek két felesége is volt: Jeszenszky Teréz (63.), és Cseh Teréz (64.).

A barsi ágat megalapító János fiai voltak Ferenc (64.) a), János, György és András (65.), János első felesége Kelecsényi Dorothea (66.), második felesége Boronkay Erzsébet (66. a), gyermekei ifj. János István és Ferenc (67.); ifj. János felesége ismeret-

len, gyermekei Borbála (Váczy Jánosné) és András (68.), kinek első felesége Hir Erzsébet (69.), s ettől született leánya Erzsébet (68.), Palenik Istvánné (68. a); második felesége Orgonás Ilona s ettől született leánya Anna (70.), és fia, Imre (70. a); István neje Fassangh Zsófia, gyermekei Miklós és Erzsébet voltak (71.), Ferenc gyermekei György, János, László (72.), Gergely, (73.) György felesége Hlotka Anna (74.), János felesége Szombathelyi Borbála (75.); László gyermekei voltak, Antal, György, Magdolna, és Anna (76.), Antal felesége Tersztyánszky Veronika (77.). György fia János (78.), Az ezen ágra vonatkozólag még rendelkezésemre állott adatokat összekötni s így a leszárma-
mazási táblát tovább vezetni már nem tudtam, minél fogva azt sem tudom megmondani, hogy ez az ág tényleg kihalt-e vagy sem.

Az egyes családtagok története a szét- ágazásig.

Mató fia **Bátor** 1283 december 7-én az esztergomi káptalan előtt megvesz a Lipovnok nemzetségbeli Berencsy Miklóstól, János fiától tiz ezüst márkáért ennek berencsi birtokából három ekényi (körülbelül 300 hold) földet, amely Céténnyel és Tarány pusztával határos. (1.) Megjegyzendő, hogy Felsőszöllös szintén határos ezekkel.

1285-ben osztozódik az egész nemzetség az ősi birtokon, amint ezt a család eredetének leírásánál már említettem.

Cholkez fia **Tamás** 1294 február 9-én szerepel mint homo regius (királyi ember) Ándrás ispán fiának, Ivánka mesternek (a Forgáchok egyik őseinek) Tranteluky (ugyanaz a Tarány pusztá, amelyről az imént volt szó) és Kucha nevű pusztai birtokokba való beiktatásánál (2.). Itt megjegyzem, azok kedvéért, akik ezt talán nem tudják, hogy régente, ha a király valakinek egy birtokot adományozott, az illető ebbe ünnepélyesen be lett iktatva; a beiktatást az illetékes káptalan egyik tagja és egy vagy esetleg több e célra a király által kirendelt megbízott (homo regius = királyi

ember) végezték; a homo regiust a király mindig a szomszédos birtokosok közül küldte ki, akik az adományozott birtok határát ismerték.

Gál fia **Sándor** 1300. évben szerepel, amikor Bogár fia Márton visszaváltja tőle a Berencsy János fia Miklós által neki elzálogosított berencsi birtokrészt (3.). Ebből az okmányból is kitűnik, hogy Sándor földje határos volt Berencsesel, tehát szintén Felső-Szöllösön volt.

Tamás és az előbbieik között két, ugyanezek és **Miklós** között egy generációra terjedő hézag van, melyre nézve eddigelé nem sikerült okmányokat találnom.

Miklós fia **János** fia **Pál** és **Tamás** fiai **Dénes** és **Gáspár** 1414 július 15-én a nyitrai káptalan előtt egyezsége léptek, olyképen, hogy mindazon viszálykodásokat és pereket, amelyeket atyáik János és Tamás egymás ellen folytattak, választott bírák ítélete alá bocsátják, az atyáik által régebben tett birtokosztályt pedig teljes érvényben megtartják (3.a.).

1424. szeptember 14-én a zobori konvent kiküldöttje, Péter klerikus, Lapasi Barnabás királyi emberrel vizsgálatot tartott Dénes, Gáspár és Pál, továbbá **Dénes** fia **Miklós** panaszja tárgyában, mely szerint az elmúlt évben a Szöllösről, másként Káptalanföldéről (a mi a mai Alsószöllösnek felel meg) származó Pál fiai, Mihály és Tamás (akik tehát nem voltak rokonok) a fentemlítettek birtokának határjeleit széthányták, egy birtokrészüket elfoglalták és az azon lévő házat lerombolták; a jelen évben pedig ugyanaz a Mihály és Tamás

és Keéri Hercyngh Péter fegyveres kézzel Dénes és testvérei házára rontottak, Dénes anyját, nőtestvérét és feleségét megverték és becstelen szavakkal illették. Az kiküldöttek a panaszt igaznak találták. Az ügyet véglegesen 1426 április 7-én intézték el ugyancsak a zobori konvent előtt, ahol a fentnevezettek valamennyien megjelentek és vallották, hogy a köztük kitört viszálykodásokat nyolc fogott bíró közbenjárására úgy intézték el, hogy a panaszlottak azon felsőszöllősi birtokrészeket, amelyeket a panaszosoktól jogtalanul elfoglaltak és az ő szöllősi, másként káptalanföldi birtokaikhoz csatoltak, visszaadják s azonfelül egy erdejüket és egy szántóföldjüket adják kárpótlásul a panaszosoknak. Az egyezséget megszegő fél 25 ezüst márka kötbért fizet. (3. b.), (3. d.).

Mint már az előző fejezetben említettem 1425 július 6-án a nyitrai káptalan előtt egyrészről Felsőszöllősi **Tamás** fiai **Dénes** és **Gáspár**, másrészről Felsőszöllősi **János** fia **Pál** megjelentek és kijelentették (Dénes az ő fiainak **Miklós**nak és **István**nak terheit is magára vállalván), hogy még elődeik megosztzkodtak a felsőszöllősi birtokon úgy, hogy abból öröklés útján két rész Dénesre és Gáspárra, egy rész Pálra jutott; később viszálykodások és perek törtek ki köztük, amelyeket most választott bírák közbenjöttével békésen elintézték és a birtokot úgy osztották fel, hogy délen két rész Dénesnek, fiainak és Gáspárnak, északon pedig egy rész Pálnak jutott; ha egyik félnek magva szakadna, része a másik félre vagy utódaira szálljon. Mint

látjuk, ez az osztozkodás teljesen megfelel az 1285. évinek. (3. c.).

Dénes még csak egyszer van 1428-ban említve (4.), amikor Gáspárral együtt mint királyi ember szerepel Fedémesy Demeter özvegyének, Katalinnak a Forgáchok csornoki birtokának egy részébe zálogjog címén való beiktatásánál. **Gáspár** a Forgách levéltár adatai szerint előfordul még az 1430., 1433., 1444., 1448. és 1451. években, mint homo regius; azonban ezekben az okmányokban nincs megmondva, hogy a szereplő alsószöllősi (káptalanföldi) vagy felsőszöllősi volt-e; pedig az imént idézett okmány szerint (4) abban az időben az alsószöllősiek között is volt Gáspár nevű. Leginkább szerepel **Pál**, ki először 1424-ben fordul elő mint homo regius a Berencs és Lythitaran (Tarány) közti határ megjárásánál (79.). 1426-ban Gara Miklós nádor előtt Berencsy Istvánt képviseli Forgách Péter ellen (80.). 1426 április 17-én előfordul Pál egy érdekes okmányban, amelyből az látszik, hogy a XIII. században oly népes nemzetiségnek volt még egy ága, amely benyult a XV. század elejéig, akkor azonban kihalt; a mondott időben ugyanis a zabori konvent előtt Dawari Pál fia Erne kijelentette, hogy felsőszöllősi Pál neki néhai Dawari Miklós leányának Erzsébetnek, felsőszöllősi **Demeter** fia **Miklós** feleségének hitbérét a „Domb” nevű földből, mely Miklós magaszakadása következtében Pálra szállott, kifizette s ezt nyugtatja (3. c.).

1429 július 23-án a zabori konvent bizonyítja,

hogy megjelent előtte szentmártonfűsi Ruffy Tamás
 leánya Bagó leánya Ilona leánya Margit asszony
 egyrésről, másrésről Szöllősi Pál, Bagó asszony
 Anna nevű leányának fia és hogy Margit asszony
 a barsmegyei Szentmártonfűs birtok reá és anyai
 unokaöcsésére, Pálra örök jogon szállott egyharmad-
 részének felét kiadja Pálnak; ebbe a birtokba
 mindkettőjüket be is vezette Zsigmond király pa-
 rancsára a garamszentbenedeki konvent 1430 feb-
 ruár 29-én, ellentmondás nélkül. (4. a.), (4. b.).
 1433-ban Pál királyi ember a Forgách Miklós fia
 János birtokain elkövetett hatalmaskodás ügyében
 tartott vizsgálatnál (81). — 1438 és 1449 közt
 mint a Forgách-család ügyvédje és familiárisa
 (bizalmasa) többször szerepel; így 1438-ban Hé-
 derváry Lőrinc nádor előtt képviseli Forgách Imrét
 és Pétert, Berencsi Sáfár Szilveszter ellen (81.);
 1439-ben a nyitrai káptalan előtt képviseli Forgách
 Pétert és Jánost a garamszentbenedeki konvent
 ellen (82.); 1440-ben a nyitrai káptalan előtt mint
 tanu szerepel a Forgách János özvegye, Ilona és
 a Forgách Péter közötti perben (83.); 1444-ben
 a nyitrai káptalan jelenti a királynak, hogy a
 Forgáchok panaszára vizsgálatot tartott Guthi
 Ország Mihály emberei ellen, kik rátörtek a pana-
 szosok gyaraki birtokára, majd Szöllősy Pál (az ő
 familiarisuk) Szöllősön lévő curiájára s ott feleségét
 (kinek neve említve nincs) homlokán karddal meg-
 sebesítették (84.); 1444-ben Rozgonyi György ország-
 bíró előtt jelenik meg Forgách Péter és fia János
 nevében Forgách Imre és Miklós ellen (85.);

1446-ban Palóczy László országbíró utasítására a zobori konvent által tartott vizsgálaton Pál képviseli a panaszos Forgách Jánost Guthi Ország Mihály ellen, kinek emberei újabb hatalmaskodást követtek el (86.); az 1447. év folyamán ugyanő képviseli a Forgáchokat a budai oktavális törvényszéken; 1449-ben az országnagyok Dénes esztergomi bíborosérsek perét Forgách Miklós fia János ellen egy évre elhalasztják, mivel ezek familiárisa, Szöllősy Pál, bejelentette, hogy Forgách János a törökök elleni hadjáratban megsebesült, fia pedig kiskorú (87.).

A Forgách levéltárban levő okmányok szerint ugyancsak Pál viszi ebben az évben a Forgáchok többi pereit a nádor és az országbíró előtt. 1451 április 24-én a nyitrai káptalan Pálnak az országtanács előtt tett azon panaszára, hogy Kisberencsfölde nyitramegyei birtokára vonatkozó oklevelei elvesztek, az országtanács parancsa értelmében, másolatban kiad Pálnak egy, 1283 március 25-én kelt, Kisberencs birtokra vonatkozó okmányt (6. a.). Csakhogy nem az igazi okmányt adta ki a káptalan; mert ez az okmány egy zálogba adott kisberencsi birtokrészre vonatkozik, amelyet, mint fentebb már láttuk, Gál fia Sándortól Bogár fia Márton 1300-ban visszaváltott (3.). Pál valószínűleg az arra a berencsi birtokrészre vonatkozó okmányt kereste, amelyet 1283-ban Mató fia Bátor örökáron megvett, amint ezt Bátornál már említettem. 1451-en túl már nem fordul elő Pál neve; tehát valószínűleg vagy meghalt, vagy visszavonult. Az

okmányok tanúsága szerint ügyes és leleményes ember volt.

Fia, ugyancsak **Pál** 1463-ban mint Mátyás király kancelláriájának jegyzője szerepel „magister“ (mester) jelzővel, ami abban az időben rangbeli megkülönböztetést jelentett; az erről szóló okmányban (8.) Mátyás király utasítja Kassa városát, hogy egy bizonyos összeget, amelyet már egy előbbi megállapodás szerint a város a királynak fizetni tartozik, fizessen le Szöllősy Pál kezeihez. Előfordul Pál 1470-ben (5.), amikor közötté és unokatestvére Gergely között az 1425. évi osztzkodásból kifolyólag per támad s a nyitrai káptalan másolatban kiadja Gergelynek az osztálylevelet; szerepel azután Pál 1477-ben mint homo regius, amikor az esztergomi káptalan a nyitrai káptalant Berencs, Nagyfalva stb. birtokokba beiktatja (88.), végül 1494-ben mint tanú (91. a.).

Dénes fia **István** előfordul 1462-ben, egy hatalmaskodási ügyben, melyet ő többekkel együtt a Forgáchok Herestyén nevű birtokán követett el, amikor arra fegyveres kézzel rátámadtak, az ott levő vámházból mindent elvittek s Forgáchék jobbágyait megverték. A vizsgálatot ebben az ügyben Mátyás király parancsára a zobori konvent tartotta meg. Szerepel István 1473-ban, amikor a nyitrai káptalan előtt néhai nővére **Orsolya** fiának Pálnak kiadja leánynegyed címén birtokainak negyedrészt Felsőszőlős nyugati vagyis Kér felé eső részén (7.). Előfordul még 1483-ban egy hatalmaskodási ügyben (89.), amelyet az ő és

mások biztatására Forgách Albert követett el rokonainak Csornok és Komjáti nevű birtokain; ez ügyben Mátyás király parancsára a nyitrai káptalan tartott vizsgálatot. Végül mint tanú szerepel 1485-ben Ezdegey Antalnak Forgách Albert elleni birtokperében (90.). István testvére Miklós az előbb már említett eseteken kívül még kétszer fordul elő, Pállal együtt; 1477-ben mint homo regius és 1494-ben mint tanú (88. 91. a.). Az első esetben „Kápolnaszöllősi“ néven, mert Felsőszöllőst néha így is nevezik az okmányok.

Gáspárleszármazottai közül **László** csak 1446-ban van említve, amikor a Forgáchoknak egymás ellen való hatalmaskodási ügyében megtartott vizsgálatnál, mint homo regius szerepel. Róla többé említés téve nincs; talán korán elhalt.

Gergely szerepel 1470-ben a közötté és Pál között keletkezett, Pálnál már említett perben (5.); azután előfordul 1482-ben, amikor zálogba ad unokaöccsének, Lászlónak Felsőszöllősen két darab földet (10.)

A következő generációban **Albert** szerepel, 1483-ban mint homo regius az Istvánnál már említett hatalmaskodási ügyben, amelyben László és Demjén is mint vádlottak szerepelnek (89.); 1485-ben mint tanú Istvánnal és Demjénnel együtt az ugyancsak Istvánnál említett birtokperben (90.); 1489-ben tanú egy végrendelkezésnél Demjénnel, Lászlóval és Ozvalddal együtt (91.); végül 1494-ben mint tanú szerepel annak kiderítésében, hogy egy

Durnok elnevezésű szőlő Verebélyen a Forgáchoké-e vagy az esztergomi érsekségé-e? (91. a.).

László az Álbertnél már említett eseteken kívül 1493-ban Demjénnel együtt homo regius a Forgách Álberttől elszántott földek ügyében tartott vizsgálatnál (92.); 1498-ban ugyancsak homo regius Mátyással és Demjénnel együtt Forgách Felixnek Ezdege birtok felébe zálogjog címén való beiktatásánál (93.).

Demjén az imént említett eseteken kívül 1500-ban homo regius Forgách Péter és Gergelynek Chalad és más birtokokba csere címén való beiktatásánál (94.); előfordul még két beiktatásnál 1503-ban és 1504-ben.

Ozvald csak egyszer szerepel az Álbertnél említett esetben (91.); hogy utódai lettek volna, arról nincs semmi említés téve.

Simont és fiát **Péttert**, valamint **Mihályt** és fiát **Györgyöt** II. Ulászló király parancsára a sági konvent 1499. július 26-ra szőlősi birtokukról megidézte a királyi kúriába Berzenczey János ellen. (95.) **Mihály** szerepel még mint tanú egy már Álbertnél említett ügyben. (91a.)

Mátyás szerepel a Lászlónál már említett beiktatásnál mint homo regius (93.), leánya Ágota, ki 1575-ben már nem él, egy birtok elzálogosításánál van említve (96.).

A szétágazás.

Á most leírt generációval a felsőszöllősi törzs több ágra oszlott; Lászlótól és Demjéntől származott a *csöpönyi* ág; Simontól egy rövid ág, amely nem sokáig virágzott; Mihálytól pedig az *elefánti* s ennek mellékága a *barsi* ág. Először az utóbb említetteket fogom tárgyalni s utoljára hagyom a csöpönyi ágot, amely jelenleg is virágzik.

Áz ezentúl következő nemzedékekről már több feljegyzés van, mint az eddigiekről. Mindent fel fogok említeni, amit az okmányokban találtam; s ha talán a sok zálogbaadás, zálogbavevés és perlekedés felsorolása nem is képez valami nagyon szórakoztató olvasmányt, kihagyni még sem akartam ezeket azért, mert hiszen úgy az egész családnak, valamint az egyes családtagoknak birtokviszonyaira ezek vetnek legjobb világot.

Simon ágának tagjai.

Simonról és fiáról Péterről már fentebb szóltam; Péter fiai közül **Simon** 1564-ben szerepel egyik rokonával Miklóssal együtt a Forgách-családnak a Miksa király által adományozott birtokba való beiktatásánál; hasonló minőségben szerepel egy másik rokonával Alberttel, 1570-ben (97.). 1568—71 között egy szőlőt kap testvérétől András-tól és viszont zálogba ad ennek egy rétet (20.). Előfordul még egy okmányban, amely szerint Kürthy Benedeket felsőszöllősi birtokrészének eladásában megakadályozza. 1585-ben özvegyéről és két fiáról, **Bálintról** és **Miklós**ról van említés téve (40.). **Bálintról** nem találtam semmi egyéb adatot; **Miklós**, kinek felesége a Bars megyében előkelő szerepet vitt Szobonya-család sarja, Krisztina volt, 1595-ben már nem élt, mert özvegye van ekkor említve. (41.) Két fia volt: egy ismeretlen nevű és egy **János** nevű; utóbbiról, kinek felesége Ferenc Erzsébet volt (253.), fel van jegyezve, hogy 1617-ben Dejthey Jánostól zálogba vesz egy kuriát Felsőszöllősen. (41.) Hogy voltak-e leszármazói, arra nézve nem találtam adatot.

Simon testvéréről **András**ról már Simonnál volt említés téve (20.). Neve előfordul még egy okmány-

ban (21.), amely arról szól, hogy fiának **Péternek**, Kürthy Borbálától származott fiát **Ferencet** beiktatják nova donatio (új adomány) címén néhai Porkoláb László és néhai Kürthy György (Borbála atyja) szentmihályúri birtokaiba. Ebből a birtokból egy szőlőt elad Sándor Simonnak és feleségének (97 b.). Később ellentmond, hogy szülei a pozsony-megyei Ónyon (Kajal mellett) levő kúriáját elidegenítsék (97 c.). 1615-ben tiltakozik az ellen, hogy Litassy János kocsiját és lovát Vozokánon erőszakkal elvette és magánál tartja Ivánkán (97 d.). Ferenc felesége Névbery Eufrosina volt; gyermeke nem volt, mert szentmihályúri birtokát megszakadás folytán már 1627-ben Eszterházy Miklós nádor More Istvánnak adományozza (98.).

A harmadik testvér, **Gábor** 1574-ben osztozik Simonnal egy felsőszőlősi közös házon (20.). 1585-ben előfordul figyelmeztetése több eladásra kerülő birtokára vonatkozó elővételi jog iránt (99.); 1579-ben Alsószőlősen levő kúriáját és szőlőjét elzálogosítja, a szőlőt később eladja karvai Muthy Andrásnak (99 a.). 1585 körül pedig elzálogosítja felsőszőlősi birtokrészét Miklósnak (99 b.). 1597—1600 közt egy felső- és egy alsószőlősi kúriát elad vejének és leányának (41 a.). Végül **Veronika** egyszer Simonnal egyezkedik felsőszőlősi birtokaikra nézve, másszor Ernyő Sebestyénnek ad át bizonyos területeket Felsőszőlősen (20 a.). Simon ágáról több adatot nem találtam.

Mihály ágának tagjai.

Mihálynak és fiának **György**nek a kir. kuriába 1499-ben történt megidéztetéséről már Simonnál szóltam (95.). György testvéreivel **Miklóssal** és **Lőrinc**cel 1520 körül van említve (14.), amikor Miklós felesége Anna nyugtázza sógorainak a visszakapott hozományt. Lőrinc fiát **Lászlót** (18.) többekkel együtt nova donatio címén 1550-ben beiktatják Nemes-Kürth birtokba; Lőrinc ekkor már nem élt.

Lőrinc másik fia **Gergely** 1555 körül fordul elő, amikor felsőszöllősi kuriájának felét Tháthy Bálintnak elzálogosítja (99 c.). 1570 körül már özvegye Katalin fordul elő (19.), amidőn saját és fiai Lőrinc és László nevében Jókay Istvánt felsőszöllősi birtokrészének eladásában megakadályozza; valamivel előbb ugyanis Jókay István felsőszöllősi birtokrészét **Albert**nek és fivérének Lőrincnek már zálogba adta volt. Albert 1570-ben mint homo regius szerepel, amit már Simonnál említettem (97.). Lászlót másodízi unokatestvérével Miklóssal és még másokkal együtt 1570—80 közt (100.) beiktatják Kis-Surány birtokba nova donatio címén. Györgynek három fia **Miklós**, **György** és **Mihály** 1542-ben eladnak egy közös tulajdonukat képező

rétet Felsőszöllősen Molitor Jánosnak, egyet pedig Kéren elzálogosítanak (17.). Miklósnak első felesége Szöllőssy Zsófia (42.), a második pedig Sárffy Katalin volt (43.); az első Alsó-Szöllősen levő kuriáját Berényi Ámbrosznak elzálogosítja (42.); a második említve van egy okmányban (43.), amely szerint Sárffy Pál (talán Katalin testvére) 1578-ban ellentmond Török Gáspár, István és György bevezetésének néhai Szöllőssy Miklós és felesége Sárffy Katalin nagy-sághi részbirtokába. Miklós tehát 1578-ban már nem élt. Szerepelt Miklós 1564-ben mint homo regius, amit már Simonnál felemlítettem (97.). György és Mihály együttesen megakadályozzák Babos Bálintot felsőszöllősi részbirtokának eladásában (101.); ugyanők a Szöllősen fekvő „Nagyrétet“ eladják Molnár Jánosnak (102.). Később György egyedül elad ugyancsak Molnár Jánosnak egy rétet Kéren (103.), Babos Bálinttal együtt pedig megakadályoznak többeket a Cétény folyóban (Felsőszöllősen) levő zátony eladásában (104.). Miklósnak, úgylátszik, nem voltak gyermekei; Györgynek felesége volt Török Ilona; ezek leánya Orsolya, Török Mihály neje; György 1578-ban már nem élt, mert felesége mint özvegy van említve (40.). Orsolya 1568-ban Szöllőssy Erzsébetnek átengedi felsőszöllősi kuriájának felét s elad neki egy szőlőt; lehet, hogy Erzsébet Orsolya nővére volt (105.). 1575-ben Orsolya megakadályozza Jókay Istvánt különböző községekben fekvő birtokrészek eladásában (45.).

György fiai közül **Mihály** vitte tovább a család-

fát; nejétől Babos Erzsébettől hat gyermeke született; 2 fiú és 4 leány; ezek közül utoljára hagyom Miklóst, mint akitől ismét tovább származott a család.

János felesége Ochay Dorothea volt, leányai pedig Ilona és Borbála (48. a.), (48. b.). János 1597-ben már nem él, mert ekkor felesége, mint leányai gyámja, ellentmond anyja Júlia, Ochay Mihályné végrendeletének, mivel az testvéreit az ő sérelmére előnyben részesíti. Talán ő volt az az „aulicus regius“, aki 1547-ben többször van említve (105. a.).

János nővéreiről a leszármazási tábla magyarázatánál már elmondtam, hogy kik voltak férjeik; kiegészítésképpen felemlítem még a következő adatokat. **Katalin** (48.), ki férjével Komjátiban lakott, Felsőszöllősen levő szőlőjét eladta Biczó Jánosnak és feleségének Szöllősy Borbálának, az eladást azonban ismét visszavonta. Hogy kinek a leánya volt Borbála, azt nem tudtam kipuhatolni s így nem is illeszthettem be a családfába.

Ilona, Margit és **Dorothea** 1608 körül együttesen ellentmondanak egy eladásnak és annak, hogy a káptalan erről okmányt adjon ki (106.).

Ilona és fia Szántó István 1609-ben egy jobbágy telket Ürményben eladnak örök áron Csomós Ferencnek és Bosnyák Jánosnak 200 forintért (107.). Ennek az eladásnak később ellentmond Margit és fia Dejthey János (108.). Ugyanezek, valamint Dorothea 1611 körül ellentmondanak Szöllősy Miklós özvegyének, Szobonya Krisztinának felsőszöllősi birtokára vonatkozó rendelkezéseinek.

Ezek után áttérek Mihálynak **Miklós** nevű fiára, ki tovább vitte a családfát és akitől származott az elefánti és a barsi ág. Miklós felesége, mint már említettem, **Gyepes Magdolna**, Gyepes András és Elefánthy Anna leánya volt. Ezen házasság révén Miklós megszerezte Felső-Elefánt egy részét.

Miklós fiai **Mihály** és János 1585—89 között osztzkodnak öröklött birtokaikon; Miklós tehát 1589 előtt halt meg (49.).

A tulajdonképeni elefánti ág.

Mihály felesége Elefánthy Zsófia volt (52.); ő tulajdonképen a törzsatyja az elefánti ágnak; át is költözött Felső-Elefántra s azontúl ez az ág állandóan itt lakott. A közéletben is nevezetes szerepet játszott s neve sokszor fordul elő az okmányokban. 1589 körül elzálogosít elhalt nővére Magdolna fiával Csehy Orbánnal együtt egy kúriát Nemeskürtön Latky Györgynek (109.), 1602-ben nővérel **Annával** és unokahúgával (nővére Magdolna leányával) együttesen elad egy elhagyott kúriát ugyanott Csuka Gáspárnak (110.). Bocskay híve volt s részt vett 1606-ban ennek szabadságharcában, mint a Kevy Miklós-féle lovasezred kapitánya s ezen minőségében egy ideig Sempthe várának parancsnoka is volt. Érdekesekek az erre vonatkozó feljegyzések Nyitra vármegye közgyűlési jegyzőkönyveiben (111.). 1606 szeptember vége felé Bocskay felhívja Nyitra megyét, hogy a Kevy János parancsnoksága alatt levő lovasezredet a vármegye tartsa el; a Nyitrán tartott közgyűlés ennek folytán a többi között 125 lovast Mihály parancsnoksága alatt Sempthe várában s a közelhekvő falvakban helyezett el. A november elején Nagytapolcsányban tartott közgyűlés követek által

szóbelileg és írásban is az említett beszállásolás megszüntetését kérte Illésházy Istvántól és Rédey Ferentől, Bocskay főembereitől; a november végén szintén Nagytapolcsányban tartott közgyűlésen a Mihály parancsnoksága alatt levő csapaton esett sérelmeket tárgyalják; ugyanis Thurzó Szaniszló emberei az elszállásolt katonák közül némelyeket elűztek, másokat megöltek vagy fogságba ejtettek s lovaikat és egyéb holmijukat elvették; tekintettel arra, hogy mindez a vármegye tudtán és akaratán kívül történt és a bántalmazott csapat azzal fenyegetődzik, hogy a szenvedett károkért a többi katonákkal egyesülve fogják magukat megboszulni és kárpótolni a megyebeli urak s nevezetesen az alispán birtokain, a közgyűlés meghagyja Thurzónak, hogy november 24-ig minden kárt megtéríteni és a lovakat visszaadni tartozik; a kitűzött napon a közgyűlésen Mihály katonái, Kevy Miklós ezredes jelenlétében kijelentették, hogy a szenvedett összes károkért Thurzó 1373 forint kárpótlást fizetett s ők ezzel meg vannak elégedve.

1607-ben Mihály tiltakozik másokkal együtt az Elefánthy János által Felső-Elefánton véghezvitt hatalmaskodás ellen (112.). Később czabaji kúriáját átengedi Balogh Péternek oly kötelezettséggel, hogy ez azt fentartani, a földeket szántani, a szőlőket művelni s a réteket kaszálni tartozik (113.); 1610-ben pedig ugyanannak ugyanott egy jobbágytelket ad 10 évre zálogba 160 forintért (114.). Valamivel később Gellért Jánost eltiltja a Gyepes-család birtokainak zálogbavételétől (115.), Szentgyörgy puszt-

tán levő birtokrészét pedig zálogba adja Dallos Fülöpnek 5 évre, évenként 10 frtéért; később ugyanazt a birtokot ugyanannak bérbe adja 4 évre 56 frtéért (116.). Elefánthy Jánost eltiltja a felső-elefánti és más birtokok eladásától (117.). 1610-ben kötelezi magát Elefánthy Jánosnak 50 frtot fizetni azért, hogy ez bizonyos okmányokat neki kiadott; ha az összeget 15 nap alatt le nem tenné, leköt részére két jobbágytelket Elefánton (118.). 1617-ben tiltakozik az ellen, hogy a Bossányi Boldizsár és Babindaly Ándrás között azok suránkai birtoka iránt folyó perbe az ő ottani birtoka is belekevertessék (117. a.). 1624 körül egy jobbágytelket Czabajon Balogh Péternek újra elzálogosít 425 frtéért (119.). Mihály, kit az okmányok több helyen „alias Kürthy“-nek neveznek, ezután már nem sokáig élt, mert 1628-ban már mint néhairól van róla említés téve (120.). Kevés családtagnak emlékét őrzi annyi feljegyzés, mint az övét.

Mihály nővére Anna, Baeszkády Jánosné, a fentebb említett eseten kívül szerepel még 1600-ban egy tiltakozásban, mely egy, Bosnyák János és Litassy Pál között peres telekre vonatkozik (120. a.). Mihály fivérére, Jánosra, később térek vissza; előbb Mihály leszármazóit, a tulajdonképeni elefánti ágat tárgyalom.

Mihály fia **György** már a „szöllősi és elefánti“ előnevethasználta; felesége Csergheő Zsófia volt (54.). 1625-ben fordul elő először, amikor egy Kis-Surányban levő jobbágy telket Sarnóczay Sebestyénnek 152 frtéért és 12 mérő búzáért elzálogosít (121.).

1628-ban ismét elzálogosít egy jobbágytelket (talán ugyanazt) Kis-Surányban 177 frtéért (121.a.). 1639-ben az érsekújvári vár helyreállításához 20 frttal járul hozzá (122.) 1644-ben 12 mérő búzalisztet ad a királyi sereg javára (123.).

Valószínűleg 1653-ban halt meg, mert hagyatékára nézve ez évi dec. 6-án léptek egyezsége gyermekei Ferenc és Magdolna (ekkor Nyáry Mihályné), az utóbbi azonban ezt az egyezséget, mint magára nézve sérelmest 1654 aug. 20-a táján visszavonja (124.). György özvegye, Siebmacher szerint, másodszor Réczés Istvánhoz ment férjhez.

György fiáról, **Ferencről** számos feljegyzés van. 1657-ben zálogba ad két jobbágytelket Czabajon Gellért Mihálynak 267 körmöci tallérért (125.); ugyanabban az évben a Réczés-családdal együtt ellentmond annak, hogy egy Páruczán levő házukat, amelyet Elevenkuthy Ábrahámnak 94 frtéért zálogba adtak, ez másoknak tovább zálogosított 137 frtéért (126.). 1660 körül neki és feleségének, Babóthy Annának, Szabó János zálogba adja páruczai házát; ugyancsak 1660-ban ellentmond Ferenc Gellérth Mihály szerződésének, amely Ferenc három jobbágyára vonatkozik (127.). 1662-ben páruczai házát Mihály Istvánnak 100 frtéért elzálogosítja (128.). 1665. márc. 13-ról fenmaradt egy Zerdahelyi Ándráshoz intézett levele (128. a.). 1667-ben Ferenc is és az ő nevében Csergheő Ándrás is ellentmondanak Kereszthúry Lászlónak több rendbeli birtokba történt beiktatásának (129.).

1671-ben ellentmond annak, hogy egy őt megillető felső elefánti birtokrészt Barsy János és Balázs Ámbrus eladjanak; 1672-ben ellentmond Gálffy Mihály beiktatásának; 1674-ben pedig tiltakozik az ellen, hogy anyai féltestvére Réczés Pál bizonyos okmányokat kiadott Kákonyi Ferenc feleségének, Makolányi Ilonának (130.); tehát György özvegye csakugyan férjhez ment másodszor, amint ezt Siebmacher is állítja. 1680-ban Ferenc mint nyitrai főbíró van említve (130. a.). 1688-ban aug. 28-án homo regius egy vizsgálatnál (128. a.). 1689-ben ellentmond Raymanus Mátyás beiktatásának bizonyos szalakuszi birtokrészekbe; 1690-ben Komáromi György eladja páruczai birtokát Ferencnek és nejének (131.). Ugyanazon időtájt előfordul egy vizsgálatnál, arra nézve, hogy csakugyan adott-e ő 1000 frtot ifj. Zerdahelyi Jánosnak s ráíratta-e a zerdahelyi kastélyra (130. l.). 1692-ben Ferenc és veje Pesthy János összes birtokukat Egyházasszen és Malomszen — egy házhelynek kivételével Malomszen — eladják báró Berényi Ferencnek és nejének Koksay Évának (132.). Ez a Berényi Ferenc arról nevezetes, hogy naplójában igen sok becses adat van II. Rákóczi Ferenc szabadságharcára vonatkozólag (l. Thaly Kálmán: Ocskay László); ő különben császárpárti volt. 1702-ben Ferenc már nem élt, amint ez fiának Jánosnak Zerdahelyi Jánoshoz intézett 1702. jún. 9-én kelt leveléből látható, melyben János Zerdahelyit egy elzálogosított kúriára vonatkozó peres ügy békés elintézésére szólítja fel (133.).

Ferenc nővéréről, **Magdolnáról**, már atyjuknál Györgynél volt szó (124.), amikor még Nyáry Mihály felesége volt. Előfordul azután 1672-ben már mint Gyürky Istvánné, amikor is ünnepélyesen tiltakozik az ellen, hogy testvérébátyja *elfánti* Szöllősy Ferenc a Drasovicz (vagy Pranoticz?) nevű anyai birtokát zálogba adta és lapásgyarmati, ürményi és emőkei részbirtokait és szölleit, ékszerait és igás marháit elfoglalta —, s azok megvételétől vagy zálogbavételétől mindenkit eltilt (57.).

Ferenc gyermekei voltak: **János, Erzsébet, Katalin és Judith**; együtt fordulnak elő 1689-ben, amidőn anyjuk Babóthy Anna az ő nevükben ellentmond Tolvay Gábor nagyköpösi beiktatásának (59.) —, és 1690-ben, amikor atyjuk ugyancsak az ő nevükben ellentmond Urbiny Miklós páruczai beiktatásának (58.).

János, kinek Zerdahelyi Jánoshoz írt levelét már fentebb említettem (133.), szintén szerepelt a közéletben. Rákóczi híve volt és 1709—10-ben Nyitravármegye alispánja; ő is jelenvolt azon a lakomán, amelyet 1710 jan. 2-án Csajághy János dandárnok, érsekújvári várparancsnok, Ebeczky István dandárnok tiszteletére adott és amely azért nevezetes, mert annak folyama alatt hozta be Érsekújvárba a vakmerőségéről és leleményességéről híres kuruc tiszt, Jávorka Ádám, Ocskay Lászlót, kit előtte való nap fogott el (134.). János szerepel még 1717-ben egy perben, melyet Rakovszky Elek felesége, Rudnay Erzsébet, ellene és mások

ellen folytat (135.). Ezen időn túl nem találtam nevét; úgy látszik nem volt hosszú életű.

János nővére **Katalin**, Pesthy Jánosné, előfordul még 1688-ban, amidőn férjével együtt Zerdahelyi Ilonától (Diósy Gábornétól) zálogba vesz egy jobbágytelket és egy szöllőt Gesztén 80 frtéért; a tanúk közt szerepel atyja Ferenc is (136.).

János idősebbik fia **Gáspár** gyakran előfordul az okmányokban, néha öcsésével **Boldizsárral** együtt; úgy látszik, sokat perlekedtek. A protestációk között Gáspár előfordul 1747-ben és 1761-ben. Perben áll 1725-ben Bossányi Pállal egy felső-elefánti fundus miatt, 1731-ben pedig id. Bossányi Pált becsületsértés miatt perli. 1733. és 1734-ben mindakét testvérnek örökösödési pere van Pesthy Borbálával. 1734-ben Boldizsár áll perben Mazuch Antal özvegyével, Vaiszin Florentinával 43 forint tartozás miatt; ugyanő perel 1735-ben Görög Pállal 38 frt miatt; ugyanazon évben mindkét testvér zálogváltási perben áll Bartakovics Lászlóval néhány elefánti fundus miatt; 1743-ban egymással perel a két testvér egy osztozkodás kiigazítása miatt. Perben áll még Gáspár 1743-ban Bucsy Mihálylyal és Ferenczel paruczai birtokok miatt; 1748. és 1749-ben Kalocsay Teréziával egy tartozás miatt; 1754. és 1756-ban Jaklin Józseffel egy elefánti birtokrész miatt. 1755-ben Ballon Jánossal 100 frt miatt. 1759-ben Páruczai Katalinnal és Borovszky Klárával egy páruczai szőlő miatt; 1760-ban Babóthy Jánossal egy páruczai kert miatt; 1766-ban Havorka Józseffel 200 frt

miatt; 1768-ban Mérey Mihálylyal 150 frt miatt; 1772. és 1773-ban Vály Farkassal és Cseh Lászlóval páruczai szőlők miatt; 1778-ban Bartakovics Józseffel, egy adósság miatt; 1779-ben Mirkay Istvánné, Bossányi Benignával 50 forint miatt. Gáspár neve különben még vagy tízszer szerepel az inquisitiók (vizsgálatok) között; ezeket azonban már mellőzhetőnek vélem; a perek felsorolása sem képez ugyan valami mulattató olvasmányt, de legalább világot vet Gáspár birtokviszonyaira, no meg perlekedő természetére is (138.). Ő különben előfordul fiával Ferencel és Boldizsárral az 1754—55. évi országos nemesi összeírásban (60.); előfordul azután 1781-ben Ferencel, a megyei nemesi összeírásban (139.); Boldizsár itt már nincs említve s valószínűleg már jóval előbb elhalt; neki gyermekei nem voltak.

Gáspár fia volt **Ferenc**, az elefánti ág utolsó físarja, m. kir. udvari kamarai tanácsos. Hogy mikor született, nem tudom; de 1754—55. évben már nagykorúnak kellett lennie, mert az akkori országos nemesi összeírásba ő is fel van véve (60.). 1765—66. években Jeszenszky Teréz van említve mint felesége; együttesen perben állanak 1765-ben Ordódy Antallal, 1766-ban Diossy Mihálylyal és Matula Józseffel (140.). 1798-ban Cseh Teréz szerepel mint neje (64.); tehát két felesége is volt, de utódai nem voltak. 1805-ben halt meg, mert akkor Cseh Teréz már mint özvegye van említve (141.), holott 1804-ben még ő maga szerepel (142.). Özvegye előfordul még 1806-ban, amikor

perben áll Beznák Pál esztergomi kanonokkal (143.); azután 1812-ben második férjével Ordódy József alezredessel együtt perben áll Jánoki Borbálával (144.).

Áz okmányokból egyébként az látszik, hogy Ferenc is meglehetősen sokat perlekedett. Így perben állott 1760-ban Babóthy Jánossal egy páruczai kert miatt; 1766-ban Dubniczky Imréné Emődy Magdolnával felsővásárdi és mártonfalvai birtokok miatt; 1767-ben Beznák Józseffel egy tartozás miatt; 1776-ban Szvetenay Gáspárral szintén egy pénzösszeg miatt; 1791-ben Forgách Lászlóval valami költség miatt; 1795-ben ifj. gróf Berényi Gáborral négy elhajtott borju miatt; 1799-ben Zsarnóczay Györggyel és a többi suránkai közbirtokossal az ottani birtokok miatt; 1800-ban Balogh Zsigmonddal libichavai és suránkai birtokok miatt; 1803 és 1804-ben ellene megítélt tartozások ügyében fordul elő neve (145.). Áz inquisitiók (vizsgálatok) között is többször előfordul. Á felsorolt adatok inkább azért birnak érdekességgel, mert Ferenc birtokviszonyaira vetnek némi világot.

Ferenc nővérei közül **Anna**, Tarnóczy Lászlóné, szintén többször előfordul a periratokban. 1759-ben már mint Tarnóczyné van említve egy, Babóthy János ellen, valami páruczai kerítés miatt tartott vizsgálat irataiban (146.). 1776-ban már mint Tarnóczy László özvegye állott perben Reinsperger Ádrással egy tartozás miatt (147.). 1807-ben leányával, Tarnóczy Klárával együtt van említve (148.). Ezentúl neve nem fordul elő.

A másik nővér, **Erzsébet**, Jánoky Adalbertné, ritkábban szerepel. 1792-ben perben áll gróf Berényi Zsigmonddal (149.). 1805-ben mint özvegy van említve egy ellentmondásban, 1807-ben pedig sógornéjával, Cseh Terézzel fordul elő (150.). Ezentúl az ő nevét sem találtam többé.

A kihalt elefánti ággal végezve, visszatérek most Mihály testvéréhez, Jánoshoz, a barsi ág megalapítójához.

A barsi ág.

János, ki a „németi“ előnevet is használta (151.), a közéletben nevezetes szerepet vitt. 1606—1609 Barsmegye alispánja volt s résztvett Mátyás főherceg megbízásából mint egyik követ, a zsitvatoroki békét megelőzőleg a törökökkel folytatott békealkudozásokban (152.). 1607-ben mint Bars vármegye követe szerepelt a pozsonyi országgyűlésen (152. a.). 1609-ben Almássy Pál váci püspök kölcsön vett tőle 50 forintot (152. b.). 1616-ban még élt s fiával, Ferencsel együtt fordul elő (64. a.); 1622-ben azonban már mint néhai van említve, hasonnevű fiával (153.). Négy fia volt: Ferenc, János, György és András; ezek közül csupán Jánosra vonatkozólag találtam arra nézve adatokat, hogy voltak leszármazói.

Ferenc csak 1616-ban fordul elő; egyszer, amikor atyjával együtt van említve (64. a.), zálogba ad egy jobbágyat, öt hold földet és három rétet Dezseren, Trencsénmegyében 200 forintért; másodszor pedig, amikor zálogba ad két telek földet Besse községben (Barsmegyében) Peély Istvánnak 100 magyar forintért (153. a.).

András és **György** együttesen fordulnak elő Jánossal 1646-ban, amikor a garamszentbenedeki konvent kérésükre átírja az általuk 1631 március

15-én készített osztálylevelet, amelyben néhai atyjuk németii birtokain osztozkodnak; Ferenc itt nem fordul elő, tehát valószínűleg már nem élt akkor (154.). **György** előfordul még 1626-ban, amikor a királyi fiskus Pozsonyba idézteti őt, másokkal együtt (155.) és 1649-ben.

Legtöbbet szerepel a testvérek között **János**, kinek felesége Kelecsényi Dorothea és aki az esztergomi érsek jószágigazgatója s a körmöci kir. pénzverde főfelügyelője volt. 1622-ben zálogba ad egy Németin fekvő irtványföldet 60 forintért Semlek-hegyi Jánosnak (153.). 1625-ben Kovácsi falu határában fekvő rétjét zálogba adja Polthari Soós Istvánnak 35 forintért (156.); ugyanabban az évben kölcsön vesz 100 forintot Venger Mihálytól (157.). 1634-ben Czudar Miklós és neje, Majthényi Bigna és Sellyei Mihály azon felsőpetedi (Nyitram.) szöllejükét, amelyet valaha Szöllősy Mihály Eszéki Zsuzsannával elcserélt, hálából jótéteményeiért Jánosnak adományozzák (158.). 1641-ben tiltakozik Kovácsy Miklós azon pletykája ellen, hogy Lossy Imre esztergomi érsek a barsi alispánt rábirta egy jogtalanságra (159.). 1649-ben megvesz özv. Gegus Györgyné született Szöllősy Katalintól egy, Szöllős mezővárosban (Barsm.) fekvő kúriát 90 forintért (esztergomi érsek ebben az évben zombori Lippay György volt) (160.); 1649-ben elcseréli ezt a kúriát 379 forint ráfizetése mellett testvérel, Görggyel ennek Németin lévő birtokáért és kőházáért (161.). 1650-ben Veres Máténé Szöllösön (Barsm.) fekvő szöllejét eladja Jánosnak 69 forintért (162.). 1661-ben

Pestvármegyei Ferenc zálogba ad Tót-Újfalun három pusztát zsellértelket Jánosnak 360 forintért (163.). 1653-ban Jeszenszky Máté Hladoméron lévő házát zálogba adja Jánosnak 300 forintért (164.). 1655-ben János tiltakozik az ellen, hogy az ő Németin lévő szöllejét Kosák Tamás, az esztergomi érsek zsellére elfoglalta (165.). 1656-ban Ócsay István Felső-Zemberen (Hontm.) fekvő birtokát zálogba adja Jánosnak 25 évre 2200 forintért aranyban (166.). 1657-ben János, hogy némely birtokot megvehessen, Kaiser Mártonné, körmöczi Röss Regina úrasszonytól 1000 császári tallért vett kölcsön (167.). 1657-ben Musgva Ádám Nagy Theören (Barsm.) lévő birtokát, 4¹/₂ szesszióját és 2 kúriáját 1645 forintért zálogba adja Jánosnak (168.). 1657-ben Ócsay István adja zálogba Jánosnak felsőzemeri birtokát 2430 forintért 25 évre (169.). 1660-ban János felvett Karesz Keresztélytől 600 tallért (170.). 1661-ben Ebeczky Mihálytól vesz fel 1500 forintot (171.). Ugyanazon évben fiaival: Jánossal, Istvánnal és Ferencsel együtt özv. Dóczy Zsigmondné Kaiser Eufrozinától 2250 forintot vesz fel, kamatul igérvén évenként 75 urna bort és 75 szapu búzát, vagy ezek helyet egyenként 100 forintot és 10 penzát (érdekes adat az akkori kamatviszonyokra) (172.); később nevezett úrnő bérbe adja zsarnóczai birtokát és kastélyrészét a selmeczi kamarának 300 császári tallérért és 450 forintért és eladja azon bort és gabonát, amelyet János neki kamat fejében adni tartozik (173.). 1661-ben a garamszentbenedeki konvent előtt ki-

jelenti, hogy a Lippay-család ladoméri birtoka után neki a zálogösszeget kifizette, tehát a záloglevelet visszaadja (174.); ugyancsak 1661-ben Radován Pál, Geszten, Czaládon, Thernyén és Hinden lévő birtokait zálogba adja Jánosnak és fiainak 10 évre 330 forintért (175.). Ugyanabban az évben még egyszer előfordul, hogy Dóczy Zsigmondnétől kölcsön vesz pénzt és pedig 1500 császári tallért, ugyancsak 75 urna bor és 75 szapu búza kamat mellett, s halála esetén fiai vállalják magukra a kötelezettséget (176.); hogy ez a kölcsönügylet a fentebb említettel miképen függ össze, nem tudom. János ezután többé nem fordul elő; valószínűleg nem-sókára az utolsó ügylet után meg is halt. Mint már fentebb láttuk, három fia volt: **János, István és Ferenc.**

Jánosról azt tudjuk még, hogy 1679-ben a garamszentbenedeki konvent előtt vallotta, hogy a Hausz Mátyástól felvett 1000 tallért visszafizetni nem tudja (177.); 1702-ben pedig végrendeletileg németii kúráját és némely ingóságait leányának, Borbálának — Váczy Jánosnénak — és unokájának, Erzsébetnek, Ándrás nevű fia leányának hagyományozza (178.).

István 1686-ban már nem élt, mert ebben az évben özvegye, született Fassangh Zsófia a garamszentbenedeki konventet arra kérte, hogy gyermekeinek, Miklósnak és Erzsébetnek koráról adjon hiteles bizonyítványt; a konvent Miklós korát 8 évben, Erzsébetét 5 évben állapította meg; tehát Miklós 1678-ban, Erzsébet 1681-ben született. Kétségkívül sajátos és érdekes módja a kor

meghatározásának; anyakönyveket ott akkor persze még nem vezettek (179.).

Ferenc előfordul 1674-ben, amikor özv. Dóczy Mihályné minden ügyes-bajos dolgaiban teljhatalmú megbizottjává teszi őt (180.). 1680-ban Byber Gáspár és neje szentbenedeki házukat eladják Ferencnek 10 tallérért (181.). 1703-ban már mint néhai van említve (182.).

Az imént említett János fiáról, **András**ról azt tudjuk még, hogy két felesége és Erzsébeten kívül még Anna nevű leánya és Imre nevű fia is volt, kiket már a leszármazási tábla magyarázatánál említettem. Első felesége Hir Erzsébet 1704-ben fordul elő (69.), a mikor egy, Szentbenedeken lévő rétvét eladja 100 forintért a Lipócziaknak; 1717-ben már második felesége, Orgonás Ilona szerepel, amidőn szentbenedeki részbirtokát eladja Szenczy Ferencnek (183.); ugyanő szerepel még 1727-ben, amikor a garamszentbenedeki konvent előtt mint leányától, **Annától** született Imre nevű unokájának gyámja, annak ügyeiben Szöllősy Györgyöt vallja teljhatalmú ügyvédül (70.), Anna tehát ekkor már nem élt. András másik leánya, **Erzsébet** és férje, Palenik István 1741-ben egy házat vesznek Taszáron 270 forintért Köröskényi Sándornétól (68. a.); 1737-ben pedig Erzsébet tiltakozik az ellen, hogy özv. Kelkó Györgyné taszári részbirtokát eladja (184.). András fia, **Imre** 1735-ben Szöllősy Györgyöt és még ugyanabban az évben több rokonával együtt Szöllősy Lászlót vallja a garamszentbenedeki konvent előtt teljhatalmú ügyvédjeinek (185.).

1759-ben azonban már másokat bíz meg ilyenekül (186.).

Ferenc fiai voltak: **László, György, János és Gergely** (72.), (73.).

A három első 1703-ban visszavonja azt az egyezséget, amelyet ispánjával az előző évben kötött (72.).

Mind a négy testvér előfordul 1706-ban, a midőn László és János ellentmondanak annak, hogy megosztatlan bars megyei birtokaikra vonatkozólag testvéreiket, Györgyöt és Gergelyt elmarasztalják, mert ők saját részüket tehermentesen akarják megőrizni (73.). György és felesége, Hlotka Anna 1710-ben 25 forintért egy irtványföldet vesznek a Radolffy-családtól (74.). Ugyanazon évben László, György és János garamszentbenedeki szőlejüköt eladják Soós Mihálynak (187.). 1712-ben György Németin lévő kúriáját 15 évre zálogba adja Pallya Andrásnak 50 forintért (188.). **János** 1720 előtt halt meg, mert ekkor özvegye elismeri, hogy menyasszonyi hozományát és jegyajándékát sógora, László részint pénzben, részint birtokban kiadta (189.). **Gergely**ről sincs többé említés téve; úgy látszik, korán elhalt. **László és György** azonban még többször előfordulnak. 1721-ben Berzenczey Pyry Máté leánya Györgyöt vallja teljhatalmú ügyvédjeül (190.). 1722-ben György és László együtt szerepelnek egy peres ügyben (191.). 1723-ban György visszavonja azon egyezséget, amelyet Sipeky Imrével bizonyos szőlősi (Barsm.) földek tárgyában kötött (192.). 1729-ben Váczi János és István visszavonják azon szerződést, amelynek értelmében Né-

metin lévő földjeiket eladták rokonuknak, Szöllősy Lászlónak (193.). László 1736-ban tiltakozik az ellen, hogy Hangaj Mihály és János egy Németii szőlőt, mely szerinte őt illeti, eladták a sági prépostnak (194.). 1740-ben végrendelkezik László és Németin lévő javait fiainak, **Antal**nak és **György**-nek és leányainak, **Magdolnának** és **Annának** hagyományozza (76.).

É négy testvér közül három többé nem szerepel; csupán **Antal** és felesége, Tersztyánszky Veronika fordul többször elő; ez utóbbi 1754-ben tiltakozik az ellen, hogy rokonai az ő nagyfalusi (Hontm.) birtokát Liphay Sándornak eladták; ugyanabban az évben összes pereiben férjét vallja ügyvédjéül; később még rokonát, Tersztyánszky Mihályt is (195.). Antal maga 1775-ben fordul még elő. Még György (kinek neje Hlotka Anna volt) fia János fordul elő 1710-ben, a mikor tiltakozik a maga és atyja nevében, hogy Gyda György egy zsellérházukat eladta 209 forintért Zsoldt Istvánnak (78.).

A barsmegyei ágból a garamszentbenedeki konvent levéltárában előfordulnak még: Sándor 1729-ben, Ádám 1735-ben, Ferenc 1735-ben és 1755-ben, Éva, Ferenc leánya 1750-ben, 1755-ben és 1774-ben, János 1782-ben és 1806-ban, Ferenc és nővére, Rozália 1811-ben és 1814-ben, Anna Mária (Névery Imréné) 1816-ban, József, ennek fia János és ennek meg nem nevezett fiai 1847-ben. Mindezeket azonban kellő adatok hiányában összekapcsolni s a leszármazási táblába beleilleszteni nem tudtam.

A csöpönyi ág.

A kihalt ágakkal végezve, visszatérek a csöpönyi ágra, amely ma is virágzik, tehát mindnyájunkat természetesen legjobban érdekel.

Ez az ág László és Demjén leszármazottaival kezdődik, de tulajdonképen csak ez utóbbiak déd-unokájával, Miklóssal válik valósággal csöpönyi ággá, amikor Miklós a Csöpönyi családba beházasodik és átköltözik Alsó-Csöpönybe, amint ezt előbb már említettem.

László fia **Sándor** 1497-ben fordul elő, a mikor a garamszentbenedeki konvent vizsgálatot tartott Littway Horváth Péter, Zelcheni György és Baloghy Mihály fia János ellen, Sándor bántalmaztatása ügyében és őket a kir. kúriába megidézte (16.).

Demjén fia **Zsigmond** 1505-ben szerepel; ekkor ugyanis Gyewredi Péter a garamszentbenedeki konvent előtt Zsigmonddal egyenlő részben megosztozik egy, Szöllösön (Nyitram.) lévő kúriáján és egy ugyanott lévő szőlőnek reá eső felét 10 forintért örök áron eladja Zsigmondnak; a szőlő másik felét Zsigmond apjától, Demjéntől örökölte (15.).

Már a leszármazási tábla magyarázatánál kifejtettem, hogy a következő generáció tagjairól,

Pálról és Ferencről meg nem állapítható, hogy ki melyiknek volt a fia, s a leszármazási táblán is vagylagos a jelölés.

Pálról magáról csak annyiban találtam feljegyzést, amennyiben **István** van mint Pál fia említve, ő azonban akkor már nem él (22.).

Sebestyén testvérével **Mátyással** tiltakozik az ellen, hogy a nyitrai káptalan a köztük és többi fivéreik között létrejött osztálylevelet kiadja (38.). Ugyanő kiad többi fivéreinek egy szöllőt s ezek ezt nyugtázzák (196.). Említve van továbbá fivéréivel **Istvánnal** és **Antallal** együtt, ugyancsak egy szőlőre vonatkozó ügyben (38.). A testvérek közül azután még Mátyás fordul elő, ki egy kúriáját Felsőszöllősön elcsereéli Kiss Ándrás szőlőjével (197.) Több adatot Pál ágáról nem találtam; voltak-e még fiainak is leszármazói s ha igen, meddig virágzott ez az ág, nem tudható.

Ferentől kezdve a leszármazás már teljesen biztos, egészen a ma élő nemzedékig; ő előfordul egy ürményi birtokra vonatkozó tiltakozásnál (23.) és említve van nejével, Füssy Dorotheával, valamint fiával, az ifjabb Ferencsel 1572-ben egy okmányban, de már mint néhai (27.); ez az okmány Báthory István judex curiae (országbíró) ítélete, amely szerint ifj. Szöllősy Ferenc és neje, Goszthonyi Katalin, továbbá Szöllősy Anna és férje, Posár Lukács gyermekei, mint anyai ágon Füssy leszármazottak, bizonyos birtokrészeket Krencsén, Kutnán, Vicsapon és Apátin, kötelesek átadni Füssy Annának és Katalinnak. Érdekes, hogy ezen

okmány szerint a Füssy-család s így örökség folytán a mi családunk is, birtokos volt Krencsén, amely a Goszthonyiak fészke volt; tehát nemcsak a Goszthonyi Katalinnal való házasság révén lett azzá. A Füssyek fészke, Füss, Barsmegye verebélyi járásában fekszik, amely szomszédos az érsekújvári járással, ahol a két Szöllös van; Ferenc tehát a szomszédból vett feleséget; valószínűleg Szöllösön lakott, ez azonban nem bizonyos.

Fia, az ifjabbik **Ferenc** 1535-ben született; születésének éve megállapítható az esztergomi káptalan által a Nagytapolcsányhoz tartozó erdők megállapítása tárgyában felvett tanúkihallgatási jegyzőkönyvből, mely szerint mint tanú szerepel Ferenc is, ki ekkor 45 éves; a jegyzőkönyv 1580-ban lett felvéve, Ferenc tehát 1535-ben született. Fontos ez a jegyzőkönyv azért is, mert Ferenc mint *szomszédos birtokos nemes* van benne említve; ő tehát Krencsén, feleségének, Goszthonyi Katalinnak ősi birtokán lakott (ahol azonban, mint fentebb említettem, anyja révén magának Ferencnek is volt részbirtoka), lévén Krenese Nagytapolcsánynyal szomszédos (198.). Igazolja ezt még egy okmány; ugyanis 1568-ban a nyitrai káptalan bizonyítja, hogy Nagytapolcsány várába Balassa Istvánt és feleségét, Zrinyi Ilonát beiktatta s a beiktatásnál szerepelt Ferenc is; már pedig a beiktatáshoz mindig szomszédos birtokosok lettek kiküldve, kik az illető birtok határát ismerték (199.).

Ferenc 1569-ben nova donatiót (új adományt) kap egy általa már azelőtt is birt kúriára és tar-

tozékaira, Vág-Szerdahelyen, Pozsonymegyében (200.); az erről szóló okmány azért nevezetes, mert avval, valamint a Ferenctől való leszármazás kimutatásával igazolta Gáspár nemességét 1766-ban. Ferencel kapcsolatban egy érdekes epizód van megörökítve Nyitra vármegye jegyzőkönyveiben. 1585-ben ugyanis Ferenc, továbbá Goszthonyi Ferenc és özvegy Csermeny Istvánné Deméndy Orsolya protestálnak az ellen, hogy utóbbinak leányát, Csermeny Annát, Babindaly András az ő szolgálíval Szöllősy Ferenc kúriájából erőszakosan elraboltatta s anyja akarata ellenére nőül vette. Ez ellen azonban viszont tiltakozik András nevében Tarnovszky Boldizsár, Anna végrendeleti gondnok, előadván, hogy Anna maga mondotta, hogy saját szántából megy férjhez Andráshoz, mert tudomására jutott, hogy anyja olyanhoz akarja férjhez adni, akihez ő nem akar menni (201.). Á szerellem, mint mindig, akkor is nagyhatalom volt. Ugyanabban az évben előfordul Ferenc nejével együtt egy krencsei jobbágytelekre vonatkozó ügyben (202.). Szerepel még Ferenc 1595-ben, amikor ő és neje megakadályozzák Ujfalusy Farkast bizonyos krencsei, kutnai és vicsap-apátii jószágok eladásában, Zerdahelyi Istvánt pedig azok megvételében (203.). 1598-ban Ferenc már nem él, mert ebben az esztendőben Zerdahelyi István protestál az ellen, hogy Goszthonyi Katalin, Ferenc özvegye, a főispán és a vármegye előtt panaszkodott amiatt, hogy Zerdahelyi neki sérelmeket okozott (204.). Ferenc tehát 1595—98 közt halt meg. Özvegye 1600-ban még

egyszer szerepel, egy, Zerdahelyi István elleni ügyben (205.).

Nővéréről **Annáról** csak annyit tudunk, hogy Posár Lukács felesége volt s 1572-ben már nem élt (27.).

Ferencnek három fia, **Pál**, **Miklós** és **János**, együttesen szerepelnek 1592—94 közt, amikor is Pinka Albertet eltiltják felsőszöllősi részbirtokának eladásától (31.). **Pál** és **Miklós** 1602-ben birtokaikra vonatkozó intést kapnak (31.). **Miklós** és **János** 1616-ban egy öröklött rétet a Weölcz (?) folyó mellett Felsőszöllős határában újra zálogba adnak Pap Tamásnak 63 forintért (205 a.). **Pál** 1595-ben egy felsőszöllősi kúriájának felét zálogba adja 40 forintért Szobonya Krisztinának, Szöllősy Simon fia Miklós özvegyének (206.); 1596-ban Pál és neje Nyomárkay Dorothea összes javaikat kölcsönösen egymásra hagyják (207.). 1600-ban Pál egy irmeli (ürményi) telekre vonatkozó protestációban fordul elő (208.); ugyanabban az évben nővérei megakadályozzák Pált egy ürményi jobbágytelek eladásában (209.); 1601-ben egy felsőszöllősi kúriájának felét örökáron eladja 100 forintért Paksy Dávidnak és Szomogyiné Paksy Katalinnak (210.) 1616-ban Bertalan Fruzinától zálogba vesz egy házhelyet és 5 hold földet 105 forintért (211.). 1630-ban Wesselényi Ferentől, a későbbi Nádortól — ki nagy szerepet játszott Magyarország történetében — megvesz 410 forintért két házat és két jobbágytelket Teplicán (211 a.). **János** 1600-ban eltiltja Szöllősy Tamást (alsószöllősi) egy szőlő

eladásától és Göndör Jánost annak megvételtől (212.). Hogy Pálnak és Jánosnak voltak-e leszármazói, arra nézve adatot nem találtam.

Ferenc három fia közül, családi szempontból, **Miklós**nak jutott a legfontosabb szerep. Ő a csöppönyi ág tulajdonképeni megalapítója, miután feleségül vette Bodich Katalint, Bodich Jánosnak és Csöpenyi Dorotheának — Csöpenyi Mátyás leányának — leányát s ez által megszerezte az alsócsöppönyi birtokot. Miklós 1572-ben született; ezt az időpontot meg lehet állapítani egy vizsgálati jegyzőkönyvből; a vizsgálatot a nyitrai káptalan tartja 1612-ben Forgách Zsigmond érdekében; a jegyzőkönyvben Miklós mint tanú szerepel s az van róla mondva, hogy *40 éves pozsonyvármegyei lakos*; megtudjuk ebből az okmányból azt is, hogy 1612-ben Miklós már Csöppönybe költözött volt át, lévén Csöppöny Pozsonyvármegyében; de megtudjuk azt is, hogy jelen volt a Forgách-vagyon felosztásánál; tehát, úgy látszik, az összeköttetés a Forgách-családdal még Miklós idejében is megvolt, amit bizonyít az is, hogy 1629-ben ugyanő tiltakozik Forgách Zsigmond özvegye Pálffy Kata nevében Forgách Miklós, Péter és Lászlónak Komjátiban lévő földjeikre vonatkozó egyezkedése ellen (213.). Miklósról különben még számos feljegyzés van; 1610-ben Szeles András alsócsöppönyi udvarházát zálogba adja Miklósnak és anyósának, Csöpenyi Dorotheának 100 forintért (214.); 1617-ben Miklós megint a nyitrai káptalant bizonyos szőlősi bérlet miatt (215); 1620-ban közötte és Ke-

resztúry András között egy csere jön létre (216.); 1629-ben ő és fiai, János és Pál, elzálogosítják felsőszöllősi birtokukat verebéli Paksy Györgynek 200 forintért (217.). 1632-ben Miklós már nem él, mert ekkor özvegye a saját és gyermekei nevében tiltakozik az ellen, hogy Kiscsőpönyben lévő birtokrészeit a Thurzó-család elfoglalja (218.).

Özvegye Miklós halála után is szerepel. 1634-ben fiaival és leányaival bizonyos egyezsége lép (219.); 1642-ben pedig osztozkodik gyermekeivel (220.). Hogy meddig élt, erre nincs adat.

Miklósnak három gyermeke volt: **János, Pál és Judith.** Születési ideje egyiknek sem határozható meg pontosan; az sem tűnik ki az okmányokból, hogy ki volt a legöregebb a gyermekek közül, mert hol János, hol Pál van előbb említve s így a sorrendből sem lehet a korra következtetni; nagyon valószínű azonban, hogy János volt a legöregebb; mert, mint később látni fogjuk, 1632-ben Nyitra vármegye alsó részének kapitányává választott, tehát ekkor már mindenesetre meglett férfiúnak kellett lennie s így 1600 körül születhetett.

Jánosról különben még számos feljegyzés van. 1627-ban összes birtokait feleségének adja át 600 forintért (220 a). 1632-ben nevezetes szerep jutott neki; Nyitra vármegye közgyűlése ugyanis elhatározta, hogy részben a különféle hadseregbeli katonák azon garázdálkodása ellen, hogy a főurak és nemesek jószágait a megye tudta és akarata nélkül ellepik s ott magukat befészkelik, főleg azonban

a törökök kegyetlenségei ellen, állandó őrseréget szervez; e végre a megyét három kerületre osztotta s mindegyik kerület élére egy-egy kapitányt választott. Az északi (hajmóci) kerület kapitányává Kisbélíci Zerdahelyi Tamást, a középső, Zsám-bokrétól Nyitráig terjedő kerület kapitányává Kisapponyi Bartakovics Ferencet, az alsó, Nyitrától a megye széléig terjedő, a törökök uralma alatt lévő részt és magában foglaló kerület kapitányává pedig Jánost választották meg (221.). Megjegyzem itt, hogy a bécsi békében a töröknek átengedett falvak között volt a két Szöllős is. (L. Történelmi tár 1892. 137. l.). 1637-ben János protestál egy, Felsőszöllősen lévő szőlőre vonatkozólag (222.). 1641-ben előfordul feleségével, Török Borbálával együtt (223.). 1641—42-ben a saját és az egész család nevében tiltakozik az ellen, hogy a káptalan kiküldöttei egy végrehajtott vizsgálat eredményéről nem referálnak. Ugyanakkor ellentmond az egész család nevében a Biczó-család, továbbá Bakay Gergely és Álvinczy Péter között létező szerződésnek (224.). 1643—44-ben ő és neje eladnak két szőlőt a cétényi előhegyen Thúróczy Tamásnak 150 forintért (225.); 1645-ben egyezséget köt nővérével Judittal (226.); 1647-ben egy jobbhagytelket (fundust) és 2 hold földet elzálogosított fivérének Pálnak 80 forintért (226 a.). 1651-ben ő és neje előfordulnak egy, az ő érdekükben Várkony Erzsébet ellen kiadott vallató parancsban és vizsgálatban (227.). 1654-ben nevezetes jogügyletet köt János és több oldalrokona, kik a Szöllősy-család

révén birtokosok Alsó- és Felsőszöllősen; eladják ugyanis az ezen helységekben fekvő összes birtokaikat örök áron Szobonya Istvánnak és mindkét nembeli utódainak 1500 forintért. Ez volt az első nagyobb eladás a család részéről az ősi birtokból. János nevét ezentúl nem találtam többé; lehet, hogy nem sokáig élt már ezután.

János testvérének (valószínűleg öccsének) **Pál**-nak születési ideje szintén nem határozható meg; annyit tudunk róla csak, hogy 1682-ben még élt, 1686-ban már nem. Egyébként szintén számos feljegyzés van róla. 1640-ben zálogba vesz egy Alsócsöpönyben lévő „gyöpi kert” nevű kertet Ürményi Döméné Mészáros Annától és Kotsány Balázsne Mészáros Erzsébettől (228.); 1647-ben zálogba vesz egy jobbágytelket sógorától, Pap Gergelytől és nővéréől, Judittól (229.); 1651-ben megveszi Bartal Eufrozínától, Rudnay István özvegyétől ennek alsócsöpönyi kúriáját 200 forintért (230.); ugyanabban az évben zálogba vesz Bene Borbálától egy elhagyott kúriát és 4 hold földet; 1654-ben meg egyezik Vajay Pállal bizonyos vitás ügyek elintézésére nézve (231.); 1658-ban zálogba vesz Komló Mihálytól egy „gyöpi kert” elnevezésű kertet (232.); 1664-ben ugyanazt a kertet Ürményi Döme és neje Mészáros Annától veszi újra zálogba (233.); 1675-ben egyezséget köt Ujváry Ferencsel bizonyos erőszakoskodásokra nézve (234.); 1682-ben visszavált Honn Györgynél zálogban volt 5 hold földet (235.). Előfordul még két feljegyzés évszám nélkül; az egyik szerint Radványi Istvánnal elcsereéli annak

ingóságait egy paripával (236.); a másik szerint sógora Pap Gergely bizonyítja, hogy Pál ama 100 forintot, amelylyel Farkas János feleségének tartozott, megfizette (237.). 1686-ban Pál már nem élt, mert ebben az évben, április 27-én osztozkodnak hagyatékán gyermekei, István, Gáspár, Katalin és Julianna és özvegye Gróff Judith (35.); ugyanabban az évben és pedig február 14-én Gróff Judit, már mint Pál özvegye, zálogba ad egy birtokrészt a szeredi határban Madaczko Istvánnak 20 forintért (238.); Pál tehát valószínűleg 1685-ben halt meg.

János és Pál nővéréről, **Judit**ről, Pap Gergely-néről csak azt tudjuk, amit atyjánál és testvéreinél már felsoroltam.

Jánosnak, úgy látszik, nem voltak gyermekei. A családot Pál terjesztette tovább, kinek, mint már említettem, négy gyermeke volt.

Istvánról és két nővéréről nem sokat tudunk. **István** — hogy melyik évben, az nincs feljegyzve — ellentmond néhai Lakatos Katalin végrendeletének és megnevezi ügyvédjeit (239.). 1719-ben előfordul egy ügyben, amikor megnevezi meghatalmazottjait (240.). Felesége Vischnanszky Krisztina volt, kitől 1691-ben egy leánya, **Anna Mária** született (241.).

Julianna 1686-ban fordul elő, amikor egy házhelyet néhány hold földdel zálogba ad fivérének, Gáspárnak (242.).

Katalin neve előfordul — az év jelzése nélkül — egy adásvételnél, mely szerint özv. Viszolay Györgyné

és leánya a Katalintól vett és megterhelt telket eladják Vitman Jánosnak és feleségének (243.). 1690-ben egy üres nemesi háztelket 20 évre zálogba ad Fekete Bálintnak 75 frtért. Katalin férje Kostyál János volt (37. a.). Erről a három testvérről több adatot nem találtam.

Annál több feljegyzés van **Gáspár** viselt dolgairól. Ő vitte tovább a családot és igen tevékeny életet élt. Születési ideje pontosan meg nem állapítható; halála 1710-ben vagy 1711-ben következett be, mert ez utóbbi évben osztozkodnak gyermekei örökségén, amire még visszatérek (244.). Arra nézve nem találtam adatot, hogy az átért mozgalmas időkben milyen pártállást foglalt el; úgy tetszik azonban, hogy nem lehetett grata persona odafent, mert ősidőktől fogva birt jószágait 1696-ban nádori adománynyal a később báróságra emelkedett Szörényi-családnak adományozták, amiből egy harminc évig tartó per keletkezett; ezt különben fiánál Boldizsárnál fogom bővebben tárgyalni.

1671-ben szerepel először egy közötte és Szabadhegyi János között létrejött csereszerződésben (245.). 1685-ben ünnepélyesen tiltakozik a nyitrai káptalan előtt az ellen, hogy vágszerdahelyi üres kúriáját (amelyre, mint említettem, dédapja Ferenc kapott 1569-ben nova donatiót) Forgácz (így!) Mihály Vanek Mártonnak elzálogosította az előző évben. Ebben a tiltakozásban Forgácz-ot (ami kétségkívül Forgácsnak olvasandó) „Generosum Dominum, fratrem et consanguineum meum“-nak, tehát vér-

rokonának mondja; hogy miféle Forgács volt ez és miféle rokonság volt közöttük, azt nem sikerült kikutatnom (246.). 1686-ban megvesz Spáczay Imréné Bossányi Annától egy üres kúriát Alsócsöpönyben 400 frtéért 25 évre (247.). 1687-ben sógora Sántha Ferenc elismeri, hogy alsócsöpönyi osztályrészét illetőleg Gáspár őt teljesen kielégítette (248.). 1688-ban ellentmond annak, hogy özv. Onory Ádámné Body Katalin az alsó- és felsőkorompai Spáczay-féle birtokokat átengedi Spáczay Györgynek (249.). 1690-ben Majláth Boldizsár elismervényt ad arról, hogy Gáspárnak 200 frttal tartozik (250.). Ugyanabban az évben Gáspár és neje Sántha Erzsébet zálogba adnak 5 hold földet Alsócsöpönyben Forgács Mihálynak 60 frtéért; ezt a földet később Gáspár gyermekei, Boldizsár és Rozália visszaváltották és Szöcs Jánosnak ismét elzálogosították (251.). 1692-ben Sebestyén Judit zálogba adja alsócsöpönyi kúriáját Gáspárnak (252.). 1695-ben Szörényi Zsigmond dömösi prépost és nyitrai olvasó kanonok és Gáspár egyezségekre lépnek: Szörényi átadja Gáspárnak azt a Felsőszöllősen lévő kúriát, pincét és szőlőt, amely valaha Szöllősy Jánosé és feleségéé, Ferenc Erzsébeté volt és ezekről Bartakovics Istvánné sz. Szobonya Judithra maradt, aki viszont végrendeletileg Szörényi anyjára, Pap Zsuzsannára hagyta volt azt; rajta lakik Moravesik János nevű jobbágy; Gáspár viszont a fentiekért és még 200 frtéért a prépostnak adja a vöcsi (?) dűlőben Felsőszöllősen lévő földjét, amelyet Nyáry Istvánnétól 400 forintért

vett, Árokszállási és Takács nevű jobbággyakkal együtt (253.). Ugyanabban az évben felülfizetés címén 300 frtot ad Gáspár özv. Bory Györgyné Duló Juditnak és leányának Mérey Zsigmondné Bory Ilonának ezek alsócsöpönyi részbirtokáért (254.). Ugyancsak 1695-ben közötté és Szabadhegyi János között per folyik bizonyos alsócsöpönyi jószágra nézve (255.). Ugyanabban az évben Gáspár kérelmére vizsgálat folyik Alsócsöpönyben bizonyos zsellérek és földek miatt (256.). 1697-ben perben áll Benke Jusztinával bizonyos költségek miatt (257.); ugyancsak 1697-ben Gáspár, Spáczay Imréné Bosányi Annának zálogpótlék címén 45 tallért ad (258.) (lásd fentebb az elzálogosítást). Ugyanabban az évben Gáspár tiltakozik a nyitrai káptalan előtt Szörényi Zsigmond-, László- és Gábornak Felsőszöllösön történt beigtatása ellen; a beigtatás 1696-ban történt s ebből keletkezett a harmincéves per, amelyre Boldizsárnál visszatérek (259.). 1700-ban tiltakozik Paksy János-, Kovács Benedek-, Nagy Imre- és Tóth Istvánnak a nagyszöllősi és petedi birtokokba történt beigtatása ellen (260.). 1701-ben Szabadhegyi János, ki el lett marasztalva bizonyos erőszakoskodás miatt, elégtételképen átad három jobbágytelket (fundust) és egy hold földet Gáspárnak 150 frtéért (261.). Évszám nélkül előfordul az a feljegyzés, hogy Gáspár visszaváltja Pap Marinkától szöllősi birtokát s átad neki Alsócsöpönyben egy házat lakóhelyül oly feltétellel, hogy az, Marinka és férje halála után visszazálljon Gáspárra (262.). Ugyancsak évszám nélkül

előfordul egy nyugta arról, hogy Schweninger János Gáspártól kapott 191 frtot (263.). 1702-ben Nyitra megye hatósága Benke Pál felperes panaszára ítélkezik Gáspár és felesége, mint alperesek ügyében, akik a Nyitrán lakó Benke Farkastól megvettek egy jobbágytelket Felsőszöllősen, bár az per alatt állott; az ítélet szerint alperesek 40 frt kifizetésére köteleztettek (264.).

1702-ben már erősen folyt az ellenségeskedés a Szörényiek és Gáspár között; utóbbi az esztergomi főkáptalan előtt egy háromszoros tiltakozással mond ellent a Szörényiek erőszakoskodásának; ez a tiltakozás már külső alakja miatt is érdekes, mert az első okmány a családra vonatkozó iratok közt, amely magyar nyelven van írva; ide igtatom azt szószerint egész terjedelmében: „Én Szöllősy Gáspár az Tekéntetes nemes Esztergomi káptalan előtt solenniter protestálok, contradikálok. Ez végett tudnya illik: Elsőbben is: Az elmúlt 1702. Esztendőben Szent István Király nap után, Fölső-Szölös nevű Helségben nemes Nyitra vármegyében. Bellay Ádám úrtól egy örökös nemes Kúriámat kiváltván. Azomban másfelől titkon nevezett Bellay Ádám az Tekintetes Szörény Zsigmond Traguriai püspök úrnak eő nagyságának örökösen oda kötötte. Másodszor: Ugyan Fölső Szölösön megh írt vármegyében nemes Czekus Dávid úrnál vagyon zálogban örökös nemes Kúriám, mely Kúriát eő nagysága hatalmasul elfoglalta s most is bírja s maga jószágához kapcsolván föllyül írt Püspök úr eő nagysága. Harmadszor: Balla

Erzsébet és Szobonya Judith Ásszonyságoktól vásárolt és elfoglalt nevezett Püspök úr eö nagysága örökösen Fölső Szölösön folyúl írt vármegyében. Mind ezek ellen és akármi sziny alatt ineált contractusok és jószágok vásárlása és elfoglalása ellen Fölső és mind pedig Alsó-Szölös nevü Helekben nemes Nyitra vármegyében solenniter protestálok, contradikálok és megh írt Püspök úr eö nagyságát azoknak bírásátul s ususátul inhibeá-lom“ (265.). Ugyanabban az évben Gáspár ellentmond annak, hogy Felsőszöllösön lévő nemesi lakát Belay Ádám elfoglalta (266.). A következő évekből nem találtam feljegyzéseket Gáspárról; úgy látszik, a bekövetkezett mozgalmas időkben — II. Rákóczi Ferenc szabadságharcában — országos gondok foglalták el az elméket s nem értek rá egyesek a saját apróbb bajaikkal törődni.

1711-ben Gáspár már nem él, mert akkor osztozkodnak örökségén gyermekei, névszerint **Menyhért, Boldizsár és Rozália** (244.); volt ugyan Gáspárnak még két gyermeke és pedig az 1695-ben született **Julianna** és az 1697-ben született **János**, miként ez a szeredi születési anyakönyvből látható; *Alsócsöppöny* ugyanis — ahova Miklós már 1600 körül átköltözött és ahol azóta a család állandóan lakott — *a szeredi plébániához tartozik*. Julianna és János azonban nagyon korán elhaltak, mert már az osztozkodás évében, 1711-ben, nem éltek.

Gáspár halála után felesége, Sántha Erzsébet, másodszor egy Majláthhoz ment férjhez, amely

házasságból egy Magdolna nevű leány született (267).

Menyhért 1689-ben született Alsócsöpönyben; hogy mikor halt meg, arra nincs adatom; de az 1711. évi osztozkodás után már nem sokáig élhetett, mert 1726-ban, amikor testvérei Boldizsár és Rozália az ősi birtokra nézve egyezsége lépnek a Szörényiekkal, ő már nincs említve; pedig ilyen fontos eseménynél bizonyára ő is szerepelt volna, ha még életben lett volna akkor.

Boldizsár 1690 augusztus 27-én született Alsó-Csöpönyben. Első neje Grassalkovics Erzsébet Judith volt, testvére a később igen magasra emelkedett és nagy hírre vergődött Grassalkovics Antalnak, aki maga grófi, fia pedig már hercegi rangot kapott. Boldizsár már mint özvegyet vette feleségül Erzsébet Judithot, akinek első férje Lendvay János volt (268). Különben Boldizsár is kétszer nősült; második neje Rudnyánszky Judith volt; erre később térek vissza; most nézzük Boldizsár egyes viselt dolgai.

1713-ban Boldizsárbeleegeyedik, hogy Pap Marinka az általa haszonélvezett alsócsöpönyi birtokrészt zálogba adja Horváth Györgynek; ezt a birtokrészt Boldizsár később lassankint visszaváltotta (269.). 1717-ben ellentmond egy a semptei uradalom és a csöpönyi közbirtokosság között fenforgott határ-villongás tekintetében létrejött egyességnek (270.). Ugyanabban az évben visszavált két hold földet Bereczky Györgytől (271). 1721-ben egy nevezetes bizonyáglevelét állít ki Rudnyánszky Zsigmond

nyitrai szolgabíró; ezen okmányban bizonyítja, hogy az akkor már nem élő Szöllősy Gáspár „de Felsőszöllős“ ezen birtoknak körülbelül harmadrészét bizonyos számú jobbágyokkal együtt örökség útján bírta és mindenkor a birtokos urak osztályába tartozott; bizonyítja továbbá, hogy ugyanazt a birtokot örökség folytán Gáspár gyermekei Boldizsár és Rozália bírják. (Menyhért tehát már akkor nem élt.) Nevezetes ez az okmány azért, mert megtudjuk belőle, hogy Gáspár és utána gyermekei az ősi birtoknak egyharmadrészét még bírták, továbbá azért, mert itt Gáspár hivatalosan „felsőszöllősi“ előnévvel van említve, ami már csak azért sem lehet a lakóhely megjelölése, mert hiszen a család már Miklós ideje óta állandóan Alsó-Csöponyben lakott. Főleg ezen okmány alapján igazolta a belügyminisztérium a családnak a „felsőszöllősi“ előnév használatához való jogát (272.). 1723-ban Boldizsár egy jobbágytelket ad zálogba Áczél Istvánnak nyolc évre és vissza is váltja azt 1732-ben 50 frtért (273.). 1726-ban nevezetes fordulat állott be a család birtokviszonyaiban. Miként már Gáspárnál említettem, 1696-ban Szörényi Zsigmond traguri püspök, Szörényi Gábor és maradékai, végül Szörényi László bajnai plébános (később dulcinói püspök) nádori adományt kaptak a Szöllősy-család ősi birtokára. A beiktatásnak még Gáspár ellentmondott, mint ezt nála említettem; ebből azután egy harminc évig tartó per keletkezett, amelynek folyama alatt azonban a birtok a Szöllősy-család kezén maradt. Úgy látszik,

a királyi tábla sem tudott dönteni, mert fel van említve, hogy 1700-ban és 1719-ben kelt határozataiban a barátságos kiegyezést ajánlotta a peres feleknek. Boldizsár és Rozália végre megúnták a hosszas perlekedést és különben is inkább Alsó-Csöpöny körül akarván egyesíteni birtokaikat, 1726-ban egyezségekre léptek Szörényi László püspökkel és Szörényi Andrással, néhai Gábor fiával. Az egyezés szerint a birtokot minden tartozékokkal és jogokkal együtt visszavonhatatlanul átadták a Szörényieknek, ezek viszont kétezerekszáz rénusi forintot azonnal lefizettek Boldizsárnak és Rozáliának. Ábból, hogy ezen összeg nem állott arányban a birtok értékével (mely birtok, mint Gáspárnál láttuk, Felsőszöllösnek körülbelül harmadrészből s azonkívül az egyezségi okmány szerint alsószöllösi részekből is állott), azt kell következtetni, hogy már előbb kölcsönt adtak volt rá a Szörényiek; bár erre adatom nincs, de valószínűvé teszi azt a Szörényiek javára történt adományozás is, mert valami jogcímének mégis kellett ennek lennie. Evvel az egyezséggel a család ezen ága véglegesen elveszítette ősi birtokát (274.). Az elefánti ág még néhány évtizeddel tovább bírta itteni részét (60.). 1727-ben Boldizsár és Rozália az anyai vagyonból kielégítették az anyjuk második házasságából származó féltestvérüket, Majláth Magdolnát (267.) Ugyanabban az évben Boldizsár és neje Grassalkovics Erzsébet visszaváltanak egy földterületet Fehér Ferentől (275.), továbbá Boldizsár visszaváltja Horváth Györgytől azon két

hold földet, melyet Rozália elzálogosított (276.). 1728-ban Boldizsár és Rozália 5 hold földet visszaváltanak Szobotovics Jánostól (277.). 1731-ben Jeleni János és felesége, Szente Éva egy üres telket és 3 hold földet, amelyet ők Ürményi Jánostól vettek zálogba, továbbzálogosítanak az eredeti összegben Boldizsárnak (278.). 1732-ben megveszi Boldizsár Kostyán Miklóstól ennek Alsó-Csöpönyben lévő kúriáját örök áron 110 frtéért (279.). 1738-ban Boldizsár és Rozália Kupricz György és Erzsébet kérelmére kinyilatkoztatják, hogy azt a Vág-Szerdahelyen lévő kúriát, amelyet még öregapjuk, Pál, úgy, amint őseről, Ferencről reászállt, zálogba adott Kupricz Benedeknek 594 frtéért, továbbra is meghagyják zálogban Benedek utódainál, Györgynél és Erzsébetnél és új záloglevelet állítanak ki ezek részére (28.). Említés van téve — de évszám nélkül — egy Boldizsár és a többi alsócsöpönyi birtokos kérelmére a nádorhoz intézett királyi parancsról, hogy az említett birtokosok és a semptei uradalom közt dúló viszálykodást, azok megbízottainak közbenjöttével, mielőbb intézze el és fejezze be (280.). Ugyancsak évszám nélkül van egy feljegyzés, hogy Ürményi Jánossal pereskedett okmányok visszaadása miatt (280. a.). 1744-ből egy feljegyzés van az elveszett családi levéltár regestrumában, mely szerint Boldizsár fel lett mentve az 1726-tól 1744-ig viselt gondnoki tisztségtől; hogy miféle tisztség volt ez, az nincs közelebbről megjelölve (281.). Fontos ez a feljegyzés azért, mert megtudjuk belőle, hogy Boldizsár 1744-ben még

élt; 1747-ben pedig fia, Gáspár, ki a regestrumot ebben az évben állította össze, *boldogult* atyjának Ürményi Jánostól kapott leveleiről beszél (282.). 1747-ben tehát Boldizsár már nem élt s így 1744—1747 között halt meg.

Rozália első férje Vásárdy Ferenc volt, kitől 1715-ben és 1716-ban születtek gyermekei; 1722-ben már második férjétől, Nagy István Sándortól születik gyermeke (283.). Azokon az eseteken kívül, amelyeket már Boldizsárnál felsoroltam, előfordul még Rozália 1748-ban, amikor az ő és a többi érdekelt nevében férje tiltakozik egy kúriális teleknek Álsó-Csöpönyben Ürményi János által történt elidegenítése ellen (283. a.), továbbá 1749-ben az Álsó-Csöpönyre vonatkozó nova donatio okmányában, amelyet fiánál Gáspárnál fogok ismertetni (284.); előfordul továbbá 1752-ben, amidőn férjével együtt protestál a néhai fivérével történt osztozkodás ellen (285.).

Boldizsárnak, mint már említettem, két felesége volt; az első házasságból három gyermek származott: Julianna, Gáspár és József; a másodikból kettő: Teréz és Zsuzsanna. A három elsőnek születése a szeredi plébánia anyakönyvébe van bevezetve; a két utóbbinak születési helye és ideje ismeretlen; hogy azonban ezek tényleg Boldizsárnak és második feleségének voltak gyermekei, az világosan kitűnik a családi levéltár regestrumából, ahol az van mondva, hogy „mostoha anyám, Rudnyánszky Judith és a három Szöllősy nővér, úgymint Julianna, Teréz és Zsuzsanna kielégítésé-

ről szóló okmány“ (286.); ezt Gáspár mondja, aki a regestrumot írta.

Az első házasságból származott **Juliannáról**, ki 1717-ben és **Józsefről**, ki 1725-ben született Alsó-Csöpönyben (287.), nem találtam feljegyzéseket; úgy látszik, korán elhaltak; az Alsó-Csöpönyre vonatkozó nova donatio okmányában Józsefnek mindenesetre elő kellene fordulnia, ha még akkor életben lett volna.

Gáspár 1720. április 17-én született Alsó-Csöpönyben; neje Rajcsányi Borbála volt, ki tizenhárom gyermekkel ajándékozta meg. Szerepelt a közeletben, amennyiben huzamosabb ideig Pozsony vármegye főadószedője (288.), (29.), 1773-ban pedig már alispánja volt (289.), amely tisztséget haláláig viselte (290.). Az igen nagyszámú család fenntartása s talán a költségesebb életmód Pozsonyban, az ország akkori fővárosában, a család vagyoni állapotát megrendítette. Gáspár halála után gyermekei Alsó-Csöpönyből elszéledtek s csak legfiatalabbik fia, Elek, tartotta még össze ideig-óráig a vagyont előnyös házasság folytán; erre később visszatérek Eleknel. Gáspár különben rendszerető ember lehetett, ami abból is látszik, hogy 1747-ben a családi levéltár regestrumát összeállította; evvel a munkájával nagy hálára kötelezte az utódokat, mert, miután maga a levéltár elpusztult, a regestrum útmutatása nélkül aligha lehetett volna a család multjára vonatkozó kutatást eredményesen folytatni s talán ezt a kis krónikát sem lehetett volna megírni. Csak az kár, hogy az ötödik csomagtól

kezdve nem részletezte egyenként az okmányok tartalmát; s így a legfontosabb, a hatodik csomagot (mely az Alsó- és Felső-Szöllösre vonatkozó okmányokat tartalmazta) részletesen szintén nem ismerjük.

1748-ban Gáspár és nagynénjének férje, Nagy István Sándor tiltakoznak egy kúriális teleknek Alsó-Csöpönyben Ürményi János által történt elidegenítése ellen (lásd Rozáliánál is) (291.). 1749-ben egy nevezetes okmányban szerepel Gáspár, nagynénjével, Rozáliával együtt; evvel az okmánynyal ugyanis nádori új adományt (*nova donatio*) kapnak Alsó-Csöpöny azon részére, melyet a család már régóta (Miklós óta) bírt, továbbá azon részeire is, melyeket tényleg eddig nem birtokolt; az előbbire vonatkozólag nem volt semmi akadály, az utóbbinál azonban többen ellentmondtak; hogy mi lett az ellentmondások vége, arra nincs adatom. Érdekes ebben az igen hosszú lére eresztett okmányban, hogy az akkori nádornak, Pálffy János grófnak (ki az adománylevelet, mint a király helytartója kiadta), nem kevesebb, mint húsz különféle címe, hivatala, méltósága van felsorolva, akárcsak egy uralkodónak. Ugyanaz a Pálffy János volt ez, aki II. Rákóczi Ferenc szabadságharcában oly nevezetes szerepet játszott, mint császári tábornagy (284.). Gáspár fel van véve az 1754—55. évi országos nemesi összeírásba (292.), az 1766-ban tartott nemesi vizsgálat alkalmával pedig kimutatta leszármazását az 1535-ben született Ferenctől (29.), aki 1569-ben egy *nova donatió*t kapott Vágszerda-

helyen (200.), mint ezt Ferencnél már felemlítettem.

Gáspár 1781. június 5-én halt meg Alsó-Csöppönyben (290.); hogy felesége meddig élt, arról nincs adatom.

Gáspár féltestvéreiről, t. i. apjának Boldizsárnak 2-ik, Rudnyánszky Judittal való házasságából származó nővéreiről, Teréztől és Zsuzsannáról szintén van több feljegyzés.

Teréz 1751-ben, mint Gellért Ferenc neje, férjével együtt perben áll Radovics Miklóssal és Rudnyánszky Józseffel egy cabaji telek miatt (293.). 1763-ban már mint özvegy van említve nővérével, Zsuzsannával együtt egy protestációban.

Zsuzsanna kétszer ment férjhez; első férje Biróczy Ádám, a második pedig szlavnicai Sándor József volt, harmadizi unokatestvére Sándor Antal grófnak, a lovasbravurjairól híres Sándor Móríc gróf nagyatyjának. 1763-ban mint Biróczy Ádám felesége fordul elő a Juliannánál említett protestációban (294.). 1769-ben perben áll a nagyszombati jezsuitákkal a Vecse és Hosszúfalu közötti határ miatt (295.). 1772-ben Biróczy Dávidot perli egy földterület visszaadása iránt Vecsén (296.). Ugyanazt és ugyanott perli 1779-ben és 1782-ben (297.); 1792-ben Ádamis Márton récsényi kasznár ellen perel (298.), 1793-ban már mint Sándor József özvegye van említve; úgyis mint gyermekeinek gyámja, erőszakoskodás miatt ugyanazt az Ádamis Mártont perli, kiről itt meg van mondva, hogy özv. Festetich Pálné grófné Bossányi Julianna

és Motesicky Pálné Bossányi Anna Mária récsényi kasznárja (299.). 1795-ben Sándor Miklóssal, sógorával, perlekedik egy récsényi házra vonatkozó osztozkodás miatt (300.). 1801-ben a kamara Zsuzsannát bizonyos kamatok felvétele miatt a szeredi sóhivatalhoz utasítja (301.). Amint látjuk az elmondottakból, Zsuzsanna eléggé perlekedő természetű volt.

A következő nemzedéket Gáspár tizenhárom gyermeke képezi. Ezeket nem születésük sorrendjében fogom tárgyalni, hanem először azokkal végezek, kik vagy semmiféle, vagy csak igen rövid családfát mutatnak fel; továbbá a leányokkal, kiknek leszármazói már nem tartoznak erre a családfára; utóljára hagyom azokat, kik a családot tovább vitték.

Gáspárnak azon gyermekei, kik a családot nem vitték tovább.

Györgyről egyáltalában nincs adat; születési helye is ismeretlen; csakis Pozsony vármegyének már hivatkozott bizonyáglevelében (29.) van említve, mint Gáspárnak egyik fia.

Imre 1751-ben született Álsó-Csöpönyben; ez kicsiny korában elhalt.

Anna, ki 1764-ben született ugyanott, szintén kicsiny korában elhalt; utána még egy leányt kereszteltek **Anna** névre, ki 1767-ben született és akinek férje családi feljegyzés szerint a Zala megyéből származó Koltay N. volt.

Magdolna 1757-ben született Álsó-Csöpönyben, férje családi feljegyzés szerint Várdonyi N. volt.

Apollónia 1769-ben született ugyanott, férje családi feljegyzés szerint, Gloszkey Tamás ügyvéd volt, ki a pozsonymegyei Szentgyörgyön lakott.

Janka 1770-ben született Álsó-Csöpönyben; családi feljegyzés szerint első férje Bolla Imre volt, Sopron megyéből; ennek unokája volt Bolla Kálmán, a bravuros katona, ki 1840-ben született és 1907-ben halt meg mint tábornok. Janka második férje Fába György volt.

Katalin 1759-ben született Alsó-Csöpönyben, családi feljegyzés szerint első férje Bittó Tádé, második pedig Szájbély András volt.

János, ki 1772-ben született Alsó-Csöpönyben, az első volt a családból, aki Torontál megyébe jött. Felesége Thalberg Babett volt, ki Bajorországból, a Braunau melletti Ischlből származott. János a torontálmegyei Komlóson volt szolgabíró s mint ilyen résztvett az utolsó nemesi fölkelő sereg szervezésében (301. a.). Gyermekai Jánosnak nem voltak.

Gáspár 1755-ben született Alsó-Csöpönyben. Családi feljegyzés szerint felesége Egermann Anna volt, kitől egy János nevű fia született. Ez a **János** huszártiszt volt s mint ilyen végigküzdötte a napoleoni hadjáratokat. Boldogult apám említette, hogy 1840-ben, amikor ő Pécsen jogász volt, János itt élt, mint nyugalmazott huszárkapitány és el-elmondott egyet-mást apámnak háborús élményeiből; kár, hogy ezek nem lettek feljegyezve. János agglegény maradt, a családnak tehát ez az ága kihalt vele.

Pál ága.

Pál 1761-ben született Alsó-Csöppönyben. Ő már hosszabb ágat alapított, amely ma is él még, azonban már csak leányágon. Felesége Jankovics Borbála volt, Esztergom megyéből. 1807-ben Pál Pozsony vármegye esküdtje volt (302.). Meghalt 1825. november 30-án Nagyvázsonyban, felesége pedig 1845. március 27-én Pozsonyban. Négy gyermekük volt:

Károly, kiről csak annyit tud a családi följegyzés, hogy Komáromban lakott és nőtlen volt;

Borbála, ki 1830. április 24-én halt meg Veszprémben;

Julia, ki hajadon maradt; végül **József**, ki a család ezen ágát tovább vitte.

József 1796. március 24-én született Magyaróvárott. Iskoláit Pozsonyban és Győrött végezte. Tehetséges és szorgalmas ember volt s a hivatali pályán szépen emelkedett. 1816-ban lépett hivatalba a m. kir. udvari kamaránál, mint gyakornok; 1821-ben fogalmazó, 1826-ban titkár, 1843-ban pedig udvari kamarai tanácsos lett. A társadalmi életben is előkelő szerepet vitt, amit boldogult apámtól és nagybátyámtól, Györgytől hallottam, kik fiatal korukban többször megfordultak házánál.

Nem volt hosszú életű; 1845. június 4-én, férfikora delén, 49 éves korában halt meg Budapesten. Egy tőle származó érdekes kis erekllye van birtokomban; ez egy kis könyvecske, amelyet mint elsőéves jogász Győrött 1813-ban írt, Szibenliszt Mihály tanár közjogi előadásai nyomán; ez a kis könyvecske is tanúságot tesz tehetségéről, szorgalmáról és rendszeretéről. Felesége a budapesti patricius családból származó Gamperl Mária volt, kivel Budapesten (a belvárosban) 1828. december 29-én kelt egybe és aki 1844. augusztus 15-én halt meg. Gyermekük voltak:

Paulina, férjezett Schill Árpádné, ki 1830. január 9-én Budapesten született.

Kornélia született 1832. június 16-án Budapesten; meghalt ugyanott 1833. május 17-én.

László született 1834. január 13-án Budapesten; meghalt ugyanott 1834. augusztus 18-án.

Sarolta született 1835. október 8-án Budapesten.

Jozefa, férjezett Prikelmajer Nándorné, született 1838. február 24-én Budapesten.

Szidónia, született 1841. június 6-án Budapesten; férje, Jeszenszky Lajos, ügyvéd volt Nagyszentmiklóson.

Kálmán született 1843. szeptember 12-én Budapesten (a Krisztinavárosban). A katonai pályára lépett s előbb a közös hadseregbeli, később a honvédhuszárságnál szolgált s mint alezredes vonult nyugalomba. Meghalt 1900. évi május 11-én Bolhón. Első felesége szenkvici Palkovics Klarissza

volt, Palkovics Károly és Somogyi Mária leánya, aki 1854-ben született Karván és 1877-ben május 25-én Veszprémben halt meg; esküvőjük 1872-ben volt Kismartonban. Második felesége Vangel Mária volt. Első nejétől két gyermeke volt és pedig:

Eszter, aki 1873. április 18-án Esztergomban született; férje szenkvici Palkovics Sándor uradalmi tisztartó Egervárott, Palkovics Károly és nedecei Nedeczky Eleonora fia, született 1857. október 14-én Esztergomban; esküvőjük 1893. évi november 25-én Nagykanizsán volt. Eszter ezen ágnak az egyetlen élő sarja.

Marianna, Kálmán második leánya, 1875. januárban született Jászberényben, de már 1886. augusztus 15-én Nagykanizsán meghalt.

Elek ága.

Áttérek most Gáspár legfiatalabb fiának, Eleknek ágára.

Elek 1773-ban született Alsó-Csöppönyben; ő még megtartotta a csöppönyi birtokot, előnyös házassága révén; első felesége ugyanis a Csácsón, Dojcsón és Vicskovánon birtokos, vagyonos Zimándy Franciska volt, Zimándy György és Török Ilona leánya, kivel 1796. augusztus 13-án kelt egybe Pozsonyban. Mint érdekes dolgot — amelyet Elek unokájától, Gyulától hallottam — felemlítem itt, hogy felesége révén Elek Vicskovánon az uralkodóházzal fele birtokos volt; a birtok fele ugyanis a gróf Czobor-féle holicsi uradalomhoz tartozott, amelyet tulajdonosa annak idején Lotharingiai Ferencnek, Mária Terézia királynő férjének adott el. 1799-ben Elek Pozsony vármegye esküdtje volt (303.), 1823-ban pedig második főadószedője (29.). Kétszer nősült, második felesége Dóra Julianna volt. Hogy mikor halt meg első felesége, nem tudom; de 1817-ben még élt (304.). Elek 1840. előtt halt meg, mert ebben az évben január hó 8-án végrendelkezik második felesége, Dóra Julianna, már mint özvegy, ki különben 1840. évi május 4-én halt meg. Végrendeletében 1000 frt alapít-

ványt tett, hogy abból a sírt, ahol férje fekszik és ő is feküdni kíván, díszes kőemlékkel és kerítéssel lássák el, ezt tartsák fenn és halála napján évenként gyászmisét szolgáltatassanak. Az erre vonatkozó iratok a szeredi plébánián őriztetnek. A síremlék az alsócsöpönyi temetőben ma is fennáll, ilyen felírással: „néhai Szöllősy Elek több t. megyék t. bírójának özvegye, született Dóra Julianna emléke. Elhunyt 1840. évi május 4. Béke hamvaira“.

Elek halála után fiai, **György** és **János**, kik közül az első igen könnyelmű és pazarló ember volt, csakhamar elzálogosították az alsócsöpönyi birtokot a Szászy-családnak, úgy tudom 30,000 forintért, azon reményben, hogy idővel majd visszaváltják; ez azonban nem vált valóra. Mikor a törvényhozás a zálogbaadás avult intézményét megszüntette és határidőt tűzött ki a régi fennálló zálogjogok tisztázására, János megindította ugyan a zálogváltó pert, de „nervus rerum“ hiányában a birtokot visszaváltani nem tudván, 15,000 frt-ban kiegyezett s így Alsócsöpöny, amelyet több mint 200 éven át bírtak elődei, végleg átszállott a Szászy-családra, amely azt jelenleg is bírja és lakja a régi, de a mai kor igényeinek megfelelően kibővített és átalakított, volt Szöllősy-kúriát, amint azt a jelenlegi tulajdonostól, özv. Szászyné úrnőtől magától hallottam.

Elek idősebbik fiának, **Györgynek** születési idejét és helyét nem tudom. Ő különben Pozsony vármegyénél ügyészi tisztséget viselt; neje Strachwitz Zsófia volt, kitől gyermekei nem maradtak.

Elek második fia **Nep. János** 1799. december 1-én született Pozsonyban. Ezen vármegye esküdtje, később szolgabírája volt 1849-ig és újból 1861-ben. Neje buzinkai Buzinkay Krisztina, Buzinkay Ferenc és Mazur N. leánya, ki 1812-ben Nagyszombatban született és 1850-ben halt meg Csácsón. Esküvőjük 1830-ban, Nagyszombatban volt. János 1879. november 13-án halt meg Nagyszombatban. Két gyermeke volt.

Teréz 1831 márciusban született Nagyszombatban s meghalt ugyanott 1900. évi augusztus hó 18-án; férje nagypalugyai és bodafalvi Palugyay László volt, Palugyay Ferenc és Palásthy N. fia, ki 1825-ben született Bogdánócon és 1885. évi június 12-én halt meg Nagyszombatban, ahol mint ügyvéd működött.

Gyula 1838 szeptember 29-én született Csácsón. A középiskolát Nagyszombatban, a jogot pedig Budapesten végezte s Pozsony vármegye szolgálatába lépve, egyideig Nagyszombatban mint szolgabíró működött, azután ugyanott ügyvédkedett; később Fiuméba költözött s az „Adria“ tengerhajózási társaságnál vállalt hivatalt, hol jelenleg is mint a statisztikai osztály főnöke működik. Neje Kuhn Róza, Kuhn Antal és Meixner Teréz leánya, ki 1844-ben nov. 4-én Wienben született; esküvőjük 1864-ben volt Wienben. Négy gyermekük van:

Gyula született 1866. június 15-én Nagyszombatban; a középiskolát ugyanitt végezte s a katonai évet a 1. honvédhuszárezrednél szolgálta le; itt elnyerve a tartalékos hadnagyi rangot, átlépett a

honvéd számvevőséghez s jelenleg százados-szám-tiszt a m. kir. honvédelmi ministeriumban. Neje Quirini Blanka, Quirini Gusztáv kir. műszaki tanácsos és Bukovalla Anna leánya, ki 1879. évi október 26-án született Nagybecskerekén. Esküvőjük 1900. október 4-én volt Székesfehérvárott. Gyermeük nincs.

Mária született 1867 július 27-én Nádason Pozsony vármegyében, meghalt 1900 november 14-én Fiumében.

Etelka született 1869 szeptember 8-án Nádason. Férje volt: Baranyay Gyula kir. műszaki tanácsos, ki 1849 október 27-én Budapesten született s ugyanott halt meg 1908. évi május 9-én. Esküvőjük 1904. évi június 11-én volt Budapesten. Baranyay Gyula apja volt Blum János, egy régi németországi család bevándorolt és megmagyarosodott sarja, anyja pedig Wieser Rosina volt.

Rózsa született 1874 június 11-én Nádason.

Evvel befejeztem Elek ágát is, amely, tekintve azt, hogy az egyetlen férfi leszármazottnak, Gyulának, gyermekei nincsenek, fiágon szintén kihalófélben van.

Áttérek most Józsefre, kit Gáspár gyermekei közül utolsónak hagytam s kinek leszármazóiban ma is virágzik a család.

József ága.

József 1753. évi december 23-án született Alsó-Csöppönyben. Miként, Eleket kivéve, Gáspárnak valamennyi fia, az ennek halála után beállott vagyoni dekadencia folytán ő is kénytelen volt az ősi kúriát otthagyni és kenyérkereset után nézni, bár, úgylátszik, egy ideig még Csöppönyben maradt, amit onnan lehet látni, hogy gyermekei közül háromnak, a születése még az ottani anyakönyvbe van bevezetve. Felesége Keönczöl Klára volt, kivel körülbelül 1780-ban kelhetett egybe. 1792-ben a nyitramegyei Chinoránba költözött át s ott működött mint kir. sótárnok (salis perceptor) haláláig, amely 1806 április 21-én következett be ugyanott. Hét gyermeke volt.

Klára, kinek születési helyét és évét nem tudom, de aki a családi feljegyzés szerint a legöregebb volt és Miksics N.-hez ment férjhez Pusztafödemesen, Nyitramegyében.

Anna. Születési helyét nem tudom; de hogy 1783-ban született, ez onnan tudható, mert 1802 augusztus 2-án történt férjhezmenetelekor 19 éves volt, miként az a chinoráni plébánia házassági anyakönyvéből látható. Férje a családi feljegyzés szerint Würtembergből származó Fischer Lajos volt,

kinél az előbb említett anyakönyvben fel van jegyezve; hogy állása „vigiliorum magister Regim. Ānsbach“ ami azt jelenti, hogy az Ānsbach-ezred őrmestere volt; ez tehát, ámbár ugyanott „egregius juvenis“ vagyis nemes ifjúnak van mondva, nem volt fényes partie, mondanók manapság; csakhogy akkor más világ volt, akkor az őrmesterből akár tábornagy is lehetett, ha arra való volt. Úgy látszik, egy-két évig Chinoránban állomásoztak, mert 1803 és 1805-ben egy-egy gyermekük születése van ugyanott befejezve.

Lajos 1785-ben született Ālsócsöpönyben; ez kicsi korában elhalt s a következő gyermeket, ki szintén fiú volt és 1787-ben született, ugyancsak **Lajos** névre keresztelték. Ez vitte tovább a családot s azért ezt hagyom utoljára.

Jozéfa 1790-ben született Ālsócsöpönyben. Kétszer is ment férjhez. Első férje Buocz N., a második Knothy N. volt.

Borbála születési helye és éve ismeretlen. Szereden lakott és sokáig hajadon maradt, míg végre már meglehetősen előrehaladott korban, férjhez ment Farkas Ferenchez. Nagyon takarékos lehetett, mert abból a kis vagyonkából, ami még reá maradt, nemcsak hogy megélt, de azt gyarapította is, úgy hogy, ha jól tudom, 1870-ben bekövetkezett halála után egész csinos vagyont hagyott hátra, amelyből, mint oldalrokonra, apámra is jutott valami csekélység.

Ā legifjabb gyermek volt **Krisztina**, ki Szmollény N.-hez ment férjhez.

Most visszatérek **Lajos**hoz, nagyapámhoz, ki a családot tovább vitte s aki 1787 február 2-án született Alsócsöpönyben. Míg atyja élt, a szülői háznál tartózkodott; ennek halála után jött le, — hogy melyik évben, azt biztosan nem tudom — Torontálmegyébe, valószínűleg már előbb ide telepedett nagybátyjának, Jánosnak biztatására, itt remélve jobb existenciát biztosíthatni magának. Hogy iskoláit hol végezte, arra nincs adatom; csak arra emlékszem, hogy egészen folyékonyan beszélt latinul. 1809-ben már Torontálban szerepel az utolsó nemesi felkelés szervezésekor; a vármegye karai és rendei ugyanis az 1809. évi április 11-én tartott közgyűlésen a megye által kiállítandó csapathoz megválasztotta a tiszteket, közöttük őt is (akkor ez így ment!); szószerint idézem a közgyűlési jegyzőkönyvnek ezt a részét: „Tisztekké a következő Urak választattak, úgy mint: Az első Svadronhoz: Első Kapitánnyá Oexel*) Áloysius, 2. dik kapitánnyá Hertelendy Ignátz, Fő Hadnagyokká Karátsonyi Ágoston és Rátz György, Al Hadnagyokká Szöllősy Lajos és Kosztolányi József.” Mindmegannyi ma is ismert név a megyében. Lajos 22 éves fiatalember volt akkor. A híres győri csatában nem vett részt, mert a tiszántúli és az erdélyrészi megyék az idő rövidsége, a nagy távolság, no meg Napoleon gyorsasága következtében lekéstek erről; a győri csata után következett tulajdonképeni kiképzését és tábo-

*) A Bajorországból származó zombori Rónayak régi német neve.

rozását a felkelő seregnek azonban végigcsinálta. A hadjárat után a megye szolgálatába lépett s 1813 február 21-én Nagyikindán nőül vette Pilly Anna Erzsébetet, az Ausztriából származó Pilly János és Walter Helén leányát, ki 1790 február 8-án született Nagyikindán és 1857-ben halt meg Temesvárott; Lajos akkor megyei esküdt volt Törökkanizsán; azután ugyanilyen minőségben Nagyikindára került, később pedig megyei második adószedővé lett megválasztva, s mint ilyen Nagyszentmiklóson lakott. Az 1848—49. évi szabadságharc után teljesen visszavonulva élt, felváltva két fiánál, apámnál és nagybátyámnál tartózkodott és kertészkedéssel foglalkozott. 1868 december 18-án halt meg Bégaszentgyörgyön, apám házánál, majdnem 82 éves kort ért el. Sírját az ottani temetőben kökereszt jelzi, amelyen neve, kora és halálának ideje olvasható.

Lajosnak két fia volt. Az idősebbik, **György** 1814-ben április 11-én Törökkanizsán született. Tanulmányai elvégzése után a kir. kamaránál lépett szolgálatba s előbb Budapesten, később pedig Temesvárott volt állomáson. A szabadságharc lezajlása után nem akarván többé állami hivatalba lépni, a temesvári első takarékpénztárnál lépett szolgálatba és mint annak főkönyvelője halt meg 1870 október 28-án Temesvár-Gyárvárosban. Kétszer is nősült. Első neje Klamm Margit volt, kivel 1863 február 11-én kelt egybe; második neje Hannig Teréz volt; gyermeke azonban egyiktől sem maradt.

Lajos fiatalabbik fia volt **Ernő**, édesapám, ki 1818 augusztus 20-án született Nagykikindán. A középiskolát Szegeden és Kecskeméten végezte és azután ő is az akkor egyedül üdvözítő jogi pályára lépett és Pécsen, majd Pozsonyban tanulta a jogot, minek befejezte után az akkori szokás szerint mint „*tabulae regiae notarius*“ résztvett az 1840. évi pozsonyi országgyűlésen, ha jól emlékezem, Fodor Károly gádi földbirtokos táblabíró és országgyűlési követ mellett. 1842-ben megszerezte az ügyvédi diplomát és Torontál vármegye szolgálatába lépett. Ugyanabban az évben szeptember 26-án kelt egybe édesanyámmal, Mihálovics Franciskával, Mihálovics István torontál-tordai uradalmi inspektor és Tassinger Erzsébet leányával, ki 1824 március 28-án született Torontál-Tordán; most tehát, amikor e sorokat írom, 86 éves. Édesapámat, Ernőt a vármegye közgyűlése 1843-ban, majd újra 1845-ben esküdtnak választotta meg; ebben a minőségben eleinte Nagyszentmiklóson, később Nagykikindán működött. Itt érte a szerb felkelés kitörése, amely alkalommal a fanatizált nép sok úriembert (köztük szerbeket is) meggyilkolt. Jellemző Ernőre nézve, hogy amikor látva az eseményeket, az akkor ott tartózkodó apjával és megyei hajdujával felfegyverkezve elszántan várták a történendőket, — a felkelt szerbség néhány főbb embere eljött hozzá és biztosította, hogy őt, ki mindig igazságosan és jól bánt a néppel, tisztelik és szeretik és sem neki, sem családjának semmi bántódása nem lesz; tényleg nem is lett. 1848

november 6-án a vármegye közgyűlése szolgabíróvá választotta Ernőt, Zsombolyára; ebben a minőségében azonban a beállott események miatt nem sokáig működött. A szabadságharc lezajlása után nem akarván az abszolutizmus alatt semmiféle hivatalt vállalni, vagyon hiányában azonban mégis biztos existenciát akarván szaporodó családjá részére teremteni, beállott gazdatisztnak a bégaszentgyörgyi Kiss-féle uradalomba; a sors szeszélye tehát eredeti pályájáról egészen leterelte és kényszerítette már meglelt korban egy teljesen új foglalkozási körbe beletanulni. Itt működött ő eleinte a külső gazdaságban, később mint számtartó, 1870-ig. Ebben az esztendőben nevezték ki anyai nagybátyámat Mihálovics Józsefet zágrábbi érsekké s ő meghívta apámat jószágigazgatónak az érsekség billédi uradalmába. A sok küszködés után tehát öregedő napjaira ismét nyugodt és anyagi gondoktól ment existenciát juttatott a sors neki. 1887-ben április 27-én halt meg Billéden s az ottani családi sírboltban van eltemetve. Szívjóság és önzetlen ember szeretet voltak fő jellemvonásai; azonban, ha hivatali kötelessége vagy gyermekeinek nevelése úgy kívánta, tudott erélyes és szigorú is lenni. A mult század ötvenes és hatvanas éveiben sokszor kellett nélkülözéseket is szenvednie, hogy nagyszámú családját fentartsa s gyermekeit kellő nevelésben részesítse; de ő emiatt sohasem zúgolódott a sors ellen, mindig megtartotta derült kedélyét, becsülettel talpra állította valamennyi gyermekét s öregedő korában legnagyobb örömét lelte abban,

ha bizonyos ünnepélyes alkalmakkor gyermekei és később unokái, körülötte összegyűltek; ilyenkor gyakran elővette gitárját — ezt az ő fiatalkorában divatos hangszert — s ennek kísérete mellett kellemes hangján, mindenféle víg dalokat énekelgetett nekünk egybegyűlt családtagoknak, kik áhitattal néztük galambősz fejét és jóságos kék szemeit. Anyám, apámnak mindenben hűséges és önfeláldozó élettársa, ki ezidőszert Temesvárott, a Józsefkülvárosban lakik, díszes síremléket állíttatott neki s arra egy epigrammszerű felíratot vésetett, mely kisöcsém, Zsiros Lajos dr., Irma nővérem fiának költői vénáját dicséri, apámat és az egész családi életét néhány szóban minden hőbeszédű leírásnál jobban jellemzi — és amely így hangzik:

„Sírjatok, óh szeretet, becsület, valamennyi erénnyel!

Buzgó bajnoktok porhüvelyét leveté.

Sírva sírunk mi is, özvegye, gyermeki és unokái,

Menny vala ő minekünk, mennybe hívá fel az Úr“.

Ernőnek hét gyermeke volt, kiket leszármazóikkal együtt, kor szerinti sorrendben fogok leírni.

Gyula született 1844 január 7-én Nagyszentmiklóson; középiskoláit Szegeden és Budapesten, a műegyetemet szintén Budapesten végezte, ez utóbbit 1867-ben. Pályáját a miniszteriumban kezdte, azután az arad-temesvári vasút építésénél majd az első erdélyi vasút építésénél működött közre, ennek befejezte után pedig 1874-ben a temesbégavölgyi vízszabályozó társulathoz lépett be, hol előbb a központban, később mint szakaszmérnök Buziásfürdön működött s köztisztelettel

környezve ezt az állást töltötte be haláláig, mely ugyanott 1907 március 9-én következett be. A temesvár-gyárvárosi sírkertben van eltemetve. Tulajdonképeni szakmáján kívül gazdálkodással is foglalkozott. Igen rendes, pontos, szorgalmas és takarékos ember volt, csendes, de derült kedéllyel, ki teljes életében, fiatal korában is, mindenben nagyon mértékletes életet élt. Neje, most már özvegye, kivel 1871 augusztus 21-én Temesvárott kelt egybe, Mihálovics Vilma, Mihálovics János és birdai Termachich Ágnes leánya, 1847-ben február 20-án született Torontál-Tordán. Ezidő-szerint Temesvárott a Gyárkölvárosban lakik. Gyer-mekeik:

Ödön született 1875 március 10-én Temes-várott. A katonai pályára lépett s a lovassági hadapród iskolát végezte Märisch-Weisskirchenben; innen a 6. huszárezredhez került, amelytől mint főhadnagy 1907-ben a méntelephez lépett át s jelenleg Komáromban van állomáson. Neje fái Fáy Eleonora, Fáy Sándor és galánthai Farkas Lilla leánya, ki 1880 szeptember 5-én született Hosszúpályiban s kivel 1908 október 21-én kelt egybe Balassagyarmaton.

Ilona született 1884 november 30-án Buziás-fürdön. Férje nemeskvassói Kvassay Gyula, Kvassay Leander és loshausen Lates Teréz fia, ki 1875 január 31-én született Marossolymoson s jelenleg kir. járásbíró, táblai tanácsjegyző Temesvárott; egybekelésük 1903 szeptember 2-án volt Buziás-fürdön.

Ernő második fia

Lajos 1845. évi október 27-én született Nagy-kikindán. Pályafutása elég viszontagságos volt és többször változott, míg megállapodásra jutott. Apánk ugyanis szakítani akart avval a régi felfogással, hogy mindenki csak a jogi pályára adta magát. Neki Széchényi volt az ideálja s fiait reális, produktív pályákra akarta nevelni. Ezért is négy fia közül csak egyik ment a jogi pályára, kettőből mérnök lett; Lajosból egy kiváló iparost akart nevelni s e végből négy reáliskola elvégzése után Budapestre adta egy építőiparoshoz, hol — idegen nyelvek egyidejű tanulása mellett — az építőipar egyes részeit kellett volna gyakorlatilag megtanulnia. A terv azonban nem sikerült; a múlt század hatvanas éveinek elején az iparosság nálunk, sajnos, még nagyon alacsony szellemi niveaun állott s a durva, bárdolatlan környezetbe sehogysem tudta magát beletalálni az otthon jobbhoz szokott fiú. Azóta persze nagyot haladtunk ezen a téren is és ma már egészen más fokon áll iparosaink műveltsége; akkor azonban nagyon alacsony volt az. A vége az lett, hogy otthagya ezt a pályát és önkénytesen beállt katonának a tűzérséghez. Élénk, víg, pajkos természete mintegy praedestinálni látszott őt erre a pályára; azonban talán épen emiatt nehezen tűrte a katonai vasfegyelmet s többször meggyült föllebbvalóival a baja. Mint kadét-tűzmester résztvett az 1866. évi porosz hadjáratban s onnan ép bőrrel megszabadulva, végleg búcsút mondott a katonaságnak s hazajöve, apánk

mellett a gazdálkodást tanulta. A mikor ebben némi jártasságra tett szert, gazdasági gyakornok, később pedig intéző lett a bégaszentgyörgyi uradalomban. Itt működött 1874-ig, amikor hasonló minőségben a nagyszentmiklósi, gróf Nákó-féle uradalomban kapott alkalmazást, honnan 1878-ban hasonló minőségben a billédi uradalomhoz, tehát apánk főnöksége alá került. Mikor azután Sarolta nővérünk apósának, Simonsich Györgynek halálával a tiszttartói állás megüresedett, anyai nagybátyánk Lajost nevezte ki uradalmi tiszttartóvá; ezt a hivatalt 1902. évi május 15-én bekövetkezett haláláig viselte. Igen élénk, vígkedvű, mulatni szerető ember volt, kit jó kedélye és pompás érces baritonhangja miatt minden társaságban nagyon szívesen láttak; kitűnő zenei hallása is volt s hangját annyira kiművelte, hogy hangversenyeken és műkedvelői előadásokon sokszor aratott tapsokat. Hivatali teendőiben azonban szintén olyan pontos, pedáns és lelkiismeretes volt, mint apánk. Most ott alussza örök álmát a billédi sírboltban apánk mellett, kihez természetében is külső megjelenésében is a testvérek közül leginkább hasonlított. Lajos felesége, most özvegye, Tárczay Mária, Tárczay Gyula és Krüner Mária leánya, ki 1853 július 8-án született Eszéken s jelenleg Temesvárott a Józsefkülvárosban lakik. Esküvőjük 1871. évi augusztus 21-én Temesvárott lett megtartva, egyszerre Gyula bátyánk és felesége esküvőjével.

Lajos után négy gyermek, egy fiú és három leány maradt; ezek:

Ernő született 1873 szeptember 20-án Béga-szentgyörgyön; a középiskolát Temesvárott, a jogot Kolozsvárott végezte; ez idő szerint jogtudor, kir. aljárásbíró Titelen és tartalékos tűzérhadnagy. Felesége Klasz Mária, dr. Klasz Pál és Forstner Mária leánya, aki Budapesten, 1888 november 21-én született. Esküvőjük 1910 november 12-én volt Budapesten.

Margit született 1875-ben Sándormajorban Kis-Zombor mellett. Férje ebenhofeni Fuchs István kir. főmérnök, az alsókubini kir. államépítészeti hivatal főnöke, Fuchs István és Angner Róza fia, ki 1858 május 28-án született Nákófalván. Esküvőjük 1892 augusztus 25-én volt Billéden.

Izabella született 1877 március 15-én Sándormajorban Kis-Zombor mellett. Férje Schopf Kálmán megyei árvaszéki elnök Lugoson, dr. Schopf József és babocsai Babochay Sarolta fia, ki 1874 február 14-én született Resicán. Esküvőjük 1902 december 16-án volt Billéden.

Magda született 1881 december 7-én Billéden. Férje Draxler Ferenc földbirtokos Nagyikindán, Draxler Lipót és Büchelbauer Krisztina fia, aki 1865 október 6-án született Nagyikindán. Esküvőjük 1910. évi november 22-én volt Temesvárott.

Ernő harmadik gyermeke

Mária (Irma) született 1847 november 2-án Nagyikindán. Férje volt Antalfy Zsiros Lajos curiai bíró, törvényszéki elnök Nagybecskereken, a Lipótrend lovagja, Zsiros Lajos és Baranyi Zsuzsanna fia, aki 1841 augusztus 15-én született

Lovrinban és meghalt 1909 április 15-én Nagybecskereken. Esküvőjük 1865 október 15-én volt Magyar-Ittebén. Jelenleg — özvegsége óta — Nagyikikindán lakik.

Å negyedik gyermeke Ernőnek

Erzsébet született 1849 november 29-én Zsombolyán. Férje dr. Frank Nep. János, M. Á. V. orvosi tanácsadó és városi kerületi orvos Temesvárott, Frank Mihály és Lakner Katalin fia, aki 1843 május 1-én született Ungvárott. Esküvőjük 1871 május 8-án volt Billéden.

Åz ötödik testvér

István született 1852 augusztus 26-án Béga-szentgyörgyön. Å középiskolát Temesvárott, Szegeden és Kecskeméten, a jogot Nagyváradon végezte, a katonai évet pedig Pozsonyban szolgált le; az ügyvédi diploma megszerzése után 1882-ben Perjámoson nyitott ügyvédi irodát, majd 1884-ben Lugosra költözött, azóta ott ügyvédkedik s jelenleg városi tiszti ügyész is. Ő is, mint Lajos bátyánk, igen jó zenei hallással van megáldva s fiatalabb éveiben nagyon jól fuvalázott. Felesége Bielek Vilma, Bielek Vilmos és Öhm Valéria leánya, ki 1855 február 11-én született Nagybecskereken. Esküvőjük 1883 szeptember 25-én volt Nagybecskereken. Egyetlen gyermekük **Elemér** 1885. évi június 22-én született Lugoson; középiskoláit ott, azután pedig Budapesten a keleti kereskedelmi akadémiát végezte s jelenleg a magyar takarékpénztárak országos jelzálogbankjának tisztviselője Budapesten.

A hatodik testvér

Sarolta született 1854 szeptember 27-én Bégaszentgyörgyön. Férje nahácsi és banjalukai Simonsich Géza, kir. tanácsos, kir. közjegyző Nagyszentmiklóson, Simonsich György és Hesz Friderika fia, ki 1844. évi november 2-án született Pusztapakácson, Sándorháza mellett. Esküvőjük 1873 december 30-án volt Billéden.

A hetedik testvér, Ernő legfiatalabb gyermeke

Kálmán, e sorok írója. 1857 augusztus 22-én Bégaszentgyörgyön születtem. A középiskolát Nagybecskerekben, Pozsonyban és Temesvárott, a műegyetemet Zürichben végeztem, hol 1881 március 25-én kaptam mérnöki oklevelet, amelyet 1883-ban Budapesten honosítottam. 1881-ben Baselben voltam alkalmazva egy magánmérnöki irodában. Azután a katonai évet a 2. genie-ezredben leszolgálva s a tartalékos hadnagyi rangot elnyerve, 1882—1884. években a szegedi m. kir. folyam-mérnöki hivatalban, 1884—1886-ban a miskolci és 1886—1892. években a nagybecskereki államépítészeti hivatalokban szolgáltam. 1892-ben az államszolgálatról megváltam s azóta Nagybecskerekben folytatok magánmérnöki gyakorlatot. Fiatal éveimben előszeretettel foglalkoztam mindenféle sporttal, főleg azonban az evezéssel, amelyben meg lehetős tökélyre vittem és Zürichben nemzetközi versenyeken is nyertem díjakat. 1891. február 3-án keltem egybe hernádvécsei Vécsey Camillával, Vécsey István és bobdai Gyertyánffy Eleonora leányával

aki 1863 március 18-án született Nagybecskereken. Hat gyermekünk van:

Géza született 1892 január 1-én Nagybecskereken. A középiskolát itt, a kereskedelmi akadémiát pedig Grazban végezte; jelenleg gyakornok a torontálmegyei takarékszövetkezet és hitelbankban Nagybecskereken.

Béla született 1893 június 25-én Nagybecskereken. Ugyanitt végezte a felsőkereskedelmi iskolát; jelenleg gyakornok a Schlesinger és Polakovits terménykereskedő cégnél.

Sarolta született 1894 szeptember 12-én Nagybecskereken.

Imre született 1896. évi augusztus 6-án Nagybecskereken.

Eszter született 1898. évi április 20-án Nagybecskereken. És végre

Kálmán az egész családfának ez idő szerint legfiatalabb hajtása, 1899 november 25-én született Nagybecskereken.

Évvel befejeztem a tulajdonképeni krónikát. A következőkben csak a címerre és előnévre vonatkozó néhány megjegyzéssel akarom azt még kiegészíteni.

Előnév és címer.

A krónika megírásával egyidejűleg az előnév és címer használatánál mutatkozó bizonytalanságot is tisztáztam.

A bevezetésben említettem, hogy a család több tagja, jóhiszemű tévedésből és mondjuk felületeségből, az „alsócsöpönyi“ és „hercegszöllősi“ előneveket használta. Kutatásaim során ezeknek téves voltáról meggyőződve, a helyes előnév megállapítása végett kellő okmányokkal felszerelt kérvényt adtam be a belügyministeriumhoz, amely az erre legilletékesebb szak fórum, az országos levéltár meghallgatása után, 160418/1908 I. a. számú rendeletével a családnak a „felsőszöllősi“ előnév használatához való jogát igazolta. Természetesen nem szabad itt arra gondolni, hogy ezt az előnevet valamelyik király adományozta a családnak; ez csak újabbkori szokás, amely régibb időkben nem létezett; akkor a birtokos birtoka után egyszerűen felvette és használta az előnevet.

Bizonytalanság uralkodott a címer tekintetében is. A család birtokában lévő régi pecsétgyűrűkön és pecsétnyomókon ugyan megvolt ez, de majdnem mindegyiken volt egy kis hiba; az egyiken hiányoztak a griff szárnyai, — tehát nem griff, hanem

oroszlán volt — a másikon a griff csak egyik karmában tartotta a buzogányt, a harmadikon helyes volt a paizsalak, de a sisakdísz hiányzott stb. Összeszedtem tehát a pozsonyi és nyitrai levéltárakban négy pecsétlenyomatot, mely a család különböző tagjai által hivatalos hiteles okmányokon 1726 — 1807. években használt, teljesen azonos címert ábrázolja s az ezekről készült hiteles bizonyítványok alapján a belügyministerium 69578/1910. I. a. és 108826/1910. I. a. sz. rendeleteivel a címert igazolta, azonban csak színjelzés nélkül, minthogy az említett pecsétlenyomatokból a színjelzés meg nem állapítható. Az idézett rendeletek szerint a címer leírása a következő: „álló tojásdad paizs *színjelzés nélküli mezejében* jobbra fordult griff ágaskodik, két első lába karmai közt buzogányt tartva. A paizsra helyezett, szemben álló, koronás nyílt sisak dísze: a paizsbeli griff növekedően; két oldalt foszlányok.“ — Nézetem szerint a belügyministerium és illetőleg az országos levéltár talán kissé túlságos skrupulózitással járt itt el, mert hiszen úgy a régi pecsétnyomókon, mint Csergheő Géza (Siebmacher) címerkönyvében is látható, hogy a paizs kék, amiből aztán önkényt következik a foszlányok színe, amint ezt nekem egy szakértő mondotta.*) Azt hiszem tehát, hogy semmiféle bitorlást nem követünk el, ha ezentúl

*) Csergheő „Wappenbuch des Adels von Ungarn etc.“ című művében a Szöllősy-család címerének leírásánál egy színezett címerrel ellátott gyászjelentésre is hivatkozik; sajnos, nem mondja meg, hogy hol látta azt.

is, úgy mint eddig, így használjuk a címet: tojásdad kék paizsban zöld mezőn ágaskodó arany griff két első lába karmai közt ezüst buzogányt tart; sisakdísz ugyanaz, növekedően; foszlányok: kék-arany, vörös-ezüst.

Å címerlevél egyébként, amely szintén megvolt az elpusztult családi levéltárban (305), sokkal újabb keletű volt, mint maga a család. Az Árpád-korban egyáltalában csak a zászlós uraknak, kik saját zászlójuk alatt mentek a háboruba, volt címerük s ezek sem családi, hanem inkább az illetőnek méltóságával járó hatalmi jelvények voltak (306). Csak az Ánjou-k korában kezdtek családi címereket használni. Å mi címerünk — amennyire az én fogyatékos heraldikai ismereteimmel meg tudom ítélni — körülbelül a XVI. századból való lehet.

Meg kell még jegyeznem azt is, hogy a mi családunkkal összeházasodott családoknál én nem kutattam azt, hogy az illetők előnevei igazolva vannak-e; ezeket egyszerű bemondás alapján írtam be, vagy Nagy Iván művéből vettem át. Talán nem lesz érdektelen, ha feljegyzem még, hogy az okmányokban a XIII. századtól kezdve napjainkig miféle változatokban írták nevünket. *Zeuleusi* (persze latinul *de Zeuleus* alakban) *Zelesi*, *Zeulesi*, *Zewlesi*, *Zewlewszi*, *Zewleösy*, *Zeoleosy*, *Zeölleösy*, *Szeölleösy*, *Szölösi*, *Szöllösi*, *Szölösy*, *Szölössy*, *Szöllössy* és *Szöllösy*; ez utóbbi a ma is használt alak.

ZÁRSZÓ.

Mielőtt a tollat letenném s átadnám ezt a kis krónikát a családtagoknak, a kiknek részére írtam, még egy pár szót akarok intézni úgy ezekhez, valamint azokhoz a nem családtagokhoz is, akik véletlenül kezükbe veszik ezt a könyvecskét.

Nem kérdés volt a célom, amikor a család történetét kikutattam és leírtam; már az előszóban említettem, hogy ez tőlem nagyon távol áll; akik személyesen ismernek, tudják, hogy egész ténykedésem e tekintetben is teljesen összhangban áll szavaimmal.

A kegyelet adóját akartam leróni az elődök iránt, s a családtagok előtt meg akartam örökíteni emlékét azoknak, akik, habár csak mint homokszemek, vagy legföljebb kis kavicsok, szintén közreműködtek a nemzet élete folyásának irányításában, akik szintén tagjai voltak annak a bizonyos, ma sokat (gyakran méltán, még gyakrabban méltatlanul) gáncsolt nemzetfentartó elemnek, amely ennek a szegény, sokat szenvedett hazának sorsát századokon át intézte és amely minden valódi és képzelt hibája mellett is legerősebben képviselte a nemzeti eszmét. Hiszen a legnagyobb demokrata,

maga Kossuth Lajos mondotta: „Ne gúnyoljuk mindig a táblabíró világot, mert ezek a táblabírák tartogatták 300 éven át a hazát.“

Családunk fiatal nemzedéke tagjainak pedig azt kötöm lelkére, hogy nem akkor tartják tiszteletben az ősök emlékét, ha éretlen dzsentriskedéssel, léha henyéléssel, más tisztességes emberek lenézésével és könnyelmű költekezéssel akarnak ki- és feltűnni, hanem ha tanulnak, dolgoznak, hivatásukat derekasan betöltik. Mert csakis a becsületes munka az, ami az embert felemeli, nyugodt öntudattal tölti el és megedzi a balsikerek és a sors mostohaságainak elviselésére.

Az alapul szolgáló okmányokra vonatkozó jegyzetek.

Rövidítések.

- Kn. = Knauz: Monumenta ecclesiae Strigoniensis.
Fo. = Forgách család levéltára a Nemzeti Múzeumban.
F. = Fejér: Codex diplomaticus Hungariae.
E. = Esztergomi főkáptalan levéltára.
K. = Kassa város levéltára.
Ny. K. = Nyitrai káptalan levéltára.
G. = Garamszentbenedeki konvent levéltára Esztergomban.
Gh. = Ghyczy család levéltára, a Nemzeti Múzeumban.
O. = Országos levéltár.
Ny. v. = Nyitra vármegye levéltára.
Kgy. jkv. = közgyűlési jegyzőkönyv.
P. v. = Pozsony vármegye levéltára.
Sz. r. = a Szöllősy család elpusztult levéltárának a Nemzeti Múzeum Széchényi-könyvtárában levő regestruma (kivonatos tartalomjegyzéke).
Z. = Zerdahelyi levéltár a Nemzeti Múzeumban.
N. M. = a Nemzeti Múzeum törzsgyűjteménye.
Sz. p. = a szeredi plébánia anyakönyvei.

(1) Kn. II. 171.

(1a) F. III/1. 201.

(1b) Dr. Karácsonyi János: „A magyar nemzetségek a XIV. század közepéig. Bevezetés.

- (1c) Gh. 1285. november 30.
- (1d) Pauler Gyula: „A magyar nemzet története az Árpádházi királyok alatt. I. kötet. 544. jegyzet.
- (2) Fo. és F. VI/1. 300.
- (3) Kn. II. 489.
- (3a) Gh. 1414 július 15.
- (3b) Gh. 1424 szeptember 17.
- (3c) Gh. 1425 július 6.
- (3d) Gh. 1426 április 7.
- (3e) Gh. 1426 április 17.
- (4) Fo. 1428 február 13.
- (4a) Gh. 1429 július 23.
- (4b) Gh. 1430 február 29.
- (5) Fo. 1783. évi elenchus II. 188b litt. Z. No. 151
- (6) Fo. 1446 július 18.
- (6a) Gh. 1451 április 24 (benne átírva egy 1283. III. 25. kelt okmány).
- (7) E. caps. 1. secul. fasc. 2. No. 14.
- (8) K. 340. nyelv. sz.
- (9) Fo. 1444 szept. 7, 1445 szept. 8, 1446 dec. 6, 1449 márc. 11.
- (10) Ny. K. prot. parv. 1482—1509. fol. 4.
- (11) Fo. 1483 febr. 6, 1483 aug. 23, 1485 dec. 2, 1489 jan. 8, 1493 okt. 3.
- (11a) Fo. 1498 márc. 8.
- (12) G. prot. A. 65.
- (13) Fo. 1494 máj. 12.
- (14) Ny. K. prot. 1. pag. 34.
- (15) G. fasc. 9. No. 41.
- (16) G. fasc. 140. No. 50.
- (16a) G. prot. E. 131.
- (17) Ny. K. prot. 3. pag. 1, pag. 62.
- (18) E. caps. 4 fasc. 10. No. 24.
- (19) Ny. K. prot. 13. pag. 14. és pag. 128.
- (20) Ny. K. prot. 13. pag. 51, prot. 18. pag. 29.
- (20a) Ny. K. prot. 1. pag. 59 és 42.

- (21) Ny. K. prot. 1600—1650 és O. neoreg acta 1881. 32.
- (22) Ny. K. prot. 3. pag. 158.
- (23) Ny. K. prot. 1. pag. 122.
- (24) Ny. K. prot. 60. pag. 71.
- (25) Ny. K. prot. 3. pag. 233.
- (26) Ny. K. prot. 12. pag. 66 és prot. 13. pag. 41.
- (27) Ny. v. proc. jur. litt. D. f. 20. 514. 1819. C. melléklet.
- (28) P. v. A. XIII. 605.
- (29) Pozsony vármegyének 1823 dec. 1-én kiadott bizonyságlevele.
- (30) Ny. K. prot. 107. pag. 50.
- (31) Ny. v. kgy. jkv. 1602. 2223/751.
Ny. K. prot. 39. pag. 129.
- (31a) Ny. K. prot. 44. pag. 532.
- (32) Ny. K. prot. 43. pag. 104.
- (33) Sz. r. fasc. 1. litt. E.
- (34) Ny. K. prot. 71. pag. 173.
- (35) Sz. r. fasc. 1. litt. F.
- (36) Sz. r. fasc. 2. litt. E. E.
- (37) Sz. r. fasc. 2. litt. P.
- (37a) E. caps. 56 fasc. 10. No. 30.
- (38) Ny. K. prot. 3. pag. 266 és 239.
- (39) E. Lib. 11. fol. 374.
- (40) Ny. v. kgy. jkv. 1585. 975/312. lap.
- (41) Ny. K. prot. 40. pag. 137 és prot. 55. pag. 3.
- (41a) Ny. K. prot. 44. pag. 249.
- (42) Ny. K. prot. 3. pag. 62.
- (43) Ny. K. prot. 24. pag. 11.
- (44) Ny. v. kgy. jkv. 1578. 285/94. lap.
- (45) Ny. K. prot. 18. pag. 120.
- (46) Ny. v. proc. jur. U. † II. N. 45.
- (47) Ny. K. prot. 47. pag. 38, 39.
- (48) Ny. K. prot. major 35. pag. 339, 340.
- (48a) G. fasc. 40. No. 26.
- (48b) G. fasc. 69. No. 5.
- (49) Ny. K. prot. major 35. pag. 628, 624.

- (50) Ny. K. prot. maj. pag. 647.
- (51) Ny. K. prot. 46. pag. 161.
- (52) Elefánthy családja a Ny. v. levéltárában.
- (53) Ny. K. prot. 108. pag. 182.
- (54) Ny. K. prot. 59. pag. 301.
- (55) Ny. K. prot. 82. pag. 173.
- (56) G. — O. 175.
- (57) G. — Q. 297.
- (58) Ny. K. prot. 85. pag. 159.
- (58a) l. Siebmacher címerkönyvében.
- (59) Ny. K. prot. 85. pag. 157.
- (60) Ny. v. 1754—55. évi orsz. nemesi összeírás 9. és 10. lapok.
- (61), (62) Ny. v. jur. 1791. fasc. I. No. 15 és 1795. pag. 378
- (63) Ny. v. proc. jur. 1765. XIX. 617.
- (64) Ny. v. jur. 1798. II. 131.
- (64a) Ny. K. prot. 47. pag. 96.
- (65) G. — N. 11.
- (66) G. — O. 230, 276.
- (66a) G. fasc. 93. No. 13.
- (67) G. fasc. 45. No. 1.
- (68) G. fasc. 39. No. 4.
- (68a) G. fasc. 154. No. 26.
- (69) G. fasc. 10. No. 32.
- (70) G. fasc. 152. No. 71.
- (70a) G. fasc. 53. No. 61.
- (71) G. — R. 312.
- (72) G. — V. 1.
- (73) G. — V. 77.
- (74) G. — X. 96. fasc. 76. No. 12.
- (75) G. fasc. 44. No. 44.
- (76) G. fasc. 51. No. 54.
- (77) G. E. E. 100.
- (78) G. — X. 100.
- (79) Fo. 1424 jún. 27.
- (80) Fo. 1426 febr. 23. — Fo. 1433 jún. 4.

- (81) Fo. 1438 jún. 17, 1439 febr. 26, 1445 szept. 6, 8.
- (82) Fo. 1439 máj. 28.
- (83) Fo. 1440 febr. 13.
- (84) Fo. 1444 (?) júl. 31.
- (85) Fo. 1444 szept. 7.
- (86) Fo. 1446 dec. 6 körül.
- (87) Fo. 1449 márc. 11.
- (88) Indices nob. cap. Nitriensis 435. l. és Wagner József: *Adalékok a nyitrai székeskáptalan történetéhez.* Nyitra, 1896.
- (89) Fo. 1483 aug. 23.
- (90) Fo. 1485 dec. 2.
- (91) Fo. 1489 jan. 8.
- (91a) Fo. 1494 máj. 12.
- (92) Fo. 1493 okt. 3.
- (93) Fo. 1498 márc. 8.
- (94) Fo. 1500 szept. 19.
- (95) G. prot. A. 65.
- (96) G. prot. E. 131.
- (97) Ny. v. proc. jur. G. f. 3. N. 72. 1735. prod. O. O. és N. 13.
- (97a) Ny. K. prot. 5. pag. 63.
- (97b) Ny. K. prot. 47. pag. 13.
- (97c) N. K. prot. 47, prot. 53. pag. 49.
- (97d) Ny. v. jur. ant. 1615. pag. 625.
- (98) O. — Neoreg. acta fasc. 1881. No. 35, 36.
- (99) Ny. v. 1585. évi kgy. jkv. 974/312. lap.
- (99a) Ny. K. prot. 25. pag. 40, 41.
prot. 26. pag. 12.
- (99b) Ny. K. prot. major 35. pag. 297.
- (99c) Ny. K. prot. 4. pag. 51.
- (100) Ny. K. prot. 1570—80. S. No. 2.
- (101) Ny. K. prot. 3. pag. 182.
- (102) Ny. K. prot. 4. pag. 35.
- (103) Ny. K. prot. 4. pag. 94.
- (104) Ny. K. prot. 5. pag. 16.

- (105) Ny. K. prot. 13. pag. 3.
- (105a) N. M. kamarai iratok fol. lat. 1004. 80a, 82b, 94b, 95a, 100a, 103a, b lapokon.
- (106) Ny. K. prot. 47. pag. 39.
- (107) Ny. K. prot. 48. pag. 42, prot. 47. pag. 20.
- (108) Ny. K. prot. 55. pag. 238.
- (109) Ny. K. prot. máj. 35. pag. 647.
- (110) Ny. K. prot. 46. pag. 161.
- (111) Ny. v. 1606. évi kgy. jkv. pag. 2750/1001, 2753/1002, 2754/1002, 2759/1004, 2761/1005, 2762/1005b, 1006.
- (112) Ny. v. kgy. jkv. 1607. pag. 2929/1068.
- (113) Ny. K. prot. 47. pag. 34. és prot. 48. pag. 135.
- (114) Ny. K. prot. 47. pag. 43. — prot. 49. pag. 34.
- (115) Ny. K. prot. 47. pag. 47.
- (116) Ny. K. prot. 47. pag. 50. — prot. 49. pag. 32.
- (117) Ny. K. prot. 47. pag. 92, 94. — prot. 53. pag. 172.
- (117a) Ny. v. 1617. pag. 775/303.
- (118) Ny. K. prot. 48. pag. 145.
- (119) Ny. K. prot. 56. pag. 274.
- (120) Ny. K. prot. 58. pag. 178.
- (120a) Ny. v. kgy. jkv. 1600. pag. 2033.
- (121) Ny. K. prot. 57. pag. 298.
- (121a) Ny. K. prot. 58. pag. 178.
- (122) Ny. v. kgy. jkv. 1639. pag. 2182/913.
- (123) Ny. v. kgy. jkv. 1644. pag. 146.
- (124) G. O. 175.
- (125) Ny. K. prot. 80. pag. 223.
- (126) Ny. K. prot. 80. pag. 311.
- (127) Ny. K. prot. 82. pag. 173, 205.
- (128) Ny. K. prot. 82. pag. 286.
- (128a) N. M.
- (129) Ny. K. prot. 83. pag. 146, 162.
- (130) Ny. K. prot. 84. pag. 42, 55, 135.
- (130a) Nagy József: Nyitra megye helyírása I. k. 3. füzet. Komárom, 1864.
- (130b) Z. elenchusában.

- (131) Ny. K. prot. 85. pag. 118, 156.
- (132) Ny. K. prot. 85. pag. 178.
- (133) N. M.
- (134) Thaly Kálmán: Ocskay László II. 317. l.
- (135) Ny. v. proc. jur. 1717. I. 11.
- (136) N. M.
- (137) Ny. v. protest. 147. S. 121. IX. 2475. és 1761. M. 75. VII. 2305.
- (138) Ny. v. proc. jur. 1725. II. 71., 1731. III. 126., 1733. II. 73., 1734. II. 79., 1734. III. 83, 84., 1734. II. 38., 1735. III. 70., 1735. VII. 243., 1743. VII. 281, 1743. XI. 340, 355., 1748. IX. 252., 1749. XI. 360., 1754. III. 92., 1756. IV. 105., 1755. XIX. 596., 1759. XVI. 541, 542., 1760. XXIII. 710., 1766. XIX. 626., 1772. XX. 691., 1772. XXI. 693., 1773. XXI. 703, 709., 1778. XXIV. 813., 1779. XXXII. 979.
- (139) Ny. v. 1781. évi összeírás 6. lap.
- (140) Ny. v. proc. jur. 1765. XIX. 617., 1766. IX. 223 és XXVIII. 648.
- (141) Ny. v. jurid. 1805. pag. 1091. Nb.
- (142) Ny. v. jurid. 1804. pag. 791 és 1003. fasc. III. 181., fasc. L. 1387.
- (143) Ny. v. proc. jur. 1806. fasc. 51. 1406, 1407.
- (144) Ny. v. proc. jur. 1842. XV. 379.
- (145) Ny. v. proc. jur. 1760. XXIII. 708, 709., 1766. XVI. 301., 1767. XIX. 638., 1776. XXIII. 761., 1791. I. 7., 1795. III. 116., 1799. XXXVII. 1092., 1800. XLIX. 1360, 1361, 1363., 1803. II. 51, 107., 1804. XII. 316.
- (146) Ny. v. Inqu. 1759. V. 309.
- (147) Ny. v. proc. jur. 1776. XV. 308.
- (148) Ny. v. kgy. jkv. 1807. 761. 1637.
- (149) Ny. v. proc. jur. 1792. XXVII. 1006.
- (150) Ny. v. kgy. jkv. 1805. 179. 394., 1807. 564. 1197.

- (151) Ny. K. prot. 47. pag. 84.
- (152) Fo. 1606 máj. 8.
- (152a) Botka Tivadar: Bars megye monografiája. I. kötet.
208. l. (1885.)
- (152b) G. J. 412.
- (153) G. K. 93.
- (153a) G. J. 718/9.
- (154) G. N. 11.
- (155) G. fasc. 47. No. 41.
- (156) G. K. 186.
- (157) G. fasc. 41. No. 31.
- (158) G. fasc. 2. No. 37.
- (159) G. M. 141.
- (160) G. N. 203.
- (161) G. N. 204.
- (162) G. N. 235.
- (163) G. N. 311.
- (164) G. O. 60.
- (165) G. O. 203.
- (166) G. O. 230 és fasc. 68. No. 13.
- (167) G. O. 276.
- (168) G. O. 294 és fasc. 11. No. 38.
- (169) G. O. 291.
- (170) G. fasc. 135. No. 1.
- (171) G. fasc. 29. No. 33.
- (172) G. fasc. 45. No. 1.
- (173) G. fasc. 68. No. 10.
- (174) G. fasc. 7. No. 72.
- (175) G. P. 133.
- (176) G. P. 168.
- (177) G. fasc. 112. No. 7.
- (178) G. fasc. 39. No. 4.
- (179) G. R. 312.
- (180) G. R. 74—76.
- (181) G. fasc. 50. No. 9.
- (182) G. V. 1.

- (183) G. fasc. 27. No. 3.
- (184) G. fasc. 53. No. 77.
- (185) G. fasc. 53. No. 61., fasc. 153. No. 54.,
BB 241.
- (186) G. JJ. 131.
- (187) G. fasc. 76. No. 13., X. 107.
- (188) G. Z. 168.
- (189) G. fasc. 44. No. 44.
- (190) G. fasc. 152. No. 70.
- (191) G. fasc. 152. No. 14.
- (192) G. fasc. 152. No. 18.
- (193) G. fasc. 98. No. 5.
- (194) G. fasc. 53. No. 71.
- (195) G. EE. 100., EE. 136., JJ. 91.
- (196) Ny. K. prot. 3. pag. 254.
- (197) Ny. K. prot. 3. pag. 257.
- (198) Fo. 1580 nov. 4.
- (199) Fo. 1568 júl. 22.
- (200) P. v. Ā. XIII. 605., Sz. r. fasc.
I. litt. X.
- (201) Ny. v. kgy. jkv. 1585. 949/302.
- (202) Ny. v. kgy. jkv. 1585. 957/305.
- (203) Ny. K. prot. 40. pag. 128.
- (204) Ny. v. kgy. jkv. 1598. 1923/611.
- (205) Ny. v. kgy. jkv. 1600. 2036/652.
- (205a) Ny. K. prot. 53. pag. 183.
- (206) Ny. K. prot. 40. pag. 137.
- (207) Ny. K. prot. 43. pag. 104.
- (208) Ny. v. kgy. jkv. 1600. 2025/647.
- (209) Ny. K. prot. 44. pag. 532.
- (210) Ny. K. prot. 46. pag. 152.
- (211) Sz. r. fasc. 2. litt. ĀĀ.
- (211a) E. lib. 14. 1630. fol. 11.
- (212) Ny. K. prot. 46. pag. 57.
- (213) Fo. 1612, 1629.
- (214) E. prot. XI. fol. 265.

- (215) Ny. v. kgy. jkv. 1617. 758/297.
- (216) Sz. r. fasc. 2. litt. U.
- (217) Ny. K. prot. 60. pag. 71.
- (218) E. prot. XIV. fol. 259.
- (219) Sz. r. fasc. 1. litt. K.
- (220) Sz. r. fasc. 1. litt. E.
- (220a) Ny. K. prot. 59. pag. 72.
- (221) Ny. v. kgy. jkv. 1632. 1651—52/704 és 1653/705.
- (222) Ny. v. kgy. jkv. 1637. 1970/830.
- (223) Ny. v. kgy. jkv. 1641. pag. 33.
- (224) Ny. K. prot. 69. pag. 41—173.
- (225) Ny. K. prot. 71. pag. 173.
- (226) Sz. r. fasc. 1. litt. V.
- (226a) Sz. r. fasc. 2. litt. DD.
- (227) Ny. K. prot. 74. pag. 154.
- (228) Sz. r. fasc. 2. litt. D.
- (229) Sz. r. fasc. 2. litt. EE.
- (230) E. 1651. caps. 42. fasc. 12. No. 22., caps. 52. fasc. 7. No. 20., lib. 18. fol. 85.
- (231) Sz. r. fasc. 2. litt. O.
- (232) Sz. r. fasc. 2. litt. F.
- (233) Sz. r. fasc. 2. litt. G.
- (234) Sz. r. fasc. 3. litt. H.
- (235) Sz. r. fasc. 2. litt. V.
- (236) Sz. r. fasc. 1. litt. S.
- (237) Sz. r. fasc. 4. litt. H.
- (238) Sz. r. fasc. 3. litt. N.
- (239) E. caps. 33. fasc. 8. No. 24.
- (240) E. 1719. caps. 60. fasc. 11. No. 21.
- (241) Szeredi plébánia 1691. évi szül. anyakönyve.
- (242) Sz. r. fasc. 2. litt. BB.
- (243) Sz. r. fasc. 1. litt. D.
- (244) Sz. r. fasc. 4. litt. F.
- (245) Sz. r. fasc. 2. litt. S.
- (246) E. 1685. lib. 25. fol. 138.

- (247) Sz. r. fasc. 1. litt. Y., E. 1686. lib. 25. fol. 168.,
E. 1686. caps. 62. fasc. 11. No. 24.
- (248) Sz. r. fasc. 3. litt. E.
- (249) E. caps. 53. fasc. 11. No. 22.
- (250) Sz. r. fasc. 2. litt. J.
- (251) Sz. r. fasc. 2. litt. P.
- (252) Sz. r. fasc. 2. litt. Q.
- (253) Ny. K. prot. 87. pag. 108 és
N. M.
- (254) Ny. K. prot. 87. pag. 110.
- (255) Sz. r. fasc. 1. litt. L.
- (256) Sz. r. fasc. 1. litt. O.
- (257) Sz. r. fasc. 3. litt. M.
- (258) Sz. r. fasc. 4. litt. E.
- (259) Ny. K. prot. 88. pag. 43.
- (260) E. 1700. caps. 60. fasc.
7. No. 3.
- (261) Sz. r. fasc. 2. litt. Z.
- (262) Sz. r. fasc. 4. litt. U.
- (263) Sz. r. fasc. 3. litt. B.
- (264) Ny. v. proc. jur. fasc. 1. No. 18.
- (265) E. 1703. caps. 60. fasc. 1. No. 22.
- (266) E. 1703. caps. 60. fasc. 1. No. 4.
- (267) Sz. r. fasc. 1. litt. AA.
- (268) Hogy Erzsébet Judith Antalnak testvére volt s hogy
első férje Lendvay János volt, ezt a nyitrai megyei
levéltárban egy nagyobb iratcsomóhoz melléklet-
ként csatolt „Tabella genealogica comitis Antonii
Grassalkovics“ felírásu leszármazási táblán láttam;
sajnos, az iratcsomó számát fel nem jegyeztem
s így a táblára csak véletlenül vagy igen nagy
fáradtsággal lehetne újra rátalálni.
- (269) Sz. r. fasc. 2. Litt. G. G.
- (270) Sz. r. fasc. 1. Litt. Q.
- (271) Sz. r. fasc. 2. Litt. K.
- (272) P. v. A. XIII. 605.

- (273) Sz. r. fasc. 2. Litt. M.
- (274) Ny. K. prot. 95. fol. 273.
- (275) Sz. r. fasc. 2. Litt. Ā.
- (276) Sz. r. fasc. 2. Litt. L.
- (277) Sz. r. fasc. 2. Litt. B.
- (278) Sz. r. fasc. 2. Litt. C.
- (279) Sz. r. fasc. 2. Litt. N. — E. 1732. Caps. 65. fasc. 3.
No. 31.
- (280) Sz. r. fasc. 4. Litt. M.
- (280a) P. v. „Ā III. et VII. polgári perek lajstroma
1—4752“
- (281) Sz. r. fasc. 18.
- (282) Sz. r. fasc. 8.
- (283) Sz. p. 1715., 1716., 1722.
- (283a) E. 1748 Lib. 35. fol. 255.
- (284) E. 1749 Lib. 35. fol. 337.
- (285) Ny. k. prot. 107. pag. 50.
- (286) Sz. r. fasc. 12.
- (287) Sz. p. 1717, 1725.
- (288) P. v. XVIII. 41 G.
- (289) Sz. p. 1773 Pál születésénél bejegyezve.
- (290) Sz. p. hálálózási anyakönyv 1781 jún. 5.
- (291) E 1748. Caps. 66. fasc. 10.
No. 15.
- (292) Dr. Illésy János 1754/55. orsz. nemesi összeírás
84. l.
- (293) Ny. v. proc. jur. 1751. VI. 139.
- (294) Ny. v. protest. 1763. S. 157.
VII. 2305.
- (295) Ny. v. proc. jur. 1769. XVII. 447.
- (296) Ny. v. proc. jur. 1772. XXI. 697.
- (297) Ny. v. proc. jur. 1779. XXV. 836; 1782 XXVII.
873. és 881.
- (298) Ny. v. proc. jur. 1792 XXXII. 1007.
- (299) Ny. K. proc. jur. 1793. LIX. 1552.
- (300) Ny. v. proc. jur. 1795. XXVII. 895.

- (301) Ny. v. officiosa 1801. Pag. 767. Fasc.
IV. No. 225.
- (301a) Torontál vármegye közgy. jgykv. 1809. április 11.,
május 8.
- (302) P. v. „Ā XIII. 778“.
- (303) P. v. „Ā XIII. 303“.
- (304) Ny. v. kgy. jkv. 1817., 749., 2217.
- (305) Sz. r. fasc. sextus. litt. Ā.
- (306) Csoma József: Magyar nemzetségi címerek.
Előszó.
-

Néhány nevezetesebb okmány másolata kronologikus sorrendben.

(1) (1 c) (2) (3) (5) (8) (7) (10) (200) (27) (24 217)
(265) (272) (274) (28) (30) (29)

(1) 1283. december 7.

Vniuersis, presentes litteras inspecturis, magister Andreas, doctor decretorum, prepositus et Capitulum Strigon. ecclesie, salutis (sic) in largitore salutis. Ad vniuersorum noticiam tenore presencium volumus peruenire. Quod Nicolaus, filius Johannis, de genere Lypolnuk, ad presenciam nostram accedens, terram trium aratrorum de possessione sua, Berench uocata, in comitatu Nitriensi existente, pro decem marcis argenti, Sibi ad plenum solutis, se confessus est uendidisse *Bathur, filio Mathou de Zeleus*, coram nobis personaliter constituto et eius posteritatibus, perpetualiter et pacifice possidendam, *in vicinitate et commetaneitate terrarum Cethen et Taran* dictarum, sub certis metis, terminis et limitacionibus assignando. Et assumpsit ipsum Bathur et eius posteritates tam per se, quam eciam per suos successores in pacifica tenuta et perpetua possessione predictae terre trium aratrorum

indempniter conseruare et expedire ab omnibus impetentibus pretextu eiusdem terre propriis laboribus et expensis. In cuius rei memoriam et perpetuam firmitatem presentes litteras ad petitionem et instanciam parcium predictarum nostro Sigillo dedimus communitas. Datum per manus discreti viri, magistri Sixti, ecclesie nostre Lectoris, anno domini M^o CC^o LXXXIII., VII^{mo}. Idus Decembris.

Eredetije a nyitrai káptalan levéltárában. Knauz, II. 171. l.

(1 c.) 1285. november 30.

Nos capitulum Nitriensis ecclesie memorie commendantes significamus, quibus expedit universis, quod Nicolaus filius Stephani, Thomas filius Cholkoz pro se et Botyz fratre suo, Marcel filius Benedicti, Dees filius Dionisii, Symoun filius Modusa pro se Symun et Petro fratribus suis, Abraam filius Jacobi pro se et Alexandro fratre suo et Ipolitus filius Ipse pro se ac Ipuna fratre suo, nobiles de Zeuleus ab una parte; Gaspar filius Busa, Chyma et Samel filii Gula pro se, Altun ac Cholou fratribus suis, Mykou filius Poulus pro se et Thoma consanguineo suo et Johannes filius Butka pro se ac Bene fratre suo nobiles de eadem generatione ex altera coram nobis constituti dixerunt, quod super causa, quam iidem Gaspar, Chyma, Samel, Mykou et Johannes ac alii fratres et cognati eorundem contra Nicholaum, Thomam et Botyz ac alios omnes cognatos ipsorum prenotatos super divisione

terre eorum hereditarie dicte Zeuleus coram comite Petro viceiudice curie domini regis movebant tum per sententiam eiusdem iudicis, quum ex communi beneplacito taliter concordassent, quod due partes totalis terre Zeuleus antedictæ a parte inferiori, a parte videlicet terre capituli Strigoniensis similiter Zeuleus nomine et due partes nemoris ab eadem parte cessissent in ius et proprietatem Gaspar, Chyma, Samel, Mykou et Johanni ac suis fratribus et cognatis perpetuo et irrevocabiliter possidende; tertia vero pars ipsius terre a parte superiori, a parte scilicet terre domini nostri archiepiscopi Strigoniensis Ceten nomine cum tertia parte nemoris ab eadem tertia parte terre adiacentis fuisset devoluta Nicholao, Thoma, Botyz, Marcel, Dees et Symun ac aliis fratribus et cognatis eorundem ac ipsorum heredibus similiter perpetuo possidenda, et quia ipsa tertia pars esset inutilior, propterea in maiori et ampliori quantitate, quam esset medietas predictæ due partis, dedissent et pariter assignassent, quam tertiam partes inter se presente Andrea de Berench homine domini regis et nostro testimonio, metis et terminis separunt. Cuius quidem terre mete sive termini, pro ut partes retulerunt tali ordine distinguntur: prima meta incipit ab oriente a parte terre Don, a quadam arbore ilicis, que feesfa vocatur, sub qua due mete terre sunt infuse, inde descendit per viam directe iuxta vineas, que remanent ad predictas duas portiones et venit ad finem virgulti, qui Bykach Horozta nuncupatur et ibi sunt due mete; inde descendit ad

terram arabilem et venit ad magnam viam, iuxta quam est meta terrea; abhinc tendit ad campum, qui est ante villam et ibi est meta, in cuius medio salix continetur, inde progreditur et venit ad Zygeere et ibi sunt due mete; transiens illud Zygeere pervenit ad fluvium Ceten, quo transito venit ad locum, qui Rou vulgariter vocitatur, currens per idem Rou venit ad locum Ponkere nomine, inde reflectitur aliquantulum ad partem superiorem ad magnam viam per longum pratum per viam, que tendit ad villam Berench et pervenit ad locum Lopus er vocitatum, ibique terminatur. Datum in festo beati Andree apostoli, anno domini M^o CC^o LXXX° quinto.

Hártyán, kívül a nyitrai káptalan kisebb pecsétjének töredékeivel. Eredetije a Ghyczy családnak a Magyar Nemzeti Múzeum Széchenyi könyvtárában letéteményezett levéltárában.

(2) 1294. február 13.

Andreas dei gratia Hungarie Dalmatie Croatie Rame Servie Gallitie Lodomerie Cumanie Bulgarieque rex universis Christi fidelibus tam presentibus quam futuris presens scriptum intuentibus salutem in eo, qui est vera salus. De singulorum provisione solliciti circa illos curam debemus inpendere specialem, qui se servitiorum suorum meritis devotissimos maiestati regie reddiderunt. Proinde ad universorum notitiam tam presentium quam futurorum harum serie volumus pervenire, quod

magister Iwanka filius comitis Andree ad nostram accedens presentiam quasdam terras castri nostri videlicet castri Nytriensis Tranteluky et Kucha vocatas vacuas et habitatoribus destitutas, ut dicebat, a nobis sibi dari postulavit. Verum quia de eisdem terris nobis veritas non constabat, ne nostre donationis in figura sub incerto donationis titulo vacillaret, ad plenioram notitiam perfectius et uberius habendam capitulo Nytriensi fidelibus nostris dedimus in mandatis, ut cum Thoma filio Cholkez de Zeleus homine nostro ipsorum mitterent pro testimonio, coram quo idem homo noster dictas terras assignaret ipsi magistro Iwanche, si non fieret contradictum. Contradictoribus, si qui fierent ad nostram presentiam evocatis, et post hec de qualitate et quantitate earundem nobis rescriberent omnimodam veritatem, qui quidem postmodum nobis rescripserunt in hec verba: Excellentissimo domino suo Andree dei gratia illustri regi Hungarie capitulum Nytriensis ecclesie orationes in domino debitas ac devotas. Literis vestre maiestatis reverenter receptis, prout tenemur, cum homine vestro Thoma filio Cholkoz de Zeleus nostrum misimus hominem fide dignum pro testimonio, qui redientes nobis concorditer retulerunt, quod quasdam terras castri nostri Nytriensis Tranteleky et Kulcha vocatas convocatis cometanei et vicinis reambulassent et easdem vacuas inventas ac collacioni vestre pertinentes statuissent magistro Ivanka filio comitis Andree sine contradictione cuiusquam existente sub eisdem metis et terminis, quibus predictum castrum tenuisset et

possedisset, cuius quidem terre Tranteleky a parte superiori terra filii Nicolai filii Johannis de Berench, a parte vero inferiori versus meridionalem terra domini archiepiscopi Strigoniensis Keer vocata, a parte vero occidentali terra Kezu vicinatur, item vero terre Kucha terra comitis Thome fratris eiusdem Ivanche Zokol vocatata a parte superiori, a parte vero occidentali terra ville Turdoskeddi similiter vicinatur, sicut ab eisdem vestro et nostro hominibus recollegimus concorditer referentibus. Datum in crastino festivitatis beate Agnetis virginis et martiris. Nos igitur consideratis fidelitatibus et servitiorum meritis ipsius magistri Ivanche, que idem in diversis expeditionibus regni nostri maxime specialiter in expeditione, quam contra dominum Albertum ducem Austrie et Styrie, tunc nostrum et regni nostri inimicum capitalem habebamus, in expugnatione castrorum variis periculorum generibus ex fervore fidelitatis se inmergere parvi pendens cum effusione sui sanguinis fideliter exhibuit et devote, attendentes etiam et benignitatis oculis prospicientes afflictiones eiusdem magistri Ivanche, quas per magistrum Johannem filium Herici bani propter fidelitatem nobis et corone regie impendendam captus nobiscum et in captivitatis ergastulo per anni circulum decenter per eundem est perpessus, in reconpensationem servitiorum suorum et afflictionum huiusmodi volentes eidem grata vicissitudine occurrere, ut tenemur, predictas terras nostras Tranteleky et Kucha vocatas cum suis utilitatibus et pertinentiis universis sub metis antiquis, quibus

predictum castrum tenuit et possedit, dedimus, donauimus et contulimus ipsi magistro Ivanche et per eum suis heredibus heredumque suorum successoribus perpetuo et irrevocabiliter possidendas. In cuius rey memoriam perpetuamque firmitatem presentes concessimus literas duplicis sigilli nostri munimine roboratas. Datum per manus discreti viri magistri Theodorii Albensis ecclesie prepositi aule nostre vicecancellarii dilecti et fidelis nostri anno domini M^o CC^o nonagesimo quarto V. Idus Februarii regni autem nostri anno quarto.

Eredetiye a gróf Forgách-családnak a Nemzeti Múzeum Széchenyi-könyvtárában letéteményezett levéltárában.

(3)

1300.

Vniuersis Christi fidelibus, presentem paginam inspecturis, Capitulum Ecclesie Nitriensis Salutem in largitore Salutis, ad vniuersorum tenore presentium noticiam volumus peruenire. Quod Geront, filius Geront, frater Renoldi, nobilis de Korws, ab vna parte; Martinus, filius Bwgar, magister Thaurnicorum Matthei quondam Palatini, ab altera, coram nobis personaliter constituti. Idem Geront quasdam possessiones suas, vnam scilicet inferiorem Berench vocatam, ab utraque parte fluuii Nitrie sitam et adiacentem, et septem vineas, ac terras suas arabiles, in pogram existentes, a Nicolao, filio Joannis, Nepote Debes, cognato suo, sine herede decedente, coniugeque eiusdem Nicolai de hoc seculo mig-

ranet, racione propinque successionis sibi legitime deuolutas, Cum omnibus vtilitatibus et pertinenciis earundem possessionum, sub eisdem metis et terminis, quibus Idem Nicolaus habuit et possedit. Eidem Magistro Martino, filio Bwgar et posteritatibus eiusdem successiuis pro quadraginta duabus marcis, ab eodem plenarie receptis, presentibus Nicolao filio Chete, Mauricioque filio Andree, Nicolao filio Erdews pro se et pro thoma fratre suo, Lewschachio (sic) filio Kochyk, nobilibus de Berench, sicut generacionibus et commetaneis, et Belez, ac Ladislao, filiis Blasey pro se et pro Joanne fratre eorundem, Baas pro se et pro petro fratre suo, Egidio filio Egidii nobilibus de eadem korws, tamquam generacionibus, ac paulo filio Ipoliti commetaneo de eadem Berench, ipsisque consencientibus, ac permittentibus et non contradicentibus. Imo Beneuolum fauorem prebentibus, confessus est coram nobis, vendidisse in perpetuum et irreuocabiliter possidendas, obligans se insuper idem Geront, vt si racione predictarum possessionum prenomminatus magister Martinus, vel sui heredes per quempiam in futurum impeterentur, defendere et expedire teneretur eosdem propriis laboribus et expensis; ipsis possessionibus in ius perpetuum predicti magistri Martini remanentibus et suorum heredum. Cui (sic) quidem terre inferioris Berench, ab vtraque parte fluuii Nitrie existentis, sicut ab eodem Geront didicimus et recollegimus, mete hoc ordine distinguuntur: Prima Meta incipit iuxta fluuium eiusdem Nitrie, sub vna arbore piri, a parte terre

Nicolai predixti filii Chete, deinde tendit parumper ad partem orientalem et ibi est meta, per quam metam vadit versus fluuium Cheteu directe per tres metas vsque ad metam Capitalem, que separat a terra ville Cheteu et deinde ibit infra directe ad plagam meridionalem ad quoddam nemus, iuxta quod nemus est meta, et inde per idem nemus vadit vltra ipsum nemus, vltra quod nemus est meta Capitalis, deinde procedit ad quoddam paruū nemus, quod quidem nemus vadit ultra et ibi est meta, qui distinguit *a terra alexandri filii Galus*, iuxta paludem welchecz et transit ipsam paludem, vadit ad vnam metam et de illa meta procedit ad fluuium Nitrie et ibidem iuxta fluuium Nitrie est meta; deinde transit Nitriam, iuxta quam vltra est meta a parte ville keer, et deinde vadit ad montem versus occasum solis ad terram Tharan, et Ibi sunt due mete, deinde vadit per eundem montem ad ipsam Tharan et ibi est meta, que distinguit a terris ville keer, et deinde tendit iuxta Tharan supra per longitudinem montis et ibi est meta, de qua meta vadit iuxta vallem Tharan per tres metas et transit vallem et ibi est meta, que distinguit a terris et Dobozd, deinde descendit iterum ad fluuium Nitrie per virgultum et exiēdo virgultum est meta et de illa meta dirigitur iterum ad fluuium Nitrie iuxta terram Nicolai memorati, et ibi transit magnam viam, iuxta quam viam est meta et de illa transit eundem fluuium Nitrie ad predictam arborem piri, vbi est meta principalis, de qua sumpsit initium et ibi terminatur, preterea

septem vinee supradicte de eadem pogran, sicut idem Geront dixit, hoc modo situantur, quarum prima est prope villam pogran, secunda est inter vineas populorum archiepiscopi, in qua est arbor Sorbelli, tertia est inter vineas episcopi Nitriensis et abbatis Zoburiensis, in qua est arbor piri, que vulgo dicitur Bogbwzw. Quarta est in monte Gezte, quinta est inter vineas populorum archiepiscopi, in qua est arbor piri antiqua, que dicitur Telelew, sexta est superius villam eiusdem pogran, prope quam separat vna arbor piri, que dicitur Godola, septima est retro ortum populorum ecclesie Sancti Benedicti. Cui a parte orientali vinea ladislai, filii Bees, vicinatur, terre vero de eadem pogran arabiles, prout Geront memoratus asseruit, ad duas particulas distinguuntur; terre siquidem, in superiori loco esistenti, ab vna parte terre Ecclesie de Zwbur, ab alia vero terre Episcopi Nitriensi; vicinantur. Cuius longitudo ad vallem malantha extenditur; alia vero particula terre est ab alia parte fluuii pogran. Cui a parte ville Lapas Terra Thome, filii Andree Clerici, vicinatur. Cuius longitudo protenditur versus terram ville Godok et ibi terminatur, presertim quamdam particulam terre de eadem inferiori Berench per Nicolaum filium Joannis memoratum *alexandro filio Galus de Zewlews olim* impignoratam, idem Magister Martinus redemit ab eodem, sicut idem Alexander id est confessus. In Cuius Rei Memoriam et perpetue Stabilitatis incrementum, presentes Concessimus litteras, Sigilli nosri Munimine roboratas, datum per manus di-

secreti viri, magistri Farkasii, lectoris ecclesie nostre,
anno domini M^o CCC^o.

Az esztergomi káptalan 1543-ik évi átirata a prímási levéltár
világi íratai között.

Knauz, II. 489—491. l.

(5) 1425. 1470.

1470. Divisionales Capituli Nittriensis super possessione Felső-Szöllős, inter Dyonisium, Gasparem et Paulum in tres aequales partes divisa in anno 1425. emanatae, exorta dein inter Paulum et Gregorium de eadem Szöllős lite pro eodem Gregorio in transumpto extradatae.

Eredetije a gróf Forgách-családnak a Nemzeti Múzeum Széchenyi-könyvtárában letéteményezett levéltáráról 1783-ban készült elenchus II. kötete 188/b lapján fasciculus sub Littera Z. No 151. alatt található.

(8) 1463. június 23. Futok.

Nos Mathias dei gratia Rex Hungarie Dalmatie Croatie etc. Vobis Fidelibus nostris prudentibus et Circumspectis viris Judici Juratis ceterisque Civibus et toti communitati Civitatis nostre Cassoviensis harum serie firmiter committimus et mandamus quatenus statim et incontinenti visis presentibus illam summam florenorum auri, quam secundum dispositionem nostram pridem Bachie vobiscum factam majestati nostre solvere debetis manibus Fidelis nostri Nobilis Magistri pauli de

Zewles Notarii Cancellarie nostre dare et omnibus modis assignare debeatis et teneamini Secus facere non audeatis presentes tandem facta assignatione huiusmodi Summe florenorum auri pro vestra erga vos reservetis expeditione datum in Fwthag in vigilia festi Nativitatis Beati Johannis Baptizte Anno domini Millesimo Quadringentesimo Sexagesimo Tertio. Mathyas Rex propria manu.

Eredetije Kassa város levéltárában 340. nyilvános levéltári sz. a.

(7) 1473. november 30.

Nos Capitulum Ecclesiae Nitriensis ad universorum notitiam harum serie volumus proxime D. Stephanus de Zewles coram nobis personaliter constitutus, onera Pauli fratris sui in infrascriptis in se assumens, quo ipsum nobis confessum existit oraculo vinculatis sponte et relatum in hunc modum, quo ipse ob carissimae fraternitatis affectum, quam erga Paulum filium quondam nobilis dominae Ursulae sororis suae carnalis gereret spiritualem, pro jure quartalatio seu quarta puellari dictae dominae Ursulae correctam et equalem quartam partem totalis portionis suae possessionar. in possessione praefata Zewles in comitatu Nitriensi existente habita ex parte possessionis Keer vocatae seu a parte occidentali jure hereditario concernentem cum omnibus utilitatibus, terris, puta: arabilibus cultis et incultis, pratis, pascuis, fenetis, silvis, nemoribus, piscinis, piscaturis equaliter cunctis integratum utili-

tatibusque quovis nomine vocabulo vocitatis. Ad eandem directam et equalem medietatem relicte et legitime spectantem memorato Paulo filio dictae dominae Ursulae fratri suo consobrino jure perpetuo et irrevocabiliter in filios filiorum suorum et heredum per heredes tenendum, possidendum et habendum extradidisset, donasset et contulisset, imo dedit, donavit et contulit. Idem in praesentia nostri in cuius rei firmitatem ac perpetuam hasec praesentes literas nostras pendente ducen-teque sigilli nostri munimine roboratas eidem Paulo et suis heredibus duximus concedendas. Datum: feria tertia vgt. ipso die beati Andreae apostoli. Anno Domini millesimo quadringentesimo septua-gesimo tertio. (L. S.)

Eredetije az esztergomi főkáptalan levéltárában. Caps. 1. secul fasc. 2. No 14.

(10) 1482. július 7.

Felseözcöleösi fassio. Die Dominico post Visi-tationem Beatae Mariae Gregorius de Felseözewles impignorat unum pratum in angulo penes fluvium Welcz, omnino a metis Komjathy, ac unum ortum Kenderesbereg vocatum in latitudine duorum jüge-rorum, intra metas possessionis Felseözeles Ladislao de eadem Felsewzeles in tribus flnis usque tempus redemptionis in terras arabiles inter-mittat. 1482.

Eredetije a nyitrai székeskáptalan levéltárában. Protocollum par-vum 1482 – 1509. fol. 4.

(200) 1569. szeptember 28.

Nos Capitulum Ecclesiae Strigoniensis memoriae comendamus tenore Praesentium significantes quibus expedit Universis. Nos Literas Ssmi Principis ac Dni Dni Maximiliani Secundi dei Gratia Electi Romanorum Imperatoris semper Augusti ac Germaniae Hungariae Bohemiae etc. Regis, Archi Ducis Austriae, Ducis Burgundiae etc. Domini nostri Clementissimi introductorias et Statutorias pro Parte Nobilis Francisci Szöllösi nobis praeceptorie sonantes et directas Honore et Reventia quibus decuit recepisse in haec verba: Maximilianus Secundus Dei Gratia Electus Romanorum Imperator semper Augustus ac Germaniae, Hungariae, Bohemiae etc. Rex, Archi Dux Austriae Dux Burgundiae etc. Fidelibus Nostris Honorabilibus Capitulo Ecclesiae Metropolitanae Strigoniensis Salutem et Gratiam. Cum nos attentis et consideratis fidelitate et fidelibus servitiis Fidelis nostri *Noblis Francisci Szöllösi* quae ipse Sae imprimis Regni nostri Hungariae Coronae et deinde Matti nostrae pro Locorum et temporum varietate fideliter exhibuisse et impendisse dicitur, ac se imposterum quoque exhibere et impendere promittit *totalem Domum seu Curiam* ipsius Nobilitarem *in Possione Zerдахely* in vicinitatibus condam Petri Kovács, et Thomae Thay in *Cottu Posoniensi* existentem habitam, in cuius quieto et pacifico Dominio se a tempore acquisitionis et adeptionis eiusdem perstitisse ac modo quoque persistere asserit, totum item et omne jus

nostrum Regium si quod in praefata totali Domo seu Curia ipsius nobilitari in dicto Cottu Posoniensi existente habita, etiam aliter qualitercunque haberemus aut eadem nostram ex quibuscunque causis, viis modis at rationibus concernerent Maiestatem simul cum cunctis suis utilitatibus, et pertinentijs quibilibet quovis nominis vocabulo vocatis, sub suis veris metis, et antiquis limitibus ad Eandem de jure et ab antiquo spectantibus et pertinere debentibus, praemissis sic ut praefertur stantibus et se habentibus *memorato Francisco Szöllösi ipsiusque* haeredibus et posteritatibus universis *novae nostrae Donationis titulo vi jure* aliarum Literarum nostrarum Donationalium superinde emanatarum dederimus donaverimus et contulerimus, velimusque Eundem in Dominium Eiusdem ac dicti juris nostri Regii in Eadem habiti, per nostrum et vestrum homines legitime facere introduci. Super quo fidelitati vestrae harum Serie firmiter comittimus et mandamus, quatenus vestrum mittatis Hominem pro Testimonio fidedignum, quo praesente fidelis noster Nobilis Joannes Borsy vel Stephanus Hegyi aut Leonardus Nagy seu Christophorus Kuskoczy, aliis absentibus Homo noster Regius ad facies praescriptae totalis Possessionis Zerdahely vocatae consequenterque dictae Domus seu Curiae Nobilitaris in Eadem Possione ac praefato Cottu Posoniensi existentis habitae Vicinis et Commetaneis Eiusdem universis inibi legitime convocatis, et praesentibus accedendo introducat praefatum Franciscum Szöllösi in Dominium Ejusdem

ac dicti juris nostri Regii in Eadem habiti, Statu-
 atque Eundem et idem, Eidem, ipsiusque haeredi-
 bus et Posteritatibus universis, praemissae novae
 Donationis nostrae et juris nostri Regij totalis ipsi
 incumbentibus simul cum cunctis Ejusdem Utili-
 tatibus et Pertinentiis quibuscumque perpetuo possi-
 dendis, si non fuerit contradictum, contradictores
 vero, si qui fuerint, evocet ad terminum compe-
 tentem, rationem contradictionis eorum reddituros
 et post haec huiusmodi Introductionis, Statutionis
 Seriem, simul cum contradictorum et evocatorum
 Vicinorumque et Commetaneorum qui praemisse
 Statutioni intererunt nominibus terminoque assign-
 nato ut fuerit expediendis Eidem personali prae-
 sentiae nostrae suo modo et ordine fideliter rescri-
 bere debeatis, secus non facturi. Datum Posonii
 die vigesima octava Mensis Septembris Anno Do-
 mini Millesimo quingentesimo Sexagesimo Nono.
 Nos itaque Mandatis Suae Matti in omnibus, ut
 tenemur obedire volentes una cum suprascripto
 Stephano Hegyi Homine Suae Mattis Regio, unum
 ex nobis venerabilem videlicet Magistrum Michae-
 lem Matejcz Fratrem et Concanonicum nostrum,
 ad praemissa fideliter peragenda nostro pro testi-
 monio transmiseramus fidedignum, qui tandem ex-
 inde ad nos reversi nobis sub Juramento in gene-
 rali Decreto superinde expresso consona voce retu-
 lerunt in hunc modum. Quomodo ipsi feria tertia
 proxima ante Testum Beatorum Simonis et Judae
 Apostolorum recens transactum ad facies prae-
 scriptae totalis Possessionis Zerdahely vocatae

consequenterque dictae Domus seu Curiae Nobilitaris, in Eadem Possione ac praedicto Cottu Posoniensi existentis habitae Vicinis et Commetaneis Ejusdem Universis praesertim Nobilibus Petro Szarka de Feölső-Csöpöny, Martino Farkass ex Oppido Zerdahely et Mathia Literato de Gány, item providis Blasio Sághi Judice et Ladislao Vendégfogadó, Spblis ac Magnifici Domini Julii Comitis a Salmis et Nevoburgh in Oppido Zered, Alberto Abel Judice Benedicto Barosco et Urbano Forro in praedicto Oppido Zerdahely commorantibus Colonis, aliis etiam quam plurimis inibi legitime Convocatis et Praesentibus accessissent, idemque Regius Homo, dicto nostro testimonio praesenti introduxisset praefatum Franciscum Szöllösi in Dominium Ejusdem ac dicti juris Suae Mattis Regii in Eadem habiti Statuissetque Eandem et idem, eidem, ipsiusque haeredibus et posteritatibus universis, praemissae novae Donationis Suae Mattis et juris Regii titulis(!) ipsi incumbentibus, simul cum cunctis ejusdem utilitatibus et pertinentijs quibus libet perpetuo possidendam, nullo penitus tunc ibidem sed nec post Coram nobis in Capitulo contradictione apparente, tribus etiam diebus memoratis Regio et nostro Hominibus juxta Regni consuetudinem in Facie ejusdem Curiae Nobilitaris permanentibus. In cuius rei memoriam et testimonium Firmitatemque perpetuam praesentes nostras Literas Sigilli nostri munimine roboratas Eidem Francisco Szöllösi ipsiusque Haeredibus et posteritatibus universis dandas duximus et concedendas.

Datum sedecimo die Executionis praenotatae Anno Domini Millesimo quingentesimo sexagesimo nono; suprascripto (L. S.) Collatum.

Eredetije Pozsony vármegye levéltárában „A. XIII: 605“ jelzet alatt.

(27) 1572. január 18.

Nos Comes Nicolaus de Báthor Judex Curiae Sacratissimi Principis et Domini Domini Maximiliani II. Dei gratia Electi Romanorum Imperatoris semper Augusti ac Germaniae Hungariae Bohemiae etc. Regis, Archi Ducis Austriae etc. Memoriae commendamus per praesentes literas nostras, quibus expedit universis quod Egregius Magister Gregorius Balogh de Nebojsza Protonotarius noster, nostram personalem veniens in praesentiam exhibuerit et praesentaverit nobis quasdam Literas Magistri Domini Michaelis de Mere Locumtenentis officii Palatinalis Regni Hungariae ac praefati Domini nostri Imperatoris et Regis Consilarii etc. Adjudicatorias, pro parte Nobilium puellarum Annae et Catharinae filiarum nobilis condam Volfgangi, filii olim Francisci Apagi alias Füsy, filii olim Georgii similiter Füsy de Eaden Fiüs ut Actricum, contra Nobiles Lucam Posár de Marczelháza, tutorem nempe legitimum Nobilis pueri Georgii filii sui ex nobili condam Domina Anna, consorte sua, filia vero Nobilis condam Dominae Dorotheae consortis Nobilis olim Francisci Szöllősy, filiae videlicet olim Joannis Füssy de Füs: nec non Franciscum Filium

et Dominam Catharinam consortem Nobilis Francisci Szöllőssy, filiam Egregii condam Nicolai Gosztonyi ex Nobili condam Domina Clara, consorte ejusdem, filia vero prae notatae Dominae Dorothae, filiae dicti olim Joannis Füssy, fratris nempe carnalis annotati olim Georgii Füsy, procreatos, veluti in causam attactos, Posonii ultima die Termini celebrationis Judiciorum diei Dominicae Invocavit in Anno Domini 1571° qui Cis et ultra Danubium H. generaliter fuerunt prorogatae etc. Idem protototarius noster ex debito officii sui nobis fideliter retulit: quomodo ipse hujusmodi judiciariae Deliberationi etc. ad facies possessionis Apati etc. accessisset etc. Itaque eadem puellae Actrices etc. Inferiorem mediam partem Eisdem puellis Actricibus etc. Praeterea in territorio et intra veras metas ejusdem Possessionis Apati, quaedam quatuor foenilia etc. directa media Parte, a parte Fluvii Nittra eisdem puellis actricibus etc. Item eodem die ad facies Possessionis Nittra Vicsap etc. quarum quidem terrarum etc. medietas praefatis puellis actricibus etc. Demum feria tertia etc. ad facies Possessionis Krencse etc. sessiones colonicales etc. annotatis puellis actricibus etc. Possessionis Kuthna inter ipsas puellas actrices etc. pro loco Curiae Nobilitaris praefatis puellis actricibus etc. separatas et excisas pariter cum cunctis suis utilitatibus et pertinentiis quibuscumque manibus praefatarum puellarum Actricum dedisset et assignasset per easdem, omni eo jure, quod ad ipsas pertinere dignosca... perpetuo possidendas. In quorum omnium fidem

et testimonium memoriamque sempiternam praesentes literas nostras sub judiciali sigillo nostro etc. Partibus ipsis jurium suorum ad cautelam dandas duximus et concedendas. Datum in Possessione Nebojsza in festo Beatae Priscaë Virginis et Martiris Anno Domini 1572. Lectum et correctum per me Magistrum Gregorium Balogh de Nebojsza Prothonotario Domini Judicis Curiae Sacratissimae Caesareae et Regiae Majestatis.

Eredetiye Nyitra vármegye levéltárában a „Processus juridici litt. D. f. 20. N. 514. 1819“ jelzetű perirat „C.“ melléklete.

(24) (217) 1629. június 23.

Die 23. Junii, Nobilis Nicolaus Zeoleosy, Joannes et Paulus filii ejusdem, oneribus assumptis, totalem portionem bonorum cum terris arabilibus, pratis, sylvis campis, portis, piscaturis etc. in possessione Felseo-Zeöleös in Comitatu Nitriensi existentem habitam, usque tempus redemptionis, Nobili Georgio Paxy de Verebell et ipsius haeredibus universis, in florenis Ducentis hungar. cum eo juris et jurium, quod ad eandem restituendam dignosceretur, et quae eadem iidem fatentes possedissent. Depositio pecuniae autem seu redemptio bonorum in duobus terminis ipsis creditoribus deponatur per redimentes, neque enim bona ipsis redimentibus in primo termino depositionis Centum florenorum per creditores remittantur, nisi depositis aliis ducentis, quibus rehabitis integre, teneantur postmodum ipsis

redimentibus eadem bona, in integrum restituere, et non secus. Evictione assumpta etc.

Eredetije a nyitrai székeskáptalan levéltárában. Protocollum 60. Annor. 1629—30—31—32. pag. 71.

(265) 1702. augusztus 27.

Nos Capitulum Ecclesiae Metropolitanae Strigoniensis Damus pro memoria per praesentes, significantes quibus expedit universis. Quod Generosus Dominus Caspar Szöllősy, coram nobis personaliter constitutus, per modum solennis Protestationis et Contradictionis, Inhibitionisque, ac Praehibitionis, nobis Proposuerit ac detegerit, eandemque Contradictionem et Protestationem hungarico idiomate constructa, ac in certa signatura comprehensa, exhibuerit, ac praesentaverit huiusmodi sub tenore.

Én Szöllősy Gáspár. Az Tekintetes Esztergomi káptalan előtt solenniter protestálok és Contradikálok. Ez végett tudnyailik:

Elsőbben is: Az elmúlt 1702. Esztendőben Szent István király nap után. Felső Szölös nevő Helségben nemes Nyitra vármegyében. Bellay Ádám úrtól egy örökös nemes Kuriámat kíváltván. Ázomban másfelől titkon nevezett Bellay Ádám az Tekintetes Szörény Zsigmond Tragurnay Pál püspök úrnak eő nagyságának örökösen oda kötötte.

Másodszor: Ugyan Fölső Szölösön megh irt vármegyében, nemes Czekus Dávid úrnál vagyon zálogban örökös nemes Kuriám mely Kuriát eő nagy-

sága hatalmasul elfoglalta s most is birja s maga jószágához kapcsolván folyúl irt Püspök úr eö nagysága.

Harmadszor: Balla Erzsébet és Szobonya Judith Ásszonyoktól vásárolt és elfoglalt nevezett Püspök úr eö nagysága örökösen Fölső Szölösön folyúl irt vármegyében. Mind ezek ellen és akár mi sziny alatt inedált contractusok és jószágok vásárlása és elfoglalása ellen Fölső és mind pedig Álsó-Szölös nevö Helekben nemes Nyitra vármegyében soleniter protestálok, contradíciólok és megh irt Püspök úr eö nagyságát azoknak bírásátul s ususátul in-hibeádom.

Super qua quidem coram nobis modo proprio exhibita et peracta, praesentemque de verbo ad verbum, diminutione, immutatione et augmento absque omni inserta Protestatione et Contradictione, Inhibitioneque praesentes Literas nostras Testimoniales, sub Sigillo nostro Capitulari usitato et Authentico, Jurium publicatoris Contradicentis, ac quorum intererit futuram ad Cautelam necessariam extradandas esse duximus et concedendas. Comuni suadente Justitia. Datum ipsa Dominica duodecima Sanctissimae et Individuae Trinitatis Anno Domini 1702.

Eredetije az esztergomi főkáptalan levéltárában. Caps. 60. Fasc. 1. No. 22.

(272) 1721. március 19.

Infrascriptus recognosco vigore Praesentium Perillustrem ac Grosum Dominum Casparum Szöllősy de Fűlső Szülős certam Portionem suam Haereditariam in dicta Szöllős et quidem circiter tertiam Partem totius Possessionis ex Colonis Pecoribus Servien (tibus) 5 Inquilinis vero manuali labore servientibus Nro 10. constanter possedissem semperque in Gremio Dominorum Possessionatorum exstitisse. Cuius beneficio de toto et integro Successores quoque memorati pie defuncti Domini Casparis Szüllősy Perillustris nempe Dominus Balthasar Szüllősy et Domina Rosarja Szüllősy Perillustris ac Generosi Domini Alexandri Nagy Conthoralis gauderent et in actuali Dominio dictorum Bonorum essent. Et praeterea ipse Dominus Alexander Nagy in Paghó Sterus (!) Jobbagjonem unum et Inquilinum similiter unum in Pago vero Cocsin (!) itidem Inquilinum unum et in Pago Soporny Colonum unum possedisset. In Cuius rej fidem praesentem dedi recognitjonem. Nittriae die 19. Mensis Martij Anno 1721 Sigismundus Rudjnanszkj Inelyti. Cottus Nittriensis Judlium m. p. (L. S.).

Eredetije Pozsony vármegye levéltárában „F XIII : 605“ jelzet alatt.

(274) 1726. december 30.

Nos Capitulum Cathedralis Ecclesiae Nitriensis, memoriae commendamus Tenore praesentium significantes, quibus expedit Universis; Quod Die et Anno infrascriptis Egregius Balthasar Szöllösy et Nobilis Domina Rosalia itidem Szöllösy, Egregij Stephani Alexandri Nagy Conthoralis Coram Nobis Persolatiter constituti, onera, et qualibet Gravamina universorum Haeredum, et omnium Successorum suorum, ac eorum quorum interest, vel interesse potest, super se assumentes adque levantes, matura et exacta Animorum suorum Deliberatione intra se praehabita sponte, et libere exhibuerunt Nobis et praesentarunt subnexam Fassionem suam Perennalem, Idiomate hungarico concinnatam, quam vivae quoque vocis suae ministerio Coram Nobis confirmaverint, et praesentaverint huius tenoris. Mi alább is megirt, Ráttó Csöpönt lakozó, néhai Istenben üdvözült Szölösy Gáspár Átyánk Urunk maradéky, úgymint Szölösy Boldizár, és Szölösy Rosália, Nemzetes és Vitézlő Nagy István Sándor Úr Házastársa, magunkra vállalván, mind (Isten kegyelméből) már lött magzatinknak; úgymint Én Szölösy Boldizár: Gáspár, Joseph és Juliánna, én pedig Szölösy Rosália: Sándor, Joseph és Borbálya Fiainknak és leányainknak, mind pedig ezután leendőknak, maradékinknak, Successorinknak, és mindazoknak, akiket ezen alább megirt dolog valami módon illethe, vagy illethe, terheket. Adgyuk tudtára mindeneknek, akiknek illik, és vallyuk ezen leve-

lünknek rendiben. Hogy az minemő Házhelyekből, és azokon lakó némöly Sellerekből, szántóföldek-ből, Rétekből, Pusztaszölökből, és más akármi néven nevezendő pertinentiákból és utilitásokból álló Jóságot és Portiót birtunk mi ekoráig, vagy ezután is, magunk vagy maradékunk és Succesorink birhattak volna, Fölső és Alsó Szölös nevű s nemes Nitra Vármegyében levő Helységekben, s azoknak Határiban. Mivelhogy azon említett egész Jóságunk és Jusunk (még in Anno 1696. néhai Istenben üdvözült Szörény Sigmond Traguriai Püspök, nem külömben Istenben kimult Szörény Gábor s annak maradéki, és Szörény László, akori Bajnai plebánus, most pedig Dulcinai Püspök a föllyül meg nevezett két egész Helysigeiben, s consequenter meg irt Jóságunkban is Donatione Palatinali mediante lött just Statutiojokra nízve) még most is pör alatt függöben volna? Ahoz képest Mi akarván inkább magunkat a Nemes Királyi Tábla, az elmúlt 1700 és 1719 esztendőkhben lött determinatiojának tenora szerint, az Amicabilis Tractához alkalmaztatnunk s ahoz ragaszkodnunk, hogy sem mint az alkalmatlan pör által (akinek kimenetele kétséges) magunknak fáradságot, költséget s netalán kárt szerezniünk, és más hasznossabb és alkalmatossabb jóságot compareálnunk, nevezett jóságunkat azon egész jussal, akivel mi birtuk, vagy birhattuk volna, adtuk és örökössen bocsátottuk, föllyebb említett Méltóságos Püspök Szörény László és Szörény András, néhaj Istenben üdvözült Szörény Gábor fiának, Eönagyságának és cökegyel-

minek kétezer, kétszáz Rhénusi forintért. A möly kétezer, kétszáz forintot említett Püspök Szörény László úr Eönagyságától in instanti egiszlen föl is vettünk, semmi just, vagy proprietást magunknak vagy praescriptusinknak azon jószágban fönt nem tartván, hanem azt egiszlen sokszor említett Szörény László Püspök, és Szörény Ándrás Uraimékra, Successorikra, Legatariusikra, és respective maradéikra transferálván; és azon egisz jószág iránt való akármöly rendbéli leveleket is (bona fide christiana) Eönagyságának s Eökegyelmiknek resignálván. Contradictione, Revocatione, Inhibitione, alijsque quibusvis excogitabilibus juridicis remedijs non obstantibus, neque obstare volentibus. Mölynek nagyob bizonyosságára és ereire adtuk ezen saját kezünk irásával és pecsétünkkel megerősített levelünköt, és ezen vigezisünköt, a Nemes Nitrai Káptolomban föl is vallottuk. Actum Nitriae Vigesima Nona Decembris Anno Domini Millesimo Septingentesimo Vigesimo Sexto. Szöllősy Boldizsár mp. (L. S.) Szöllősi Rosália manu Mariti, cruce autem propria (X) et Sigillo ejusdem Domini Mariti (L. S.). Unde Nos super hujusmodi fassione Perennali praedecarati Egregij Balthasari Szölősy, ac Nobilis Dominae Rosaliae similiter Szölősy, modo quo suprafatis praesentes Litteras Nostras Testimoniales, Saepetitulatis Dominis emptoribus, Jurium eorum, et quorum interest futuram uberioremqe ad Cautelam sub Sigillo Nostro Capitulari usitato et Authentico extradandas esse duximus, et concedendas; harum Nostrarum vigore et Testimonio

Litterarum mediante. Joanne Rácsay Letore etc.
Datum feria 2da proxima post Dominicam infra
Octavam Nativitatis Domini, in diem 30. Mensis
Decembris incidente, A^o Di Millesimo Septingen-
tesimo Vigesimo Lexto.

Eredetije a nyitrai székeskáptalan levéltárában. Protocol. 95. A.
1724 ad 1727. fol. 273—274.

(28) 1738. május 18.

Mi alább is Subscribáltak Szöllösy Boldizsár
és Szöllösi Rosalia (Nzetes Nagy Sándor István
uram Hütvöse) egy testvér Átlyafiai tudossá teszük
mindeneknek az kiknek illik ez levelünknek tenorá-
val; hogy Vágh-Szerdahelly helységben ezen Nes
Posony vmegyében két fertálbul álló egy Curiát,
mint két részről Méltóságos Esztergomi Érsek
Jobbágy házaj szomszédsági között levőt üdvözült
Praedecessorunk öreg Átlyánk Szöllösi Pál, ugy
mint boldogult Szöllösi Ferencz Elejüktül condes-
cendált, Nzetes Kupricz Benedeknek adván Zálog-
ban. Mivel pedig Nzetes Kupricz Benedek mara-
déki között az impignoratitia levél per varias tem-
porum revolutiones el talált veszni, amint magok
is mondják eö kglmek s ha successu temporis meg
találnék is, nullius sint (!) vigoris, verum hae prae-
sentes robur obtineant firmitatis, és azért bennün-
ket annak Successori Nzetes Kupricz György s
Kupricz Eörsébeth meg találván, kértek azon, hogy
valamel pénzeket nékik superinscribálnánk, had

kiváltásnak idején ex ratione non remonstrationis literarum pignoratitiarum pénz nélkül el ne essenek a Jóságatul; mint hogy azért mink Szöllösi Pál Eleink Signaturáiban föl találtuk, hogy azon Curia cum tota sua Circumferentia et pertinentiis universis ötszáz kilenczvennégy forintokban id est 594 fl adatott ad pignus, mellyet is Lölkünk sértődésivel el titkolni nem akarván, hanem ex dictamine Conscientiae nostrae, cum assumptione evictionis supra nos, az föllöl exprimált summában birni cum omnibus utilitatibus et ab antiquo ad Eandem pertinentiis olyan képpen engedték, hogy szabad tetszésünkön fog állani akár melly Esztendőben is szokottt erminuskor Szent-György napkor annak redemptiója mediante aestimatione aedificiorum in Statu moderno extantium eö kegelmek is és successori vagy medio tempore másnak impignorálni akarnak, az olyan is ad privatam tantum nostram admonitionem circa praecensitum tempus sub poena amissionis pecuniae investitae cum omnibus pertinentiis sine onere existentibus remittálnyi tartozzanak. Mellynek nagyob állandóságára, elhitelire ezen syngraphainkal meg erősitett levelünket adgyuk. Költ Nagy-Szombat 18^a Majj Anno 1738. (L. S.) Szöllösi Boldizsár m. k. — (L. S.) Szöllösi Rosalia manu supra dicti Mariti. — Collatum per Ord. Notarium m. p.

Eredetije Pozsony vármegye levéltárában „A. XIII : 605“ jelzet alatt.

(30) 1752. június 3.

Protocollum 107 Ænnorum 1752 ad 1754. pag. 50. Protestatoria Contradictio Egregii Stephani Alexandri Nagy. Nos Capitulum Cathedralis Ecclesiae Nittriensis memoriae commendamus, tenore praesentium significantes, quibus expedit universis. Quod Egregius Stephanus Alexander Nagy, nostram personaliter veniens in praesentiam, in forma solennis protestationis, contradictionisque, et reclamationis subnexam protestatoriam Contradictionem suam latino idiomate conscriptam, concinnatam exhibuerit nobis, et praesentaverit, quam praevie perlectam, vivae etiam vocis suae eloquis ratificavit, et roboravit, tenoris et contextus istiusmodi: Coram Venerabili Capitulo Ecclesiae Nittriensis Egregius Stephanus Alexander Nagy in forma Solennis Contradictionis, et protestationis sequentibus detegeret: Qualiter Nobilis Domina Rosalia Conthoralis sua, filia Casparis, filii Pauli, filii Nicolai Szöllösy, ex Coniuge Catharina filia Joannis Bodics, huius Conthorali Dorothea filia Mathaei Csöpöny, anteactis annis, et temporibus de Bonis a dictis progenitoribus in Possessione Alsó Csöpöny Incliti Comitatus Posoniensi adjacentibus, et alibi remansis, cum fratre suo Carnali, et uterino Balthasare olim Szöllösy incundo divisionem, eandem nimis praejudiciosam esse adverteret, ex eo etiam, quod occasione divisionis Literae neque comunicatae, neque in paribus extradatae fuissent; ac ideo ne quispiam consensus adesse videatur, idem protes-

tans tam in persona sua, quam antelatae Conthorialis suae, successorumque suorum cum eadem susceptorum praeattactae totali Divisioni contradicit, protestando, et protestatur contradicendo palam, publice, et manifeste petens desuper solitas sub authentico elargiri Literas Testimoniales. Unde nos super huiusmodi antelati Protestantis in praevio modo nobis exhibita, ac viva etiam voce ratificata, et roborata protestatoria Contradictione, praesentes Literas Nostras Testimoniales sub Sigillo Nostro Capitulari usitato et authentico iurium eiusdem Protestantis, et quorum intererit futura pro cautela necessarias extradandas esse duximus et concedendas, communi suadente Justitia. Paulo Tarnoczy Lectore, Joanne Ladislaides Cantore, Michaelae Beznák Custode, Georgio Ujlaky Cathedrali, Michaelae Ribinyi Trenchiniensi, Ignatio Hozlpek Graduensi, Archi-Diaconis, Joanne Szajtler, et Andrea Tóth praefatae Cathedralis huius Ecclesiae Nittriensis Canonicis, Deo in Eadem jugiter famulantibus. Datum Sabbatho proximo ante Dominicam secundam post Pentecosten in Diem Tertium mensis Junii incidente. Anno Domini Millesimo Septingentesimo Quinquagesimo Secundo. Anno 1752do die 3. Junii Egregius Stephanus Alexander Nagy personaliter in Capitulo Nittriensi constitutus praesentem contradictoriam protestationem vivae vocis suae ministerio eandem confirmando exhibuit. Nitiriae, die et Anno quibus supra. Coram me Paulo Tarnóczy C. N. Coram me Andrea Tóth C. N.

Eredetije a nyitrai káptalan levéltárában.

(29) 1823. december 1.

Mi Posony Vármegye Egyházi Fő Rendei, Ország Fő Zászlóssai, Naggyai, és Nemesseinek Öszvesége adjuk tudtára e' jelenvaló Levelünk Rendeivel, mindenkinek a' kiknek illik, hogy midőn mi a' mái alább irtt Napon, és Helyen az Első, és Második Al Ispányainkkal, Szolga Biráinkkal, és Eskütyeinkkel együtt számossan öszve jöven dicsőségessen országló Fejedelmünk Szolgálatyát, és a' köz Jót érdeklő Tárgyoknak Felvétele és Elintézése végett Közgyűlést tartottunk volna; Ugyanakkor *Megyénknek alsó Csöppöny nevezetű Helységéből származó, 's mostanság Tekéntetes Toronthál Vármegyében lakó Szöllősy Lajos Úr* illendő Kéréssel eleibünk járolván a' végett Könyörgett, hogy Nemességéről Bizonytságot tenni, és arról hiteles Tanú Levelünket kiadni méltóztatnánk, — Kinek is ebbéli Esedezését elfogadván, ezennel bizonyítjuk, hogy néhai *Szöllősy Gáspár e' Megyénknek akkori Fő adó Szedője, későbbben pedig al Ispánya*, és ennek Fiai Gáspár, Pál, József, 's György a' legfőbb Rendeletekhez képpest. *1766-ik Esztendőben*, 's Kisasszony Hava 26-kán folytatva tartatott nemesi Vizsgálatnak alkalmával előterjesztvén néhai dicső Emlékezetű 2-dik Maximilian Királynak *néhai Szöllősy Ferencz*, 's *maradékai* Részére Megyénkbéli Szerdahely Helységben fekvő curialis Telek eránt 1569-dik Esztendőben 's Szent Mihály Hava 28-ik Napján Költt, 's tiszta Bevezetéssel nyomosétott kegylmes

Királyi adomány Levelét, — és ugyan azon Szöllősy Ferencztől való Származását bémutatván, valamint szinte háborgattatlan gyökeres, 's nyilvános Megyebéli Hivatalokkal is diszesétett Nemességének gyakorlása is mint magára, mint Elcire nézve bizonyos lévén, — ezeknek Következéséül Gyermekével egyetemben Megyénkbéli valóságos Nemesseknek Lajstromában béiktattatott legyen; — Mellyekhez képeest, minthogy a' Folyamodónak ugyan azon béiktatott néhai Szöllősy Gáspárnak szinte béiktatott József Fiától való születése Nyilvános s' Köz Tudományú volna, de ezen föllül az előmutatott hiteles Keresztkönyvi Vonaték által is megbizonyíttatna, sőt valamint ez előtt a' Nemzetségbéli Eldődjei megyebéli Köz Hivatalokat viseltek volna, úgy az Esedezőnek onoka Rokonna Szöllősy Elek Úr most is e' Megyében Második Fő adó szedői Tisztséget viselne, — nem lévén valóságos, 's tökéletes Nemessége, 's ennek folyvásti gyakorlása eránt leg kissebb Kécség is, ugyan annak Bizonyságául Kiadtuk, a' Megyebeli Köz Ügyészünknek minden Ellenvetése nélkül e' jelen való hiteles Tanu Levelünket, a' Köz Igazság úgy hozván magával. Költt Posony Szabad 's Királyi Városban 1823-ik Esztendőben 's Karácsony Hava 1-ő napján folytatva tartatott Köz Gyűlésünkből. — Beleházi Bartal György s. k. Tek. Posony Várm. 1. Al Ispánja. Nagy Károly s. k. T. N. Posony Vármegyének Tábla Birája. Alsó Lehotai Scultety Dál s. k. T. Posony Vgye Tábla Birája. Frank Alajos s. k. ugyan azon T. N. Megyé-

nek Tbla Birája. Galánthai Fekete Ferencz s. k. ugyan azon T. N. Megye Tábla Birája. Szamosszeghy Petók János s. k. T. N. Posony Vgye Fő Szolga Birája. Elefanthi Butsy Antal s. k. azon T. N. Poson Vgynk Esküttje. (P. h.) Kiadta Kis-Jókai Takács Gáspár s. k. T. Posony Vármegye Fő Jegyzője. *1824-ik Esztendőben*, Pünkösdi Hava 18-án 's több következet Napjain Nagy-Becskerek Mező Várossában folyvást tartatot Nemes Torontál Vármegyének köz-Gyűlése alkalmával, Tekéntetes Nemes Posony Vármegye által, Szöllősy Lajos Megyebeli Eskudt Urnak valóságos Nemességéről kiadatott ezen hiteles Bizonság Levél, felolvastatván, és hirdettetvén, 's nem lévén iránta a Tiszti Ügyésznek is semmi ellen-vetése, annak erejével, fenn nevezet Szöllősy Lajos Ur, két törvény és természet szerint való Gyermekeivel, úgy mint György, és Ernesztel együtt, a Megyebeli Nemes Urak Lajstromába be iktatot. Költ mint előb Tettes Nemes Torontál Vármegye első al-Jegyzője Nagy Antal s. k. által.

Eredetije Szöllősy Kálmán birtokában.

Regestrum.

Literalium Documentorum familiae Szöllősy servientium per Gasparem Szöllősy Anno 1747 confectum.

Fasciculus Primus.

- A.* Donatio super tota Possessione Alsó Csöpöny alias Bocz pro Nobilibus Matheo quippe Csöpönyi filio francisci Sigmond de Alsó Csöpöny, ac Martino Rohács filio Laurentii Rohács ex Nobili Domina Agatha Csöpenyi praegenito, nec non Michaelae Gyimes, ac Georgio Csulák de praefata Alsó Csöpöny, et ex pietate et Clementia Regia Domina Agatha Csöpönyi filia praefati olim francisci Sigmond consorte dicti nobilis Laurentii Rohács, item Barbara Filia olim Joannis Thárnok, consorte nobilis Martini Zarka, ac Puella Margeritha Padóchy, olim Nicolai Padóchy filia, de praedita Alsó Csöpöny, heredibus utriusque sexus, Viennae Anno 1568 die 8va Junii a Maximiliano 2do emanata, cujus statutio exstat in Venerabili Archi-Capitulo Strigoniensi.
- B.* Accorda inter Adamum Thessény et nobiles Dominas Agatham Sigmond aliter Csöpenyi, Laurentii Rohács, Annam Sigmond aliter Csöpenyi Gre-

gorii Kamochay consortes et reliquos ibidem denotatos, respectu impetratione unius Curiae per defectum Joannis Thárnok in Alsó Csöböny. Anno 1579 celebrata.

- C.* Fassio Pignoratitia Nobilis Dominae Judithae Duló, Relictae Georgii Bori, qua tutricis prolium suarum Domino Caspari Szöllősy 1695 facta.
- D.* Venditionales Dominae Barbarae Rimer, Relictae Georgii Viszolai et filiae suae Judithae quippe Viszolai-, quibus mediantibus a Catharina Szöllősy acquisitum et inoneratum fundum vendit Joanni Vitman et consorti ejusdem.
- E.* Divisio inter Relictam Nicolai Szöllősy, natam Catharinam Bodich, et filios ejusdem Paulum et Joannem, filiam item Juditham Szöllősy Anno 1642. die 20ma Octobris Coram Nonnullis celebrata.
- F.* Divisio inter Successores Pauli Szöllősy, Stephanum utpote et Casparem, ac filias Catharinam et Juliannam necnon Relictam Viduam Juditham Groff, Anno 1686: 27mo Aprilis inita, in duplici exemplari.
- G.* Venditionales Emerici Kotsály, quibus mediantibus transfert et vendit unum fundum in Alsó Csöböny Joanni Király et Conthorali ejusdem Judithae Viszolay.
- H.* Evocatorum Mandatum ad Tabulam Regiam ad instantiam Nobilium Adami Csöpenyi et Dominae Dorotheae Csöpenyi Relictae Nobilis Joannis Bodich, contra Comitem Liechteinstein collimitaneum Dominium Sempthe Possidentem, ratione certorum aggerum in Territorio Possessionis Alsó Csöböny,

in Conservationem arcis erectorum, Anno 1592:
in Festo Sanctae Dorotheae emanatum.

- I.* Fassio Pignoratia Nobilis Dominae Dorotheae Csöpenyi genero suo Nicolao Szöllösy facta.
- K.* Certa assecuratio inter Nobilem Dominam Relictam Nicolai Szöllösy notam Catharinam Bodich, et filios Joannem et Paulum Szöllösy ac filiam Juditham nempe Szöllösy Anno 1634. 29^a februarii intervenita.
- L.* Anno 1695. die vero 20ma Martii in Possessione Alsó Csöpöny incaminatus Processus Joannis Szabadhegyi vigore certarum Cessionalium contra Nobilem Casparem Szöllösy intuitu certorum bonorum in praedita Possessione existentium in praefato processu uberius deductorum.
- M.* Donatio super una Curia Nobilitari in Possessione Alsó Csöpöny existente, ex defectu Joannis Thárnok, pro Nobilibus Adamo Thessény et Joanne Rohody a Rudolpho Secundo pro utroque sexu Anno 1578. 12ma Aprilis Posonii emanata; Statutio ejusdem sub hac literis cum Contradictione.
- N.* Donatio super integra Possessione Alsó Csöpöny Sigismundi regis Ladislao Ráthólth de Alsó Csöpöny pro utroque sexu Anno 1415. in festo fabiani et Sebastiani Constantiae facta, ejusdem prima statutio ibidem.
- O.* Inquisitio ad instantiam Domini Casparis Szöllösy ratione certorum Inquilinorum, et Terrarum in Alsó Csöpöny Anno 1695. die 15^a Martii peracta.

- P.* Fassio Pignoratitia super una, unius et mediae Sessionis Curia Nobilitari in Possessione Ekbell Comitatus Nitriensi adjacente existentis, per Dominum Andream Bodicz Petro et Paulo Vajay Anno 1652. feria 3^a proxima post Dominicam Sanctissimae Trinitatis facta.
- Q.* Contradictio Domini Balthasaris Szöllösy super certa praetensiva accorda et compromisso inter Dominium Semphthaniense et compossessores Possessionis Alsó Csöpöny respectu metalium differentiarum ejusdem Possessionis celebrata, in Capitulo Strigoniensi Anno 1717. facta.
- R.* Mandatum Evocatorium ad instantiam Petri Kamochay et Adami Csöpenyi ratione repetitionis Lineae metalis Territorii Possessionis Alsó Csöpöny concernentis a Joanne Zékell et consorte ejusdem Dorothea Török Anno 1592. emanatum.
- S.* Certa Recognitio Stephani Radványi super percepto sonipede a Domino Paulo Szöllösy, qua mediante sibi obvenire debentia mobilia universa cedit Domino Paulo Szöllösy.
- T.* Certa Accorda inter Orphanos Petri Kamochay et Barnabam Zeph in Sedria Comitatus Posoniensis facta Anno 1604.
- U.* Mandatum novi Judicii ad instantiam Joannis Rohács contra Nobiles Stephanum Álya et Dominam Ursulam Relictam Nobilis Ladislai Kereszthúry respectu Sylvae Kos-Erdő vocata intra veras metas Possessiones Alsó Csöpöny sitae, Anno 1597. in festo Ascensionis emanatum.

- V. Certa Accorda et compositio inter Juditham et Joannem Szöllösy Anno 1645. in festo Nativitatis Joannis Baptistae facta.
- X. Donatio super una Curia Nobilitari in Possessione Vágh Szerdahel Comitatus Posoniensi adjacenti existenti, pro Domino Francisco Szöllösy heredibusque ejusdem utriusque Sexus a Maximiliano 2do Anno 1569. 28no Septembris Posonii emanata, cujus prima Statutio ibidem inserta.
- Y. Venditionales Dominae Annae Bossányi Conjugis Emerici Spáczay, quibus mediantibus vendit unam Curiam desertam Domino Caspari Szöllösy Anno 1686. in Festo Sancti Joannis chrysostomi emanatae.
- Z. Contradictio et simul inhibitio Laurentii Rohács Nominibus etiam Nobilium Dominae Agathae Sigmond aliter Csöpenyi, consortis suae, ac Joannis filii sui ex eadem Domina Agatha procreati, contra Nobiles Paulum Áplár et Thomam Bor, ejusque consortem Dominam scilicet Catharinam Filiam Nobilis olim Michaelis Gyms de Álsó Csöppöny, ac alios quamplurimos, ne Bona sua quoquomodo abalienent, in festo Purificationis Beatissimae Virginis in Archi-Capitulo Strigoniensi Anno 1588. facta.
- A.A. Certa Accorda qua mediante Dominus Balthasar Szöllösy et Soror ejusdem Rosalia aequae Szöllösy ex Bonis Matris contentam reddiderunt Magdalenam Majláth ex eadem Matre condescendentem, Anno 1727. 1ma Februarii in Archi-Capitulo Strigoniensi facta.

Fasciculus Secundus.

- A.* Literae remissionales quibus remittuntur certae Terrae Balthasari Szöllösy et Consorti ejusdem Elisabethae Grassalkovics Anno 1727. 10. Junii per Franciscum Fekér.
- B.* Literae redemptionales quibus redimuntur 5. jugera Terrarum, item ea occasione una Terra a Joanne Szobotovich per Balthasarem et Rosaliam Szöllösy Anno 1728. 30. Maii.
- C.* Literae Pignoratitiae Domini Joannis Ürményi, quibus unum fundum desertum cum 3. jugeribus Terrarum oppignorat Joanni Jeleni et consorti ejusdem Evae Szente, Anno 1728. 1^a Junii, hi vero in Summa investita eundem fundum cum appertinentiis transtulerunt in Balthasarem Szöllösy Anno 1731. 4^a Augusti.
- D.* Literae Pignoratitiae quibus Anna Mészáros Demetrii Ürményi, et Elisabetha Mészáros Blasii Kotsány Conthorales, hortum vulgo gyöpi-kert oppignorant Paulo Szöllösy Anno 1640. 1^a Januarii.
- E.* Fassinio peremalis Dominae Catharinae Gyimes Conjugis Thomae Bor, filiae vero Donatarii Michaelis Gyimes, Laurentio Rohács super uno fundo Inquilinario et 4 jugeribus Terrarum Anno 1584. facta.
- F.* Literae Pignoratitiae quibus oppignoratur hortus vulgo gyöpi-kert vocatus per Michaellem Komló Paulo Szöllösy Anno 1658. 1^a Maii.
- G.* Literae Pignoratitiae alterius Ordinis super eodem horto, quibus Demetrius Ürményi et Consort

ejusdem Anna Mészáros eundem hortum Anno 1664. 14^a Junii oppignorant Paulo Szöllösy.

- H.* Literae Pignoratitiae Elisabethae Mészáros Relictae Martini Molnár quibus oppignorat hortum gyöpi-kert vocatum Paulo Szöllösy et Conthorali ejusdem Judithae Gróff.
- I.* Recognitionales Balthasaris Majláth super florenis 200 Caspari Szöllösy debitis Anno 1690. 1ma Julii.
- K.* Literae Redemptionales quibus redimuntur duo jugera Terrarum a Georgio Bereczky per Balthasarem Szöllösy Anno 1717. die 27ma Aprilis.
- L.* Literae Pignoratitiae Rosaliae Szöllösy quibus oppignorantur duo jugera Terrarum, et Anno 1727. a Georgio Horváth 20ma Februarii per Balthasarem Szöllösy redimuntur.
- M.* Literae Pignoratitiae Balthasaris Szöllösy quibus unum fundum inquilinarium oppignorat Stephano Áczél ad octo Annos, Anno 1723. 6^a Maii, et 23^a decembris Anno 1732. redimit in florenis 50.
- N.* Fassio perennalis Nicolai Kotsány, qua mediante vendit perennaliter Curiam suam in Possessione Álsó Csöpöny existentem Domino Balthasari Szöllösy in floreis 110. coram Archi-Capitulo Strigoniensi 5^a Octobris Anno 1732.
- O.* Transactio et compromissum inter Paulum Szöllösy et Paulum Vajai, qua fratris sui Petri jura sustentantem, interventu, qua mediante compromittunt in diem 9^{nam} decembris 1654. pro terminandis ad invicem habitis negociis Tyrnaviam Anno 1654. 1ma Decembris emanata.

- P.* Literae Pignoratitiae Casparis Szöllösy et Conthoralis ejusdem Elisabethae Sántha, quibus oppignorant 5. jugera Terrarum in Alsó Csöpöny Domino Michaeli Forgács in florenis 60. in festo Sancti Georgii Anno 1690. a Domino Forgács redimuntur et per Balthasarem ac Rosaliam Szöllösy de-nuo Joanni Szöcs oppignorantur.
- Q.* Literae Pignoratitiae Judithae Sebestény, quibus Anno 1692. 19ma Aprilis oppignorat Curiam suam Alsó Csöpönyensem Domino Caspari Szöllösy.
- R.* Fassio Pignoratitiae qua mediante Paulus Áplár oppignorat Curiam suam Alsó Csöpönyensem in florenis 150. ad 5 annos Laurentio Rohács coram Prothonotario Gregorio Balogh Anno 1588. feria sexta post festum Sancti Thomae celebrata.
- S.* Cambium inter Joannem Szabadhegyi et Casparem Szöllösy 26^a februarii Anno 1671. inter-ventum.
- T.* Fassio Pignoratitiae Georgii Kamochay et Ádami filii sui ex Domina Anna Csöpenyi progeniti, qua mediante oppignorant unan sessionem inquilinariam Domino Michaeli Perehedi, Directori Causarum Regalium Anno 1585 die et in festo Sancti Michaelis coram Archi Capitulo Strigoniensi facta.
- U.* Cambium inter Nicolaum Szöllösy et Ándream Keresztúri Anno 1620. 22da Maii interventum.
- V.* Literae Redemptionales quibus 5. jugera Terra-rum apud Georgium Honu in pignore existentia per Paulum Szöllösy Anno 1682. 26^a Augusti redempta sunt.

- X.* Genealogia Familiae Szöllösy per Dominum Casparem Szöllösy elaborata.
- Y.* Literae Pignoratitiae Joannis Horváth Consortis et Magdalenae Csöpenyi quibus oppignorant 5. jugera Terrarum Joannis Bodics Relictae Anno 1600.
- Z.* Joannes Szabadhegyi convictus in poena Violentiae in satisfactionem Assignat 3. fundos inquilarios cum uno jugero Terrarum Domino Caspari Szöllösy in florenis 150. Anno 1701. 3^a Julii.
- A.A.* Literae Pignoratitiae quibus mediantibus Frusina Bertalan oppignorat Paulo Szöllösy unum fundum cum 5. jugeribus Terrarum Anno 1616. 1ma Januarii in florenis 105.
- B.B.* Literae Pignoratitiae Juliannae Szöllösy, quibus unum fundum cum aliquot jugeribus Terrarum oppignorat Caspari Szöllösy Anno 1686. 29na Aprilis in florenis 80.
- C.C.* Literae Pignoratitiae Barbarae Bene quibus unam curiam suam desertam cum 4. jugeribus Terrarum oppignorat Paulo Szöllösy Anno 1651. 15^a Augusti in florenis 150. praeter aedificium.
- D.D.* Literae Pignoratitiae Joannis Szöllösy quibus unum fundum inquilinarium oppignorat cum 2. jugeribus Terrarum Paulo Szöllösy Fratri suo Anno 1647. 2da Julii in florenis 80.
- E.E.* Literae Pignoratitiae Gregorii Pap et Consortis ejusdem Judithae Szöllösy, quibus unum fundum inquilinarium oppignorat Affini suo Paulo Szöllösy Anno 1647. 3^a Julii.
- F.F.* Literae Pignoratitiae Magdalenae Csöpenyi, quibus oppignorat 5 jugera Terrarum Relictae Joannis

Bodies Anno 1606. 26^a Augusti, quae per Praedecessores meos redempta sunt.

G. G. Certa Litera Pignoratitia, qua mediante Pap Marinka oppignorat cum consensu Domini Balthasaris Szöllösy Bonum a se possessum Also Csö-pönyiense Georgio Horváth, Anno 1713. 16^a februarii, quod per Balthasarem Szöllösy successive redemptum est.

Fasciculus Tertius.

- A.* Donatio super tota Possessione Also alias Ráthó Csöpöny per defectum Ladislai Ráthó, Nicolai Perehedi, heredibusque et posteritatibus ejusdem utriusque sexus, ultima Martii Anno 1582. facta.
- B.* Quietantia Joannis Schveninger super perceptis a Domino Caspare Szöllösy florenis 191.
- C.* Literae Pignoratitiae quibus Gregorius Keresztúri Portionem suam ratam apud fratrem suum Ladislaum existentem in florenis 425. oppignorat Georgio Berényi in eadem Summa acceptis desuper florenis 175. Anno 1641 in festo sancti Joannis celebratoe.
- D.* Certa Litera qua mediante Andreas Bondor Incola Szerediensis ob debitum passivum apud Thomam Sántha contractum et pro illo tempore per eundem inimplanabile, cedit domum suam usuandam praefato Thomae Sántha 3^a Januarii 1648.
- E.* Reversales Francisci Sántha quibus recognoseit se respectu portionis also Csöpönyiensis per Domi-

num Casparem Szöllösy plene contentatum esse
11ma Maii 1687.

- F.* Fassio Pignoratitia qua mediante Sophia et Elena Csöpenyi Francisci condam Csöpenyi Filiae impignorant Portionem suam ex una nobilitari sessione constantem in florenis 16. in Possessione Közép vel Kis Csöpöny Alexio Thurso Sabbatho ante Dominicam Judica Anno 1541.
- G.* Fassio Pignoratitia, qua mediante Joannes de Kalva et Stephanus de Majthény oppignorant certa bona in Comitatibus Nitriensi et Barsiensi existentia Joanni de Csepeny.
- H.* Certa accorda inter Paulum Szöllösy et Franciscum Ujvári respectu certae Violentiae Anno 1675 8-va Aprilis interventa.
- I.* Certae Literae Certificatoriae ad instantiam Petri Kamocsay et Andrae Zyles contra Mathiam Bacs-kádi et Consortem ejus Dorotheam Török ad rehabilitationem literalium instrumentorum Bona Alsó Csöpönyiensa concernentium confectae.
- K.* Certa Accorda, Fassio item una, et divisio similiter una inter Familiam Csöpenyi omnia omnino respectu honorum Közép et Alsó Csöpönyiensium celebrata, tantummodo in paribus hic existentia.
- L.* Divisio inter Sophiam Bobrázy Thomae Sántha Relictae et Proles ejusdem coram nonnullis convocatis amicabiliter Anno 1680. 3^a Maii terminata.
- M.* Processus impensorius ex parte Dominae Justinæ Benke contra Casparem Szöllösy Anno 1697. 4^a Februarii evectus.

- N.* Litera Pignoratitia Judithae Gróff Pauli Szöllösy Relictae qua mediante oppignorat unam Terram in Territorio Szerediensi in florenis 20. Stephano Madaczko 14^a Februarii Anno 1686.
- O.* Divisio inter successores Thomae Sántha inter Stephanum videlicet et Franciscum Sántha Elisabetham item Sántha Casparis Szöllösy Consortem respectu domus Szerediensis et appertinentiarum ejusdem celebrata.

Fasciculus Quartus.

- A.* Inhibitio et Contradictio Domini Stephani Munkácsi qua Domini Sempthariensis fiscalis respectu metarum in praefatum Dominium et Álso Csöpöny interposita.
- B.* Finalis accorda et compromissum qua mediante praefata metalis differentia inter Dominium sempthariense et Possessionem Álsó-Csöpöny medio certorum Dominorum Convocatorum finaliter decisa et cum metarum etiam erectione terminata est.
- C.* Inquisitio pro Parte Compossessorum Álso-Csöpönyensium respectu metarum praefatae Possessionis per Judicium 17ma Junii Anno 1715. peracta.
- D.* Fassinio certa Pignoratitia qua mediante Georgius Bori in complanationem florenorum 950. Thomae Pálffi debitorum impignorat in praefata summa Portionem seu Curiam suam Nobilitarem Álso Csöpönyensem dicto Thomae Pálffi, usque redemp-

tionem coram Capitulo Posoniensi Anno 1671. celebrata, hic in Paribus existens.

E. Quietantia Dominae Annae Bossányi Emerici Spáczai Consortis super imperialibus 45. a Domino Caspare Szöllősy titulo Auctionis levatis 4^a Januarii 1697.

F. Divisio inter Melchiorem et Balthasarem Patrem meum, Rosaliam item Szöllősy, Casparis Szöllősy Successores, 20ma Decembris Anno 1711. celebrata.

G. Fassio perennalis Comitio Michaelis Thurso, qua mediante vendit Curiam suam Nobilitarem Also Csöpönyiensem perennaliter Stephano Budai aliter Szabó et Frusinae Bertalan consorti ejusdem 18^a Januarii Anno 1631 emanata.

H. Testimoniales et recognitio Gregorii Pap quibus recognoscit Dominum Paulum Szöllősz florenos illos 100. Quibus tenebatur Domini Joannis Farkas Conthorali, persolverisse.

I. Puncta Accordae inder Joannem Szabadhegyi et Casparem Szöllősy respectu certae Violentiae per praefatum Joannem Szabadhegyi commissae, initae.

K. Testamentum Catharinae Gróff Martini Csiffári Consortis coram duobus Canonicis Anno 1651. factum.

L. Fassio perennalis qua mediante Cosmas Bocz vendit integram Possessionem Also-Csöpöny cum designatione etiam signorum metalium Andreae Vojnus Anno 1302. celebrata, in Capitulo Nitriensi; Accorda item una inter Dominium Sempthariensem et

Possessores Alsó Csöpönyienses respectu Particulæ unius Terræ inter eos controversæ.

- M.* Mandatum Suæ Majestatis ad instantiam Balthasaris Szöllösy et reliquorum Compossessorum Alsó-Csöpönyensium Palatino sonans, quatenus vigentem controversiam inter præfatos Compossessores et Dominium Semphariensem medio Delegatorium suorum quantocius terminet et decidat.
- N.* Contradictio et Protestatio Nobilis Puellæ Catharinæ Filiae Nobilis Thomæ Subit ex Nobili Domina Anna Kamocsai Consorte sua, Filia vero Pauli Kamocsai proganitæ, qua mediante contradicit et protestatur super venditione Curiae Alsó-Csöpönyiensis per Patrem suum Thomam nempe Subit, Nobilem item Joannem Komló et Susannam Kamocsai Consortem Nobilis Stephani Mészáros Barnabæ Zep facta.
- O.* Contradictio Agathæ Csöpönyi Laurentii Rohács Consortis, et aliorum ibidem denotatorum super transactione certa cum Adamo Thessényi inita respectu Bonorum Margarethæ Ragyóci Alsó-Csöpönyensium.
- P.* Protestatio et Contradictio Joannis Thárnok et aliorum super venditione Portionis Közép alias Kis-Csöpönyiensis per Blasium Morócy Alexio Thurso Anno 1550. facta.
- Q.* Divisio annicabiliter inter Stephanum et Franciscum, Elisabetham item Sántha, Casparis Szöllösy consortem respectu domus Szerediensis celebrata et terminata.

- R.** Certa Contradictio Joannis Thárnok, qua mediante inhibet certos Ispán nominatos ab emptione, apprehensione et quovis sub titulo sibi vendicatione bonorum Ąlsó Csőpönyiensium Ąnno 1552. coram Capitulo Nittriensi facta.
- S.** Inquisitio utilis pro parte Dominorum Compossessorum Ąlsó Csőpönyiensium respectu metarum ejusdem Possessionis Ąnno 1717. 3^a Julii peracta.
- T.** Fassio certa, qua mediante Balthasar Bossányi Vineam suam liberam in Promonthorio Sempthariensi et signanter in Előhegy sitam vendit Ąndreae Keresztúri.
- U.** Literae Redemptionales, quibus mediantibus Portionem suam Szöllősyensem Caspar Szöllősy redimit a Pap Marinka, assignando eidem in Ąlsó Csőpöny unam domum loco boni illius, sub conditione tamen illa inhabitandam ut post mortem praefatae Pap Marinka et Mariti ejusdem bonum absque omni pecuniaria solutione redeat ad Casparem Szöllősy.
- V.** Obligatoriales Ladislai Kereszturi ubi se obligat et recognoscit, Dominae Ąnnae Balogh Gregorii condam Kereszturi Relictae, pro bonis sibi cassis teneri florenis 100 et 100 Metretis Tritici.

Fasciculus Quintus.

Fasciculo hoc continentur variae Literae bonum Ąlsó Csőpönyiense tangentes et concernentes, Gothica scriptura scriptae, et ex eo illegibiles.

Fasciculus Sextus.

- A.* Armales Literae Familiae Szöllősy.
B. Variæ Literæ de bonis Fölső et Alsó Szöllősi-
 ensibus atque Familiam Szöllősy concernentes ex
 Capitulo Nittriensi sub authentico extractæ.

Fasciculus Septimus.

Fasciculo hoc variæ inutiles et plane nullius
 momenti Literæ continentur.

Fasciculus Octavus.

Fasciculo hoc continentur Literæ per pie De-
 functum Genitorem meum Balthasarem quippe
 Szöllősy a Joanne Ürmény receptæ.

Fasciculus Nonus.

Fasciculo isto continentur Litteræ Curiam Vág-
 Szerdahelyiensem concernentes.

Fasciculus Decimus.

Fasciculo hoc continentur Acta Testamentum
 Domini olim Josephi Nagy respicientia.

Fasciculus Undecimus.

Hoc fasciculo continentur Litera assecuratoria
 Georgii Straka, quod erectam in fundo Szöllősyano
 penes indultum columnam, cassare teneatur.

Recentiora Literalia Instrumenta Bona haeredi-
 taria Familiam Szöllősy in Possessione Alsó
 Csöppöny habita concernentia.

Fasciculus Duodeclmus.

Litterae circa excontentationem Novercae Judithae Rudnyánszky 3um item Sororum Juliannae, Theresiae et Susannae Szöllősy.

Fasciculus tertius decimus.

Testamentum Dominae Magdalenae Tardy et nonnulla Instrumenta Inscriptionem Szerediensem respicientia.

Fasciculus quartus decimus.

Instrumenta Litteralia Possessionem Ürményiannam concernentia in Alsó Csöppöny.

Fasciculus quintus decimus.

Variae missiles Litterae de diversis objectis tractantes.

Fasciculus sextus decimus.

Diversa Litteralia Instrumenta, Inquisitiones, Fassiones-, et ad Complures familias Spectantia.

Fasciculus septimus decimus.

Chartabianea Andreae Skaricza super florenis 1000 effektive jam deputatis.

Connotatio Passivorum Debitorum post Mortem pie defuncti condam Josephi Rajcsányi remansorum.

Fasciculus duodevicesimus.

Absolutionales Balthasaris Szöllősy super gesto
Provisoris munere ab Anno 1726 usque 1744.

Fasciculus undevicesimus.

Continentur varia miscellanea acta.

Ugyanazon nemzetségtől

		Egy közös őstől származnak s az ősi birtokból 2 részt kaptak délen:													
		Buda		Gula		Dél		Botka							
		Gáspár 1285	Csima 1285	Sámucl 1285	Altony 1285	Csaló 1285	Mikó 1285	János 1285	Bene 1285						
1220–1230															
1280–1290				H	é	z	a	g							
1320–1330				H	é	z	a	g							
Az egyes generációk megalapí- tók szü- letési ideje	1350–1360	Tamás													
	1380–1390	Gáspár 1414, 1425, 1426, 1428				N. leány (Domokos)		Dénes 1414, 1424, 1426, 1425, 1428							
	1410–1420	Gergely 1470, 1482		László 1446		Orsolya 1473†		Miklós 1424, 1426, 1425, 1477							
	1440–1450	Tibor 1483, 1485, 1489, 1493		László 1482, 1485, 1489, 1493, 1498		Demén 1483–1493, 1498		Simon 1499							
	1470–1480	Sándor 1497, 1498		Zsigmond 1505		Oszald 1489		Péter 1499							
	1500–1510	Dál † 1551 előtt		Ferenc ¹²⁾ 1500 körül † 1572 előtt (Pápai Füssy Dorothéa)		Veronika		András 1508–71							
		István 1542–1551	Scheutén 1542–1551	Tutai 1542–1551	Mátyás 1542–1551	Ferenc ¹⁴⁾ † 1535† 1595-98 körül (Krencsi Gáspár Katalin)	Anna † 1572 előtt (Marcelházi Poszár Lukács)	Dániel 1585	Miklós 1585, 1595 már † (Nagyendrői és földesúr Sorkonya Krisztina)	Péter 1574–75, Gábor 1597–16					
					Pál 1594, 1596 (Nyomárházi Nyomárházi Dorothéa)	Miklós ¹⁵⁾ † 1572† 1630 körül (Kisjókai Bodach Katalin)	János 1594	N	János 1617 (Ferenc Erzsébet)	Péter 1612 (Méry Mery Edina)					
					Dál ¹⁶⁾ † 1610 körül † 1685 (Gróf Judit)	Dál ¹⁷⁾ † 1610 körül (Török Borbála)	Judit (Pap Gergely)								
					Katalin (Kostyál János)	Miklós ¹⁸⁾ † 1650 k., † 1710 k. (Kisecsapáti Sándor Erzsébet)	Juliana	István (Vicsmannsky Krisztina)							
					Rozália ¹⁹⁾ (1. Felsőendrői Vádrdy Ferenc) (2. Nagy István Sándor)	Menyhért † 1688	Boldizsár ²⁰⁾ † 1690 VIII 27 † 1747 előtt (1. Gyarabai Grassalkovich Erzs. Judit) (2. Derséri Rad- nysky Judit)	Juliana † 1695	János † 1697	Anna Mária † 1691					
					Juliana † 1717	Térz (Buzi Gellért Ferenc)	Gáspár † 1720 IV 17 † 1781 VI 5 (Rajcsányi Rajcsányi Borbála)	József † 1725	Zsuzsanna (1. Biróczy Ádám) (2. Salernyai Sándor József)						
		Imre † 1751	Dál † 1761 (Jankovics Borbála)	György	Gáspár † 1755 (Egermann Anna)	Magdolna † 1757	Katalin † 1759 (1. Sárospatai Bittó Tünde) (2. Szabályi András)	József † 1753 XII 23 † 1806 IV 21 (Kőnczöl Károly)	Anna † 1764	Anna † 1767 (Kolloy N.)	Apollónia † 1769 (Glosskey Tamás)	Janka † 1770 (1. Csáfordi-ebbsz.- bázi Bolla Imre) (2. Fába György)	János † 1772 (Thalberg Beate)	Elek † 1773 (1. Zimán Francisk (2. Dóra Juli)	
		Károly	Borbála † 1830 IV 24	József † 1796 III 24 † 1845 VI 4 (Gampert Anna)	Julia	János	Károly (Miklós N.)	Anna † 1783 (Fischer Lajos)	Lajos † 1814 XI 2 † 1806 IV 21 (Pilly Anna Erzsébet)	Lajos † 1785† 1786	József † 1790 (1. Tarnói Búcsó N.) (2. Knöthy N.)	Borbála (Farkas Ferenc)	Krisztina (Smolány N.)	Nep. János † 1799 XII 1 † 1879 XI 13 (Buzinai Buzinay Krisztina)	György (Strachwitz † 1831 I † 1900 VII (Nagydvécsényi László)
		Kálmán † 1843 IX 12 † 1900 V 11 (1. Szerevicsi Pálhóris Kláriszta 2. Vongor Mária)	Paulina † 1830 I 9 (Schill Árpád)	Kornélia † 1832 VI 16 † 1833 V 17	László † 1834 I 13 † 1834 VIII 18	Sarolta † 1835 X 8	József † 1838 II 24 (Prikelmajer Sándor)	Szidónia † 1841 VI 6 (Jeczenszky Lajos)	György † 1814 XI 2 † 1870 X 28 (1. Kálmán Margit) (2. Hamig Teréz)	Erő † 1818 VIII 20 † 1887 IV 27 (Mihályos Franciska)	Kálmán † 1857 VIII 22 (Hernádvesztői Vécsey Camilla)	Gyula † 1896 VI 15 (Quirin Blanka)	Mária † 1867 VII 27 † 1900 XI 14	Erő † 1868 IX 8 (Barany Gyula)	Rózsa † 1874 V
		1-60 Ester † 1875 III 10 (Főjt Fáy Eleonóra)	1-60 Marianna † 1875 I † 1886 VIII 15 (Mihályos Vilma)	Gyula † 1844 I 7 † 1907 III 9 (Mihályos Vilma)	Lajos † 1845 X 27 † 1902 V 15 (Tárcay Mária)	Mária † 1847 X 12 (Nataly Zsolt Lajos)	Erzsébet † 1849 XI 29 (Frank Sep. János)	Isztván † 1852 XII 20 (Bücső Vilma)	Sarolta † 1854 IX 27 (Bücső Vilma)	Erő † 1857 VIII 22 (Hernádvesztői Vécsey Camilla)	Kálmán † 1857 VIII 22 (Hernádvesztői Vécsey Camilla)	Gyula † 1896 VI 15 (Quirin Blanka)	Mária † 1867 VII 27 † 1900 XI 14	Erő † 1868 IX 8 (Barany Gyula)	Rózsa † 1874 V
		Ódon † 1875 III 10 (Főjt Fáy Eleonóra)	Ilona † 1884 XI 30 (Nemes-kovács Kovass Gyula)	Erő † 1873 IX 20 (Klász Mária)	Margit † 1875 I 15 (Elenhofen Fuchs István)	Izabella † 1877 III 15 (Schopf Kálmán)	Magda † 1881 XII 7 (Dresler Ferenc)	Elemer † 1885 VI 22	Géza † 1892 I 1	Béla † 1893 VI 25	Sarolta † 1894 IX 12	Imre † 1896 VIII 6	Ester † 1898 IV 20	Kálmán † 1899 X	

Egy közös őstől származnak s az ősi birtokból 1 részt kaptak északon:												
István	Csollecz	Benedek	Dénes	Módos	Jakab	Ipse	Mató	Gál				
Miklós 1285	Tamás 1285-1294	Batiz 1285	Marcel 1285	Deés 1285	Simon 1285	Péter 1285	Ábrahám 1285	Sándor	Ipoly 1285	Ipuna 1285	Dótor 1283	Sándor 1300
<p style="text-align: center;">H é z a g</p>												
<p style="text-align: center;">Miklós</p> <p style="text-align: center;">János (István)</p> <p style="text-align: center;">Pál 1414, 1424, 1426, 1425, 1429, 1438—1449, 1451</p> <p style="text-align: center;">Pál 1463, 1470, 1477, 1494</p>												
István 1425, 1462, 1473, 1483, 1485	Mátyás 1498	Miklós 1499	Lőrinc 1520 † 550 előtt	György 1499, 1520	Miklós 1542 † 1578 előtt (1. Székely Zsófia) (2. Sárly Katalin)	György 1542 † 1578 előtt (Török Ilona)	Miklós 1542 (Panna) Báton Erzsébet	Ilona † 1609 körül (1. Danni Sándor) (2. Czinka Szabástyán)	Margit (Dejthy vagy Dejthay alias Zakás János)	Dorothea 1608 körül (Báry Benedek)	János 1597 előtt (Ochay Dorothea)	Katalin 1585—89 (Koltzavay Benedek)
1585	Lőrinc 1508—72	László 168—72	Árpád 1508	Miklós 1542 † 1578 előtt (1. Székely Zsófia) (2. Sárly Katalin)	György 1542 † 1578 előtt (Török Ilona)	Miklós 1542 (Panna) Báton Erzsébet	Ilona † 1609 körül (1. Danni Sándor) (2. Czinka Szabástyán)	Margit (Dejthy vagy Dejthay alias Zakás János)	Dorothea 1608 körül (Báry Benedek)	János 1597 előtt (Ochay Dorothea)	Katalin 1585—89 (Koltzavay Benedek)	
1585	Lőrinc 1508—72	László 168—72	Árpád 1508	Miklós 1542 † 1578 előtt (1. Székely Zsófia) (2. Sárly Katalin)	György 1542 † 1578 előtt (Török Ilona)	Miklós 1542 (Panna) Báton Erzsébet	Ilona † 1609 körül (1. Danni Sándor) (2. Czinka Szabástyán)	Margit (Dejthy vagy Dejthay alias Zakás János)	Dorothea 1608 körül (Báry Benedek)	János 1597 előtt (Ochay Dorothea)	Katalin 1585—89 (Koltzavay Benedek)	
1585	Lőrinc 1508—72	László 168—72	Árpád 1508	Miklós 1542 † 1578 előtt (1. Székely Zsófia) (2. Sárly Katalin)	György 1542 † 1578 előtt (Török Ilona)	Miklós 1542 (Panna) Báton Erzsébet	Ilona † 1609 körül (1. Danni Sándor) (2. Czinka Szabástyán)	Margit (Dejthy vagy Dejthay alias Zakás János)	Dorothea 1608 körül (Báry Benedek)	János 1597 előtt (Ochay Dorothea)	Katalin 1585—89 (Koltzavay Benedek)	
1585	Lőrinc 1508—72	László 168—72	Árpád 1508	Miklós 1542 † 1578 előtt (1. Székely Zsófia) (2. Sárly Katalin)	György 1542 † 1578 előtt (Török Ilona)	Miklós 1542 (Panna) Báton Erzsébet	Ilona † 1609 körül (1. Danni Sándor) (2. Czinka Szabástyán)	Margit (Dejthy vagy Dejthay alias Zakás János)	Dorothea 1608 körül (Báry Benedek)	János 1597 előtt (Ochay Dorothea)	Katalin 1585—89 (Koltzavay Benedek)	
1585	Lőrinc 1508—72	László 168—72	Árpád 1508	Miklós 1542 † 1578 előtt (1. Székely Zsófia) (2. Sárly Katalin)	György 1542 † 1578 előtt (Török Ilona)	Miklós 1542 (Panna) Báton Erzsébet	Ilona † 1609 körül (1. Danni Sándor) (2. Czinka Szabástyán)	Margit (Dejthy vagy Dejthay alias Zakás János)	Dorothea 1608 körül (Báry Benedek)	János 1597 előtt (Ochay Dorothea)	Katalin 1585—89 (Koltzavay Benedek)	
1585	Lőrinc 1508—72	László 168—72	Árpád 1508	Miklós 1542 † 1578 előtt (1. Székely Zsófia) (2. Sárly Katalin)	György 1542 † 1578 előtt (Török Ilona)	Miklós 1542 (Panna) Báton Erzsébet	Ilona † 1609 körül (1. Danni Sándor) (2. Czinka Szabástyán)	Margit (Dejthy vagy Dejthay alias Zakás János)	Dorothea 1608 körül (Báry Benedek)	János 1597 előtt (Ochay Dorothea)	Katalin 1585—89 (Koltzavay Benedek)	
1585	Lőrinc 1508—72	László 168—72	Árpád 1508	Miklós 1542 † 1578 előtt (1. Székely Zsófia) (2. Sárly Katalin)	György 1542 † 1578 előtt (Török Ilona)	Miklós 1542 (Panna) Báton Erzsébet	Ilona † 1609 körül (1. Danni Sándor) (2. Czinka Szabástyán)	Margit (Dejthy vagy Dejthay alias Zakás János)	Dorothea 1608 körül (Báry Benedek)	János 1597 előtt (Ochay Dorothea)	Katalin 1585—89 (Koltzavay Benedek)	
1585	Lőrinc 1508—72	László 168—72	Árpád 1508	Miklós 1542 † 1578 előtt (1. Székely Zsófia) (2. Sárly Katalin)	György 1542 † 1578 előtt (Török Ilona)	Miklós 1542 (Panna) Báton Erzsébet	Ilona † 1609 körül (1. Danni Sándor) (2. Czinka Szabástyán)	Margit (Dejthy vagy Dejthay alias Zakás János)	Dorothea 1608 körül (Báry Benedek)	János 1597 előtt (Ochay Dorothea)	Katalin 1585—89 (Koltzavay Benedek)	
1585	Lőrinc 1508—72	László 168—72	Árpád 1508	Miklós 1542 † 1578 előtt (1. Székely Zsófia) (2. Sárly Katalin)	György 1542 † 1578 előtt (Török Ilona)	Miklós 1542 (Panna) Báton Erzsébet	Ilona † 1609 körül (1. Danni Sándor) (2. Czinka Szabástyán)	Margit (Dejthy vagy Dejthay alias Zakás János)	Dorothea 1608 körül (Báry Benedek)	János 1597 előtt (Ochay Dorothea)	Katalin 1585—89 (Koltzavay Benedek)	
1585	Lőrinc 1508—72	László 168—72	Árpád 1508	Miklós 1542 † 1578 előtt (1. Székely Zsófia) (2. Sárly Katalin)	György 1542 † 1578 előtt (Török Ilona)	Miklós 1542 (Panna) Báton Erzsébet	Ilona † 1609 körül (1. Danni Sándor) (2. Czinka Szabástyán)	Margit (Dejthy vagy Dejthay alias Zakás János)	Dorothea 1608 körül (Báry Benedek)	János 1597 előtt (Ochay Dorothea)	Katalin 1585—89 (Koltzavay Benedek)	